

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre de
F.U.C.C.E.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió:
Barcelonesa de
Publicacions S.A.
Dipòsit legal: 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"De si mateix el
dolor no és signe
de l'absència
de Déu. L'amor
de Déu no
protegeix de tot
sofriment, però
protegeix en
tots els
sofriments".

Hans Küng

Any III - N.º 125

Setmana del 14 al 20 de febrer del 1982

40 Ptes.

Visita "ad limina" dels bisbes catalans

El Papa beneí tot el poble de Catalunya

Els bisbes catalans en l'audiència que el St. Pare Joan Pau II els concedí el propassat dia 8 de febrer. D'esquerra a dreta: Jaume Camprodon, bisbe de Girona; Miquel Moncadas, bisbe de Solsona; Josep M.ª Guix, bisbe auxiliar de Barcelona; Ramon Masnou, bisbe de Vic; cardenal Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona; Josep Pont i Gol, arquebisbe de Tarragona; Ramon Malla, bisbe de Lleida; Ramon Daumal, bisbe auxiliar de Barcelona; Ricard Carles, bisbe de Tortosa y Joan Martí Alanís, bisbe d'Urgell. (Més informació pàg 2.).

Afinant

La clau

El coneixement de l'Univers — els seus orígens, lleis, evolució — planteja, als científics, problemes limitats més enllà dels quals la "ciència" necessita més llum per avançar. Convin- dria remarcar que el coneixement de l'Univers — de totes les coses —, tanmateix inclou el coneixement d'un "objecte" colosalment insòlit i original. Infinitament més petit que una galàxia, infinitament més gran que un àtom, infinitament més complex que una megamolècula — en conté milions —, infinitament més misteriós que un "quasar" o un forat negre, però infinitament més fàcil d'identificar: individu per individu, que qualsevol altra realitat còsmica — fins al punt de poder-li donar una "tarja d'identitat" —: l'home. Malgrat la seva forma rara i la seva petitesse relativa (oh Chesterton!), no serà per ventura ell la clau de l'Univers?

Joan E. Jarque i Jutglar

El bisbe de Solsona

Demana la canonització de Ramon Llull

Roma. — Amb ocasió de la visita "Ad Limina", el bisbe de Solsona, monsenyor Miquel Moncadas, ha lliurat al papa Joan Pau II una extensa carta en la qual sol·licita la canonització del beat mallorquí Ramon Llull, tot i considerant que això fóra "una demostració més de l'interès de l'Església per la cultura del món i dels pobles en particular, ja que amb les seves obres cristianes, Ramon Llull és el forjador i el major escriptor de tots els temps de la llengua literària catalana".

El doctor Moncadas afirma que la seva canonització significava en aquests moments "una major consciència missionera, una renovació més profunda segons els ideals de l'evangeli en l'Església, un ecumenisme sa i prometedor, un diàleg amb el món islàmic, el qual tant va apreciar el beat", característiques, totes, que són pròpies de la vida de Ramon Llull.

D'entre els trets més importants de la personalitat del beat mallorquí, el bisbe de Solsona assenyala, entre d'altres: el seu afany de propagar la fe, la seva preocupació per la pau internacional, el seu ideal evangèlic

de reforma de la cristianitat, el seu desig i els seus treballs per restablir la unitat de les esglésies cristianes, l'estimació de la vida contemplativa, la devoció filial a Santa Maria, la seva condició de laic i la seva talla d'home intel·lectual.

A part de la seva autobiografia, escrigué nombrosos llibres com són ara, "El llibre de Santa Maria", "Blanquerna", i altres de místics i espirituals.

Recentment, l'actual bisbe de Mallorca, monsenyor Ubeda, ha restaurat, en data 27 de novembre de 1981, la Causa Pia Luliana, per a promoure de nou la beatificació formal de Ramon Llull i, després, la seva canonització. A tal efecte, s'està formant la Comissió d'estudis teològics i històrics, amb professors de Mallorca, Barcelona, Friburg, de la Gregoriana i de l'Ateneu Antoniano de Roma, a fi de portar a terme la canonització d'un home de l'Edat Mitjana que continua essent ben actual.

Fermí Manteca

Davant la reunió de provincials a Roma

Pittau mantingué encontres amb els jesuïtes catalans

Ha estat a Barcelona, de pas cap a Madrid, el pare Josep Pittau, adjunt del pare Dezza, delegat personal del Papa, a la Companyia de Jesús.

El pare Pittau que parla un castellà perfecte recorda amb

(Passa a la pàg. 2).

Dóna mostres de conèixer a fons la realitat del nostre país

Joan Pau II, amb els bisbes de Catalunya

ROMA (Crònica per tèlex del nostre enviat especial Fermí Manteca).— Dilluns passat el Sant Pare va rebre en visita ad limina els bisbes de la província eclesiàstica tarraconense. Després de rebre'ls individualment, mantingué una reunió amb tots plegats, i els convidà a dinar a les seves estances privades.

En el transcurs de la reunió el cardenal de Barcelona pronuncià unes paraules de presentació, a les quals el Sant Pare va respondre amb un discurs sobre els temes més candents de la realitat pastoral de l'Església a Catalunya. Joan Pau II els encoratjà a renovar-se en el propòsit de fidelitat a la crida de Crist i de l'Església. "Catalunya —afirmà— té una llarga història de rica tradició cristiana, que ha deixat unes inequívokes i valuosos marques en tantes esferes de la vida cultural i humana, com és ara en les arts, en la literatura, en la història, en els costums de les diferents comarques i en la intimitat de les llars".

"No ignoro les dificultats que s'interposen en el vostre camí eclesial, però seguiu treballant amb esperança i infoneu-la a tots els agents de la pastoral, a fi que el vostre poble fidel rebí la formació religiós-catequètica que necessita i sàpiga inspirar-la a les arrels més profundes del seu ser."

"No sigueu, no obstant, fàcils a donar per suposada la des-cristianització de les vostres comunitats, que compten amb reserves morals vives, les quals requereixen, això sí, un intens cultiu, però que sempre són sus-

Els nostres bisbes trobaren, a Roma, comprensió, tant pels problemes religiosos del nostre país com per les qüestions que afecten la societat catalana (llengua, cultura, atur, etc.).

ceptibles de nova floració de vida cristiana".

Posteriorment revisa els temes de l'educació, de la família, de la immigració i de les noves vocacions, tot i exhortant "que el tema vocacional sigui un horitzó sempre obert dintre la pastoral de joventut i que cap membre de la vostra comunitat se senti exempt del deure de col·laborar en aquesta tasca".

Després d'avaluar les reunions de la conferència episcopal catalana i els esforços i fites aconseguides, prega a la Mare de Déu de Montserrat perquè els ajudi en totes les tasques pastorals. En finalitzar l'entrevista, el Papa invita a tots els bisbes a donar la benedicció conjuntament a tot el poble de Catalunya. Durant el dinar que es va desenvolupar en un am-

bient de cordial distensió i amabilitat, el Sant Pare va interessar-se per la realitat concreta de la societat i de la cultura catalanes.

A la sortida, el doctor Pont i Gol comentà: "Mai no havia vist una visita ad limina semblant". Lafegí: "hi ha hagut molt poc de protocol i mai no havíem tingut tant de temps per a parlar dels nostres problemes al Sant Pare,

de bisbe a bisbe".

Segons fonts generalment ben informades, Joan Pau II va demostrar un gran interès per la realitat cultural catalana.

Per altra part, el dimarts els bisbes catalans concelebraren l'Eucaristia al sepulcre de Sant Pere, en les criptes vaticanes, i realitzaren també diverses gestions davant dels organismes vaticans.

(Ve de la pàg. 1)

satisfacció la seva estada a Catalunya, on ha trobat antics companys d'estudi a la Facultat de Teologia de Sant Cugat del Vallès. Va doctorar-se en economia i política a Harvard i ha treballat sobretot al Japó i, segons l'opinió de molts, pot ser un candidat a general de la Companyia de Jesús.

Pittau va tenir una entrevista amb els mitjans informatius la tarda del diumenge passat, abans de marxar cap a Madrid. CATALUNYA CRISTIANA recull algunes de les declaracions del prestigiós jesuïta.

La "tallant" decisió del Papa

— No se'n pot dir un "cop d'estat" a l'actuació del Papa, com alguns han volgut demostrar. La decisió va ser presa tenint en compte el que preveuen les Constitucions de la Companyia. Certament que fou una decisió greu, que s'esperava, perquè no era cap secret que la situació de l'orde feia temps que era sumament crítica. No va ésser un "cop anticonstitucional" ja que el nostre tercer vot —el d'obediència— està en funció d'una especial disponibilitat i lleialtat al Papa.

Pittau, home clau de la Companyia de Jesús, ha passat per Barcelona

Fronteres difícils entre fe i compromís social

"El Papa ens invita a reflexionar en profunditat"

El moment més explícit de l'entrevista i que millors dades ha facilitat el pare Pittau han estat sobre l'evolució de la Companyia de cara al futur sense perdre allò que és bo i essencial que ha de romandre.

— El pare Arrupe ja demanava una revisió a fons en la nostra vida i el nostre apostolat. El servei a la fe i el compromís a favor de la justícia tenen de vegades fronteres difícils de delimitar. Així per un jesuïta s'exclou el recurs a la violència armada i la militància política de partit. No hi haurà marxa enrera en el compromís per la justícia, però es tracta de realitzar-ho des de la nostra identitat de sacerdots i de jesuïtes. Això mateix pot dir-se del món de la cultura: cal estar-hi com a científic, però per un jesuïta amb això no n'hi ha prou. Allò que el Papa desitja

és que realitzem la nostra missió amb més arrelament a la nostra identitat cristiana.

Pau VI havia confiat a la Companyia el greu problema de l'ateisme.

— A nosaltres se'ns demana que plantejem a fons aquest problema, el de la incredulitat que es fa manifesta en la manca de valors espirituals que, al seu torn, es deriven de diferents formes de materialisme. Algunes d'aquestes formes tenen rel marxista i altres consumista, donant culte absolut al desenvolupament econòmic.

"L'ecologia de la vida espiritual"

És una frase afortunada que dirigia el pare Arrupe als provincials, i que entenia com el bon ambient comunitari, l'observança d'un ordre del dia i unes hores diàries de silenci, d'oració. Som religiosos i tenim una responsabilitat de seriositat en la vida espiritual, en

el treball intel·lectual i en el mateix compromís per la justícia, que potser en alguns casos hem perdut.

La propera Congregació General

El pare Pittau ha declarat que a la Cúria General de Roma ara s'està preparant intensament la reunió de 110 provincials, que se celebrarà del 23 de febrer al 3 de març. En aquesta reunió tractarà de la fidelitat al magisteri, de l'austeritat, dels vots, del compromís sacerdotal i religiós, la formació de futurs jesuïtes i de les prioritats en l'apostolat. Són punts suggerits pel Papa. El dia 27, el pare Arrupe —que ha millorat sensiblement— presidirà la concelebració, pronunciarà unes paraules i acudirà, amb tots els reunits, a l'audiència que els concedirà Joan Pau II.

Sobre el moment de votar el nou General, el pare Pittau

confessa que els jesuïtes són molt lliures i que entre els 250 que hi hauran a la reunió n'hi ha molts de capacitats per assumir aquest càrrec.

Cal advertir referent aquest punt —aclareix el pare Pittau— el Papa ha pres unes decisions molt concretes: la primera es refereix al nomenament d'un delegat pontifici; la segona que ell decidirà el moment oportú per a convocar la Congregació General dintre d'un any. Una cosa vull expressar amb la màxima satisfacció, i és que el Papa ha repetit diferents vegades aquesta frase: "He quedat molt edificat per la reacció dels jesuïtes".

El pare Pittau comenta, finalment, la situació del pare Arrupe. Gràcies a les sessions de logoteràpia, ha recuperat la parla i es mou també amb més agilitat. Manté una gran lucidesa i està il·lusionat per la propera Congregació General. Referent al pare Dezza, delegat personal nomenat pel Papa, malgrat els seus anys manté una increïble potència intel·lectual i una gran capacitat de treball.

El temps dirà fins a quin punt la decisió del Papa sobre el govern de la Companyia de Jesús ha estat beneficiosa pels jesuïtes i per l'Església universal.

N.C.

Tot un programa

"Mai no havíem tingut tant de temps per a parlar al sant Pare dels nostres problemes, de bisbe a bisbe". Aquest comentari del doctor Pont i Gol, arquebisbe de Tarragona, resumeix admirablement la "notícia" que avui ocupa la primera pàgina: el Papa ha parlat llargament amb tots i cada u dels nostres pastors i aquests s'han obert cordialment al successor de Pere qui — aquest o un altre — els va encomanar de conduir pastoralment "l'Església de Déu que és a Catalunya".

Els nostres bisbes varen informar, primerament, el sant Pare a través dels escrits tramesos a la Cúria Romana. Una llarga tradició de treball metòdic, enriquida constantment per una experiència universal, permet, als auxiliars del Papa, de resumir-li la situació de cada bisbat, de prendre el pols de la vitalitat cristiana de cada església local, d'assenyalar els punts febles... I tot plegat, no pas amb un esperit burocràtic i inquisidor sinó en un diàleg fraternal, coronat amb el tu a tu, de bisbe a bisbe, amb el Papa.

Què li digueren els nostres bisbes al sant

Pare? Ens ho podem imaginar fàcilment puix que també coneixem, malgrat sigui parcialment, cadascú, des del seu lloc de treball apostòlic, o des de la seva vida de cristià, com va el nostre catolicisme. Què els digué el Papa? Ja tindrem temps de llegir i meditar amb calma el discurs sencer. Per ara, en el moment apressat d'escriure aquest editorial, podem mencionar alguns punts importants que indiquen un coneixement sorprenent de la nostra realitat. La "llarga història rica de tradició cristiana que ha deixat una empremta inequívoca i valuosa" a tota la nostra vida col·lectiva. "El fenomen d'una marcada secularització, no menor que en altres indrets." Els problemes que això presenta "als fidels immersos en un sistema de convivència pluralista en el qual ha d'impegar el respecte mutu, el diàleg i la llibertat deguda a la consciència d'altri". Les "anàlisis serioses" que demana la complexitat d'aquesta problemàtica i "les respostes que puguin afavorir el creixement en la fe del poble fidel". El no "ser fàcils a donar per descomptada la descristianització" de les nostres comunitats que "tenen reserves

morals vivents" que cal cultivar. L'atenció al camp de la cultura i de l'ensenyament". "La presència multiforme de l'Església en els sectors sensibles de la vida social". El no oblidar "l'educació cristiana de la joventut a través de l'escola pública o privada". La importància de "l'escola catòlica". L'atenció als temes de la família i de la immigració. El problema de les "vocacions" com un "horitzó sempre obert en la pastoral de la joventut" i "el deure de col·laborar-hi" de tots els membres de les nostres comunitats".

Heus ací en unes quantes frases, espi-golades ací i allà, del discurs del sant Pare, un diagnòstic i un programa clars. Ara que sabem que el Papa ens vindrà a veure, per l'octubre vinent, ¿volem dir que no fóra encertat "pastoralment" de posar-nos, tots plegats, en un treball de conjunt, a endegar els nostres programes d'acció i a establir les nostres prioritats apostòliques a la llum d'aquestes paraules, assenyades i fraternals, d'aquell al voltant del qual Jesucrist vol que creixi unida, en la fe i en l'amor, la seva Església?

El lector escriu

"Un bon vi per a fer millor camí"

No us podeu imaginar l'alegria que sento en llegir a Catalunya Cristiana una crònica de Pedro Rovira sobre "La Terra Alta i la Ribera d'Ebre".

Jo visc a la Seu d'Urgell, però he nascut en un poble anomenat el Pinell de Brai, prop de Gandesa, per tant, de la comarca esmentada.

Vull potenciar l'escrit de Pedro Rovira per dir que, veritablement, a la Terra Alta hi ha vins excel·lents, provats per químics experts i puc dir-ho per experiència pròpia, ja que, encara que sigui dona, quan menjo m'agrada de beure bon vi.

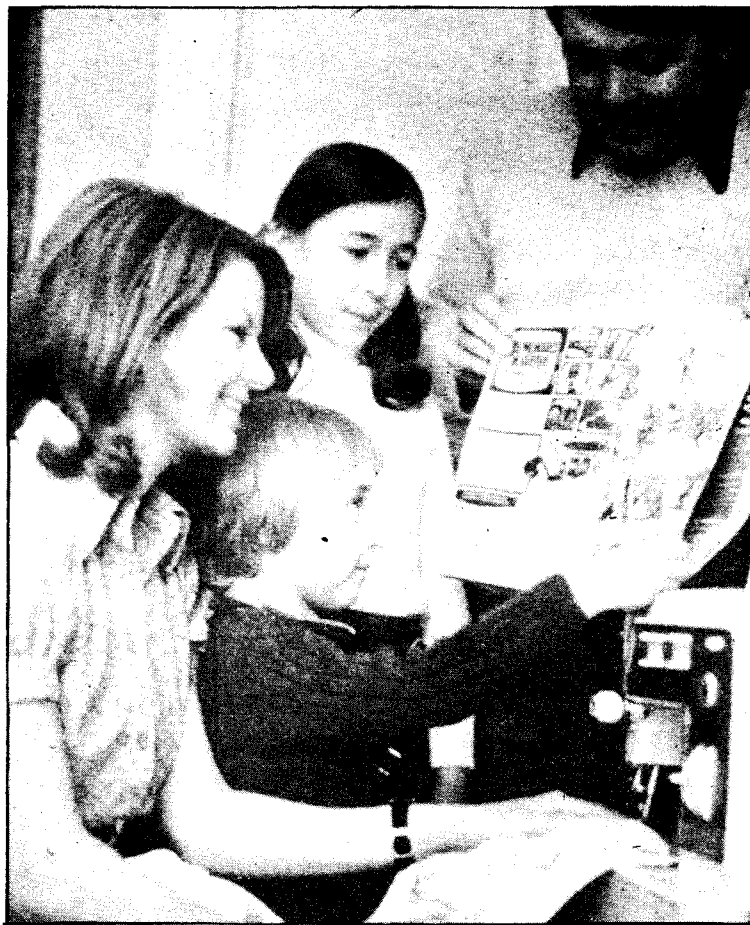
En aquestes comarques hi ha personalitat pròpia de vins i també de persones; una gran veritat és que se'n parla poc. I el vi, essent bo, el paguen molt barat; i les ametlles, per no regalar-les, ja que els preus són molt baixos, els pagesos les han de guardar a les golfes.

No sé l'adreça de Pedro Rovira, però m'agradaria que li arribés aquesta carta per a donar-li les gràcies pel seu interès per les nostres terres i els nostres vins. Si ve al Pinell hi veurà un sindicat preciós. Fou construït per l'arquitecte Martinell, deixeble d'en Gaudí. Un sindicat semblant no el trobarà a molts pobles d'Espanya i hi podrà assaborir un bon vi per a fer millor camí. / Miquela Monreal.

Un amic meu publicava l'altre dia a "ABC" la notícia que havien sorgit problemes al voltant de les noves emissions religioses projectades, segons s'havia anunciat, per a aquest mes de gener. La notícia devia ser tan vertadera que, tant els bisbes com la televisió, s'han apressat a desmentir-la. El summum ha estat que ambdós desmentiments han confirmat fil per randa la informació que volien desmentir.

No seré pas jo qui es posi en una polèmica tan graciosa. Però sí que em permetré de dir, al marge, que ni Televisió Espanyola ha entès mai els problemes religiosos, ni l'Església espanyola ha entès mai la televisió. Us sembla, la frase, un xic dura? Doncs rebaixeu-la una mica. Però no gaire per si de cas.

Televisió té, és clar, una bona informadora al Vaticà que ens transmet amb visible afecte els missatges i les actualitzacions del Papa. Televisió envia les seves càmeres a la inauguració d'un any teresià o a l'obertura d'una porta santa. Televisió té cura d'incloure de vegades entre altres opinions les dels eclesiàstics, quan es tracta de temes relacionats amb la moral. Tot això és acceptable, però les meves crítiques no segueixen aquest camí. I menys en un moment en què em consta que els seus

directius màxims tenen una elevada sensibilitat religiosa.

El que la televisió ha entès malament en quasi tots els seus períodes és que la religió és més àmplia que uns o altres fets concrets i que els seus temes haurien d'ésser vistos i tractats no amb privilegi, sinó senzillament, tal com es tracten els altres. Com els braus, com la cultura, com la música o

bé com la ciència. Ni més, ni menys. Com qualsevol altra cosa que tingui qualsevol nombre d'addictes.

Els afeccionats als braus saben que el dia en què ha mort tràgicament un torejador o un espontani, la notícia surt als telediaris. I saben que, a més, els serà retransmesa alguna cursa de braus. I, a més, tenen

una emissió setmanal que els explica l'actualitat taurina; i això àdhuc fora de temporada, ja que ni braus ni torejadors no es moren a l'hivern.

Els afeccionats als llibres saben que al telediaris els donaran el nom del nou premi Nobel. Saben que a la "tele" tindran algunes obres bones de teatre. Saben que tindran algunes emissions que sistemàticament els posaran al dia, cada setmana, sobre la marxa dels llibres o l'activitat dels grans escriptors.

Podria seguir amb la música, la ciència, la medicina, i un munt de coses més.

Doncs bé, els addictes a la cosa religiosa —que a Espanya continuen essent, al menys, tants com els de qualsevol de les facetes que he esmentat— deuen tenir dret no solament que els telediaris els donin les notícies importants del dia, no solament que se'ls retransmeti la missa cada diumenge, sinó també a alguna emissió sistemàtica i setmanal en què, a hora potable, poguessin conèixer i seguir l'actualitat religiosa.

Així, tan clar i tan senzill. No fa falta, per això, acudir a la dada —certament real— que totes —he dit totes— les televisions europees dediquen majors percentatges de temps a les coses religioses. N'hi ha

(passa a la pàgina 4)

El lector escriu

Els drets de les dones àrabs

He vist en alguns periòdics moltes notícies indicant que quelcom s'està bellugant en el món islàmic. Dues d'aquestes notícies m'han cridat l'atenció, ambdues referents a nosaltres, les dones. La primera: estudiants algerianes i ex-guerrilleres del FLN consideren "masclista" el projecte de codi familiar algerià; segona: la filla de l'ambaixador de l'Àrabia Saudita a Suècia desapareix voluntàriament per no haver de retornar al seu país on els seus pares l'han promesa en matrimoni.

Pot continuar així el món islàmic, a les darreries del segle XX? ¿No hi ha manera de promoure ajuts del món occidental a aquestes germanes tan inhumanament tractades? No és que nosaltres no tinguem problemes, però, a part que elles són éssers humans als quals cal ajudar, d'altra banda, si el món musulmà supera aquest esclavatge i dignifica les seves dones, això tindrà sens dubte repercussió positiva en nosaltres, perquè cada dia hi ha més relacions i influències comunes entre els petrodòlars i Europa. Ja ho va insinuar

algun periòdic, referent a aquesta notícia que he esmentat, quan acabà dient que, malgrat que el desig de la filla de l'ambaixador de romandre al país "està defensat per la llei sueca... cal tenir present que l'Àrabia Saudita és el primer subministrador de petroli a Suècia..." (acaba així, amb punts suspensius).

No pot ser que els nostres homes europeus, per necessitats econòmiques, pactin tot acceptant condicions que malmeten el dret de la dona. Ni tan sols d'una dona (al món actual no hi ha "estrangeres"). ¿O és que també els agrada, i inconscientment desitgen, que a nosaltres ens tornin enrera "en casa y con la pata quebrada"?

Els homes i dones de bona voluntat hem de demanar als organismes mundials de defensa dels drets humans que estudiïn i actuïn a consciència el problema de les dones àrabs, heroïques i abnegades, que amb gran lluita i esforç van aconseguint la seva llibertat i dignitat. / **S. Bruch.**

Símbol acusador

Tot passejant per Barcelona amb una amiga, ens vam

aturar davant els aparadors d'una botiga de mobles.

Em sorpregué agradablement veure com a principal i gairebé única decoració d'un rutilant dormitori de matrimoni, damunt d'un pedestal tot blanc, una bella terracota del tronc d'una dona: una esplèndida escultura, sense cap, sense braços i amb les cuixes truncades pel damunt dels genolls.

Vaig dir: "Quina dona tan bonica!"

La meua amiga em va contestar entristida: "Sí, però sembla un símbol del que molts homes volen de l'esposa en el dormitori. Que sigui així: sense braços per defensar-se, sense cames per poder-se'n anar i sense cap perquè ni tan sols pensi. Que visqui solament per a complaure".

Era veritat: aquest desig quedava ben palès en els mòrbids òrgans reproduïts en la bella figura mutilada.

Les paraules de la meua amiga em varen fer pensar. Aquesta escultura, plena d'art, era un pas enrera en la llibertat i la plenitud femenina. I era també com un crit desesperat, acusador i solidari d'aquestes dones a les quals no se'ls permet de ser-ho ple-

nament. / **Alfredo Sepúlveda Sánchez.**

Pels nostres germans de Polònia

Voldria dir, des del nostre setmanari, que crec que caldria fer quelcom més pels nostres germans de Polònia. ¿No es podrien organitzar pregàries o celebracions de l'EUCARISTIA, concretament per aquest fi? ¿I no podríem, els cristians, ajudar fins econòmicament tanta gent que pateix gana i fred? Seria qüestió de posar-nos tot seguit a la feina. Si els cristians estimem de debò, no podem restar lamentant-nos i res més. ¿No us sembla?

Aprofito per a dir-vos que CATALUNYA CRISTIANA fa un treball grandíol al servei de l'Església. Jo, cada setmana en compro dos exemplars; l'un, el tinc de la subscripció; i l'altre, per a fer ambient, al quiosc i el regalo després perquè vagi donant fruit. Des del meu lloc, us felicito i prego Déu que us ajudi a tirar endavant. Penso que, si els cristians no donem suport a la nostra premsa, qui ho farà? / **Josefina Cuadrada.**

Montserrat Diumenge Lamarca

En el número 123 del seu i nostre setmanari he llegit en la secció "El lector diu" una carta encapçalada amb el títol "Devoció a la Mare de Déu de Montserrat", signada per Montserrat Diumenge Lamarca.

Com que m'interessa el tema montserratí, el qual és manifestat en la carta esmentada amb el comentari del llibre de mossèn Ricart, em plauria molt de relacionar-me amb l'autora d'aquesta comunicació.

Ignorant l'adreça de na Montserrat Diumenge, em permeto dirigir-me a vostè per a demanar-li si és possible de facilitar-me-la. Li agrairé moltíssim aquest favor.

Endemés, accepti la felicitació oberta i sincera pel meravellós y profitós treball que porten a terme amb CATALUNYA CRISTIANA. Endavant! / **Josep Massagué.**

N. de la R.: La direcció no arxiva les missives espontànies que rep. Si la Sra. Montserrat Diumenge vol complaure la petició del Sr. Josep Massagué, pot escriure-li a C/Eidameya, 11. Ullastrell.

PETITS ANUNCIS

CASA PERELLÓ FUNDADA L'ANY 1915

ESPECIALITATS
ALIMENTÀRIES I
DIETÈTIQUES
Cisne n.º 13
Barcelona -12-

Ernest Rossa Cabrera us ofereix:

tota mena de material
religiós, adient per
a parròquies, comunitats
i santuaris.
Hedilla, 39-45.
Tl.357 59 43. Barcelona-31

Residència geriàtrica a Horta, pròxima inauguració. Torre, jardí, confort, tracte humà, control sanitari. Tel. 255 02 66 de 8 a 10, de 15 a 17 i de 20 a 22.

Classes de guitarra per a nens i nenes de 8 a 10 anys. Dissabtes al matí o tarda, a convenir. Grup màxim de 5 persones. Truqueu al telèfon 214 17 64, de 8 a 10 del vespre.

Si voleu fer algun obsequi, no oblideu

"SE HIZO INDIO"

per Josep Ricart

N'ha sortit la segona edició, augmentada. Es un llibre —s'ha dit— "d'un contingut humà realment impressionant (...). Es apassionant per la figura d'aquest protagonista..."

Trobareu "Se hizo indio" a El Corte Inglés de la plaça de Catalunya, La Hormiga de Oro (Portal de l'Angel, 5), a la llibreria Urquinaona (Roger de Llúria, 4), a la llibreria Francesa (Passeig de Gràcia, 91), etcètera.

Distribuidora: La Hormiga de Oro (Portal de l'Angel, 5)

Apartmento de Correos 35

VENTA DE CHALETS Y APARTAMENTOS en los mejores parajes de L'Escala (Costa Brava). Precios interesantes. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

(ve de la pàgina 3)

prou acudint al sentit comú, que cal esperar que el tinguem més a prop.

Però, ha entès millor l'Església a la televisió que aquesta ha entès l'Església? Crec que no. En els millors temps d'emissions religioses televisives hi havia tres sacerdots que, per a preparar-les, dedicaven la quarta part de l'activitat de cadascun d'ells. Perquè a l'Església sempre s'encomana allò que és més difícil als més aqueferats. Després, és clar, moltes setmanes els era impossible i acudien als bons amics perquè, per favor, anéssim a treure'ls les castanyes del foc. Per amistat, vàreig anar-hi algunes vegades. Però avergonyit.

Em preguntava a mi mateix: "José Luis: tu, quant de temps necessites per a preparar una conferència que escoltaran cinc-centes persones?" "I em responia: "Quatre hores". Després em preguntava: "I a aquesta emissió que escoltaran quatre o cinc milions de persones, quin temps li has dedicat?" I em responia: "No li he dedicat cap temps, perquè m'ho han demanat just fa pocs minuts; i sort tindrà si preparo dins el taxi, mentre vaig des de casa meua fins a Prado del Rey, el que hi diré".

Les coses són així. Si avui TVE concedís uns espais religiosos, ¿tindria l'Església uns bons professionals, seria-

ment preparats, per a no fer el ridícul? Utilitzaria en això persones ben pagades perquè poguessin dedicar-se exclusivament a una tasca que arriba a més persones que les assolides per la predicació dominical de cinc mil capellans?

Confesso que sempre m'ha fet gràcia veure els bisbes embrancats amb els dirigents de Televisió sobre si el dret d'antena o les emissions dirigides per televisió, sobre si és la Conferència episcopal o no sé qui el responsable d'aquestes emissions. A l'Església, sempre li ha plagut més el contingent que el contingut. El mal està que el que es menja és el contingut. I mentre bisbes i teledirigents discuteixen, els addictes de les coses religioses continuen envejant els molt més ben atesos addictes de les coses taurines, les culturals o bé dels "ovnis".

Però no us preocupeu, perquè en les notes respectives s'assegurava que les converses continuen. I continuaran uns quants anys més. Fins que arribi la televisió privada i resolgui el problema amb el seny amb què l'han resolt els periòdics: buscant uns bons professionals que responguin als interessos religiosos dels seus clients i sense preguntar-se si aquests professionals actuen amb permís, manament o benedicció de la conferència episcopal.

José Luis
Martín Descalzo

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENTA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

(De "El Correo Catalán")

geix que "no es pot considerar de la mateixa vàlua l'opinió d'un gironí alié al poble de Salt, que la d'un saltenc sensibilitzat, que viu i pateix directament l'annexió a Girona".

La Generalitat regularà les cinquanta fires catalanes

A Catalunya hi ha actualment cinquanta fires que constitueixen un autèntic instrument de marketing i comercialització per a l'ordenació de les quals la Generalitat està preparant un decret d'actuació.

D'acord amb la nova reglamentació, establerta arran del traspàs de competències a la Generalitat, en matèria de fires, s'han establert els patronats dels principals certàmens a la nova normativa. Així ha succeït ja amb la Fira de Barcelona, actualment amb la de Reus i després amb la de Lleida.

El PSUC expulsa 38 regidors

El comitè central del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), va decidir expulsar del si de l'organització, trenta vuit regidors. Els expulsats que formen part de la fracció oposada a l'eurocomunisme o "prosoviètic", hauran d'abandonar llurs càrrecs municipals. Entre ells hi ha Justiniano Martínez, regidor per Barcelona.

Les expulsions afecten divuit municipis, la majoria del cinturó industrial de Barcelona, malgrat que també pleguen regidors de Lleida, Tortosa i Valls.

Un portaveu del comitè central va manifestar que només s'ha expulsat als regidors que podien ésser substituïts efectivament, per la qual cosa hom no descarta que més endavant puguin haver més expulsions.

ESPANYA

Filologia proposa Fuster com a catedràtic

València.— La junta de la Facultat de Filologia ha decidit de proposar Joan Fuster com a catedràtic extraordinari de la Universitat de València, per tal que l'escriptor hi pugui donar classes de literatura catalana. L'acord fou adoptat per una majoria de vint-i-cinc vots, amb cinc en contra i una abstenció. Joan Oleza —assagista i novel·lista, a més a més— és actualment el degà de Filologia, lloc en el qual succeïa Manuel Sanchis Guarnier, el darrer trimestre de 1981, encara en vida de l'historiador. La decisió passarà a la junta de govern de la Universitat, i cas que rebés una votació positiva seria traslladada després a la junta de rectors. Cal dir que l'actual president d'aquesta junta és el rector de la Universitat de València, Joaquim Colomer, que sempre ha mantingut —o ha permès de mantenir— una actitud digna i científica en la política idiomàtica. Acció Cultural del País Valencià havia recollit darrerament signatures com a part d'una campanya destinada a promoció d'aquesta mateixa idea.

Els bancs espanyols guanyen més diners que els estrangers

La banca espanyola s'allunya substancialment de l'europea

Punt de vista

El judici

Tot és a punt. Quan s'apropa el primer aniversari del 23 de febrer de 1981, va a començar el judici contra els protagonistes del cop d'estat intentat aquell dia. És, per tant, l'hora de la justícia.

I la justícia exigeix serenitat. Una estratègia ben emprada per la defensa, més d'una vegada, ha semblat que feia perdre la necessària serenitat col·lectiva que una prova d'aquesta mena exigeix. Si més no —això és ben clar—, ho intentava. Filtracions i declaracions, temences i conjectures, durant un any tens i difícil, han posat massa sovint el país a la vora del risc d'una pèrdua d'estreps col·lectiva. Això, sortosament, ja és passat. I superat, fins i tot, perquè el joc era massa groller i, a la llarga, no podia ensibornar ningú. Ara, però, la societat espanyola necessita el clima de la justícia, i aquest només pot ésser un clima d'equilibri i respecte, l'únic adient a l'administració de justícia que es fa necessària i ineludible.

No cal dir que la justícia que ha d'aplicar-se és la corresponent a l'Estat de dret sorgit després de la mort de Franco, legitimat amb les eleccions del 15 de juny de 1977 i estructurat a partir de la Constitució de 1978. No hi ha —no hi pot haver— cap altra justícia que aquesta. I és aquesta justícia, precisament, per basar-se en el respecte a l'home i en el respecte a la llei respectuosa amb el mateix home, la que enllaça meravellósament i amb naturalitat amb la serenitat demandada abans. És una serenitat que no neix de la força bruta ni de la imposició, sinó de la llei i del convenciment. I aquesta serenitat no és compatible amb cap sentiment de venjança ni el genera: només és compatible i pot fer companyia a la democràtica aplicació d'una llei democràtica.

Correspon, —no cal dir-ho—, als jutges, l'adequació correcta i concreta entre els pressupòsits generals i les circumstàncies concretes. Amb tot, detalls al marge, aquest no és un cas envitricollat. I no ho és per la història pública dels fets i, encara menys, per algunes declaracions clares. El tinent coronel Tejero, per exemple, acaba de dir que els fets del 23 de febrer no van tenir cap importància específica i que tornaria a fer el mateix que feu. Si per a algun lector les coses no resten prou clares, val la pena que sàpiga que aquestes declaracions foren fetes a "El Mercurio" de Santiago de Xile i que el famós tinent coronel, entre altres coses, hi digué també que "sin duda bajo la dirección de Pinochet, Chile está en una línea correcta".

Aquesta és una altra excitació —una més— de les que no han de pertorbar la serenitat que ens cal. El que importa és el judici, i el que ens cal és la seva normalitat. I, com a resultat, la justícia.

Josep Fauriol

CATALUNYA

El Solsonès no vol el pantà de Sorba

Ramon Clotet (CiU), batlle de Navés, una de les poblacions afectades per la possible construcció del pantà de Sorba, anunciada pel ministre d'Obres Públiques ha declarat que "la construcció de la presa de la Llosa del Cavall, alternativa elaborada per la Generalitat al pantà de Sorba, solament costa la meitat d'aquesta darrera, s'inunden menys terrenys i les funcions que realitza són les mateixes".

El senyor Clotet afirma que no són certes les afirmacions del ministre d'Obres Públiques, senyor Lluís Ortiz, en el sentit que el projecte de la Generalitat sigui més car que el de l'Estat. "Segons els estudis que es realitzen el conjunt de l'obra de pantà de Sorba, a preus actualitzats s'eleva a uns 2.900 milions mentre que la Llosa del Cavall costaria solament uns 1.300 milions".

Generalitat: Deu mil milions per a millorar els trens

En 9.850 milions de pessetes s'ha valorat la inversió que el Departament de Política Territorial realitzarà en els ferrocarrils de la Generalitat, des d'en-

guany fins al 1984, segons les xifres contingudes al "Pla d'Actuació per al període 1982-1984" que el Consell Executiu va aprovar.

D'aquesta quantitat, 2.322 milions corresponen a les inversions a realitzar per la Direcció General de Transports, i 7.528 a inversions de la pròpia empresa, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

La comissió pro independència de Salt no vol enquestes

La Comissió per la Independència de Salt ha denunciat públicament la sorprenent decisió del Consistori gironí d'encarregar una enquesta per tal de conèixer l'opinió dels veïns de Salt i Girona sobre aquest tema. L'enquesta s'encarregaria a una empresa privada i es realitzaria entre unes 500 persones d'ambdós municipis, els resultats s'afegiran al dossier sobre la segregació que ja està en tràmit, avançant per la Generalitat.

La comissió pro independència recorda que "les enquestes i referèndums, ja foren un tema polèmic i discutit al començament de la seva gestió, fa un parell d'anys, considerant-se, aleshores, que no eren necessaris, ja que el poble de Salt ha manifestat amb prou claredat el desig de recuperar el govern municipal que li fou res sense cap enquesta o referèndum". I afe-

LA TRAGÈDIA DE POLÒNIA TORNA A FER ACTUAL L'OBRA DE TEATRE, EN TRES ACTES

MÉS ENLLÀ DE LA CARN

Original de FRANCESC D'A. PICAS

Tres únics personatges; (polonesos exiliats)
—Cardenal Teschen
—Caterina, Vda. del Coronel Radzivil
—Potocki (periodista)

Edició limitada - Demaneu-la a l'autor;
Apartat 21 - LA JONQUERA
Telèfon: 54 01 18

quant a importància i rendibilitat, segons manifesta el "ranking" dels 500 bancs mundials més importants de The Banker del qual se n'ha fet ressò l'últim butlletí informatiu del Banc Exterior d'Espanya.

Efectivament, referent a la importància i utilitzant com a indicador el volum de dipòsits s'aprecia que els primers bancs espanyols es troben en una posició força endarrerida, posició que, no obstant, millora sensiblement, pel que fa al benefici. "La consideració conjunta d'ambdós indicadors —acaba el servei d'estudis econòmics del Banc Exterior d'Espanya— permet afirmar que la rendibilitat de la banca espanyola referent a l'europea és notable.

MÓN

Benelux: Disminueix la militància política

La militància política, als països del Benelux, als anys 80 disminueix, a la vegada que es diversifica en grups marginals fora dels grans partits polítics tradicionals.

El desinterès per la política "polítiquera" ha anat guanyant terreny al llarg de la dècada dels 70. La participació electoral està en baixa, inclús en països com Bèlgica on el vot és obligatori. Els diaris dediquen menys espai que abans als debats parlamentaris, que només observen des

de les tribunes alguns vells jubilats o un esporàdic grup d'escolars amb el seu mestre.

El militant actual belga acostuma a preferir un d'aquests tres tipus de moviments: 1) ecologistes, 2) pacifistes, 3) lingüístics-nacionalistes. El seu col·lega holandès posa en primer terme el pacifisme, seguit de l'ecologisme. Com que allà no hi ha problemes lingüístics o regionals, la resta de les forces s'empenen en ocupar immobles i apartaments inhabitats: són els "krakkers" o "squatters", dels que n'hi ha 9.000 situats a Amsterdam.

Luxemburg és potser el país d'Europa amb menys militància, tal vegada perquè no té Universitat i el nombre d'aturats no ultrapassava l'u per cent.

A Itàlia, l'Assegurança té més afiliats que ciutadans

Segons el servei sanitari italià, a la Seguretat Social d'aquell país hi ha inscrits 60 milions de beneficiaris, mentre que els censos oficials de la població indiquen que el nombre d'habitants és de 55 milions.

Segons la mateixa informació, la resta de cinc milions de beneficiaris cal cercar-lo a la llista de morts que no han estat donats de baixa.

Els beneficiaris són, per tant, els metges que cobren per malalts inexistents, la qual cosa agreuja l'estat de fallida de l'Assegurança italiana.

En l'audiència de Joan Pau II a Yitshac Shamir

S'han precisat les relacions Vaticà-Israel

El papa Joan Pau II va concedir audiència, el 7 de gener, al ministre d'Afers estrangers israelià, Yitshac Shamir. Des del 1978, cap membre del govern israelià no havia estat rebut al Vaticà; en els medis polítics de Jerusalem hom es congratula de l'avinentsa que ha estat oferta per a obrir un diàleg directe amb Joan Pau II.

Shamir ha pogut conversar amb ell en polonès. La vigília, la Knesset (el Parlament israelià) va adoptar una resolució que convoca totes les democràcies a reunir-se per a decidir els mitjans per a ajudar la nació polonesa en el seu trasbals. El Papa no hi deu pas haver estat insensible.

Les relacions entre Israel i el Vaticà són delicades

L'entrevista ha estat qualificada d'extremament cordial. En el fons, tanmateix, les relacions entre Israel i el Vaticà són delicades i gens mancades d'ambigüitat. El gran retret que el primer fa al segon és que, al cap de trenta-tres anys de la seva creació, no l'ha reconegut encara oficialment.

Mentrestant l'Església catòlica, en la consciència israeliana, roman fonamentalment endeudada respecte al poble jueu per les persecucions i les humiliacions que li ha fet partir en el transcurs dels segles del seu exili. Dit això, les dues bandes mantenen relacions contínues, per mediació de l'ambaixador israelià a Roma, les organitzacions jueves internacionals i d'altres vies.

La santa seu explica tradicionalment el seu no-reconeixement de l'Estat hebreu pel fet que les seves fronteres no estan encara definitivament fixades (Jordània tampoc no és reconeguda per la mateixa raó). Israel,

del qual el dret a l'existència és batut en bretxa pels països àrabs, pot fer altra cosa que aquesta situació. Força de camí ha estat recorregut així i tot, des del temps en que el papa Pius X respongué a Teodor Herzl, fundador del sionisme polític, que va acudir a demanar el seu suport: "No sabriem com afavorir aquest moviment. No està a les nostres mans de privar als jueus d'anar cap a Jerusalem, però mai no podrem donar-hi l'aprovació. Com a cap de l'Església no puc contestar-vos d'altre manera. Els jueus no han reconegut pas nostre Senyor. En conseqüència, no podem reconèixer el poble jueu i d'aquesta manera si vosaltres veniu a Palestina i hi instal·leu la vostra gent, estarem a punt amb les nostres esglésies i els nostres sacerdots per batejar-vos a tots" (gener del 1902).

D'aleshores ençà l'Església ha revisat profundament la seva posició, mentre en el camp polític la Santa Seu s'abstenia de criticar públicament els actes de l'Estat d'Israel. Així el Concili Vaticà II (1964) declarà solemnement que, com a grup, els jueus no poden ésser blasmatats per la mort de Jesús. En les seves "Orientacions" (1975) la comissió per a les relacions amb el judaisme demanava als cristians "de comprendre el jueu com hom es comprèn a si mateix". Aquest és el sentit de la declaració dels bisbes francesos del 1973. Segons el germà Marcel Dubois, dominic director del departament de filosofia de la

Universitat hebraica de Jerusalem, "això significa que cal mirar de compartir el punt de vista de la subjectivitat jueva, en relació amb Jerusalem; això implica un acostament particular d'aquesta ciutat i la descoberta de la seva centralització per la fe i la identitat jueves".

L'Estatut de Jerusalem

Per aquest fet, l'Estatut de Jerusalem es ben bé al centre del contenciós entre Israel i el Vaticà. Després d'haver-ne reclamat la internacionalització, els 1948-1949, l'endemà de la guerra dels Sis Dies (1967) les declaracions papals semblà que apuntaven a uns objectius més limitats. Pau VI, el juny de 1971, només demanava una "garantia legal internacional" dels llocs sants i les comunitats religioses. Un document publicat pel Vaticà el juny de 1980 posa en guàrdia contra "qualsevol acte unilateral tendent a modificar l'estatut de la ciutat". Un mes més tard, tot amb tot, la Knesset va adoptar una llei fonamental proclamant Jerusalem, en la seva integritat, capital eterna d'Israel.

Jerusalem, capital reclamada pels jueus

Sobre aquest punt, la gran majoria d'israelians és intractable. Per ells no cal ni parlar de desprendre's de la seva íntegra sobirania i aquesta convicció

s'alimenta d'un sentiment total de legitimitat. Abba Eban, antic ministre d'Afers Estrangers, ho expressa molt bé quan escriu: "Es fer ofensa a la cultura i a la veritat posar en un pla d'igualtat els llaços i que lliguen els jueus a Jerusalem i els que ho fan a qualsevol altre." En ajut de llur reivindicació, els israelians fan remarcar sobretot que, si pels cristians o els musulmans és a Jerusalem on s'han desenrotllat ja fa molt temps esdeveniments d'una importància excepcional que han fet de la ciutat un lloc de pelegrinatge, pels jueus simbolitza l'essència vivent de llur o bé si no són creients, el punt de la seva identitat com a poble. De més a més, fan remarcar que els jueus formen la majoria de la població de Jerusalem des de mitjan segle passat. Altrament, les diverses comunitats tenen llibertat total per a administrar els seus llocs sants, i llurs negocis religiosos sense cap ingerència de l'Estat. Els governs israelians han pres totes les mesures adients per fer respectar la llibertat d'accés i de culte en els llocs sants.

Així una llei, adoptada el 27 de juny del 1967 (dues setmanes després del fi de les hostilitats), estipula (article I) que: "Els llocs sants estaran protegits contra tota violació, o contra qualsevol

atemptat a la llibertat d'accés dels adeptes de les diferents religions, considerant aquests llocs com a sagrats." L'article 2 preveu una pena de set anys de presó per qualsevol persona que profani o violi un lloc sant.

El Papa a Terra Santa?

Per a tornar al context polític immediat, cal fer notar que a Israel tothom ha apreciat particularment el suport sense restricció de cap mena donat per Joan Pau II en el tracte de pau amb Egipte quan molts governs s'hi mustraven vacil·lants. Les divergències entre la Santa Seu i l'Estat hebreu es refereixen a la solució del problema palestinià i el reglament conjunt del conflicte de l'Orient Mitjà. Però en aquest aspecte Joan Pau II es mostra amic del matis; per exemple, en la seva conversa amb M. Shamir, expressà la seva preocupació per la seguretat d'Israel. Per últim, els israelians desitgen vivament que el Papa, seguint les petjades de Pau VI, faci un pelegrinatge a Terra Santa. I Shamir li ha adreçat una invitació en aquest sentit. Joan Pau II ha palesat l'anhel de fer aquest pelegrinatge, però encara no n'ha estat fixada cap data.

Bernard Lavrie
(Jerusalem)

Crònica de Roma

La reconciliació, clau del sínode vinent

ROMA (Del nostre corresponent). — "La reconciliació i la penitència en la missió de l'Església" és, com se sap, el tema elegit pel papa Joan Pau II per al sínode de bisbes del 1983. En anunciar-ho, el secretari general del sínode, monsenyor J. Tomko, afegí que aquest tema emergí després d'una llarga consulta realitzada en l'àmbit de tota l'Església; en subratllà la importància i l'actualitat en el context cultural del món d'avui i en el quadre de la situació de l'Església. Jesús va iniciar la seva missió pública amb les paraules "Feu penitència i creieu en l'Evangeli". L'Església continua la missió de Crist, donant testimoni i anunciant la penitència i la reconciliació com estil de vida i com a sagrament. Va insistir en això, monsenyor Tomko.

Actualment acaben de presentar-se els "lineaments" o document programàtic que serà la base de l'estudi previ per part de les conferències episcopals i sínodes orientals, dicasteris romans i unió de superiors generals d'ordes religiosos. Naturalment, en la preparació del text al·ludit, així com en la mateixa motivació de l'elecció del tema, no deixa de tenir el seu pes una realitat: la dràstica caiguda de la pràctica d'aquest sagrament, que ha esdevingut sobretot en l'Església occidental durant els darrers deu anys. Així, doncs, no sorprèn que el document subratlli que la penitència és sobretot "una font privilegiada de santedat, de pau i d'alegria". Es cert que la penitència a través dels segles ha

canviat moltes vegades, sobretot en la forma d'ésser administrada i en la seva freqüència. Però en l'actualitat sembla que la gran freqüència a què s'havia arribat durant el present segle i que en el postconcili fou reconsiderada, serà recomanada fortament altra vegada. També algunes formes modernes d'administració seran considerades abusives o, almenys, excessives.

El papa Joan Pau II i el document insisteixen continuament en el valor del sagrament de la penitència, així com el fet que és massa important per a ser deixat a banda.

El papa Joan Pau II resumeix el seu pensament, respecte a aquest sagrament, es un passatge fonamental per la seva claretat i concisió quan, en adreçar-se a la conferència episcopal alemanya a Fulda el novembre del 1980, digué: "Estic convençut que un renaixement de la consciència moral i de la vida cristiana va estretament i indissolublement unit a una determinada condició: a la revitalització de la confessió personal. Feu d'això una prioritat del vostre quefer pastoral".

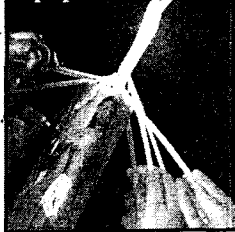
Així doncs, aquesta és la clau del sínode vinent: de la seva convocatòria, del seu tema central, de la documentació preparatòria que acaba de presentar-se, en fi, de l'esforç pastoral del futur pròxim.

E. Planas

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

PREGUEM
nou
devocionari
popular

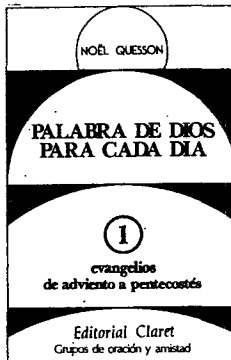

PREGUEM. Nou devocionari popular. Delegació Diocesana de Litúrgia d'Urgell. Aquest Devocionari és la primera realització, a casa nostra, que obre camins a l'època que va culminar en els principis i en la reforma del Vaticà II. Col·lecció EL BRI, n.º 3. 304 pàgs. 200 Ptes.

PALABRA DE DIOS PARA CADA DIA. Noël Quesson. La finalitat d'aquesta col·lecció no és reemplaçar l'esforç personal necessari per a la meditació. Es tracta d'ajudar als cristians, cada vegada més nombrosos que desitjan renovar llur oració, per a entrar poc a poc en l'oració personal.

Volums publicats:
Tomo 1: LOS EVANGELIOS DE ADVIENTO A PENTECOSTES
Tomo 2: LOS EVANGELIOS DE PENTECOSTES A ADVIENTO.
Tomo 3: PRIMERAS LECTURAS PARA ADVIENTO-NAVIDAD-CUARESMA Y TIEMPO PASCUAL.

En preparació:
Tomo 4: PRIMERAS LECTURAS PARA EL TIEMPO ORDINARIO DE LOS AÑOS PARES.
Tomo 5: PRIMERAS LECTURAS PARA EL TIEMPO ORDINARIO DE LOS AÑOS IMPARES

Editorial Claret

Vaticà dia a dia

S'ha lliurat al Papa el nou Anuari Pontifici

L'Església catòlica compta, actualment, amb 124 cardenals, 2.375 bisbes residents, 1.988 bisbes titulars, 80 prelatures, 20 abadies lliures i vuit Administracions Apostòliques, segons dades del nou Anuari Pontifici 1982, el primer exemplar del qual ha estat lliurat al Papa pel cardinal secretari d'Estat, Agostino Casaroli. Segons l'anuari existeixen, en l'actualitat, 100 conferències episcopals de l'Església llatina i 13 conferències episcopals de l'Església oriental, així com deu unions Internacionals de Conferències Episcopals.

L'any 1981 el Papa va anomenar 120 nous arquebisbes i bisbes. El nombre de Delegacions Diplomàtiques de la Santa Seu ha augmentat en quatre l'any passat. El Vaticà ha iniciat relacions diplomàtiques amb Togo, Singapur, l'Estat Insular Dominicana i Guinea Equatorial. També es desprèn de l'anuari, que existeixen, a més de 17 escoles pontificies a Roma, 45 universitats catòliques arreu del món, 44 facultats teològiques eclesiàstiques i 33 facultats teològiques estatals.

Un bisbe demana al Papa que entri a Espanya per Cartagena

El bisbe de Cartagena-Múrcia, monsenyor Javier Azagra, ha demanat al papa Joan Pau II que quan vingui a Espanya, el mes d'octubre pròxim, hi arribi per Cartagena.

Durant una entrevista mantinguda a Roma amb Joan Pau II, monsenyor Azagra va rebre l'agraïment de sa Santetat envers la regió murciana, la qual va enviar a Polònia un tren carregat de queviures i roba, després de la implantació de l'estat de guerra al país d'origen del Papa.

Seixanta periodistes a Africa

Seixanta periodistes acompanyaran el Papa en el viatge que, del 12 al 19 de febrer, farà a Nigèria, Benín, Gabon i Guinea Equatorial. D'entre ells, n'hi haurà uns quants d'espanyols, representant l'agència Efe, Televisió Espanyola, Ràdio Nacional i els diaris "ABC" i "El País".

La comissió de bisbes encarregada de preparar la visita

De Joan Pau II a Espanya no es reunirà fins a finals de febrer, perquè ha estat ajornada la reunió prevista per a principis d'aquest mateix mes. L'ajornament ha estat motivat per la pròxima visita que el president d'aquesta comissió, monsenyor Díaz Merchán, realitzarà a Roma.

La reunió se celebrarà al seu retorn, amb la finalitat de comptar amb les dades que porti de la Santa Seu. De totes maneres, en mitjans eclesiàstics creix la incertesa sobre la visita papal, a causa del silenci existent al seu entorn, informa Efe.

"Coincidència bàsica" amb el Papa

La "coincidència bàsica" entre les declaracions del Papa referents a la intercomu-

nió, i l'opinió dels ortodoxos de cara a aquest tema, ha estat remarcada per l'arquebisbe ortodoxo-rus de França i Europa Occidental del Patriarcat Ecumènic de Constantinoble, Georg Wagner, en una carta adreçada al clergat ortodox. En ella, l'arquebisbe Georg fa referència a una declaració de l'Episcopat ortodox d'Amèrica en la qual hom diu: "El misteri eucarístic és la fita de la unitat, però no un mitjà per arribar a aquesta finalitat".

L'Arquebisbe també recorda les declaracions del Papa referents a la intercomunió, en les quals diu, entre d'altres coses, que no es tracta de proporcionar "remeis per alleujar el dolor, sinó d'atrevir-se amb els fets". El 4 de maig del 1979, el Papa havia fet una crida per a continuar "humilment i decidida, la tasca relativa al restabliment de la total unitat en la fe, que és la condició per a la intercomunió. La intercomunió entre els cristians separats no és la resposta al Crist que exigeix una unitat total", diu l'Arquebisbe ortodoxo-rus, esmentant el papa Joan Pau II.

Prepararan una carta sobre els drets de la família

Sota la direcció de la Secretaria de l'Estat del Vaticà, una comissió elaborarà una

carta internacional sobre els drets de la família.

D'entre els drets, ja se'n destaquen els següents:

Dret a existir i progressar com a família; a exercir responsabilitat quant a la transmissió de la vida i educar els fills; a la intimitat de la vida matrimonial i familiar; dret a l'estabilitat del vincle i de la institució matrimonial; a creure i professar la pròpia fe i propagar-la; a educar els fills segons les seves pròpies tradicions familiars i els seus mateixos valors religiosos i culturals; a obtenir seguretat física, social, política i econòmica; a habitar adient per a la vida familiar; dret d'expressió i representació davant les autoritats públiques, econòmiques, socials i culturals; a crear associacions amb altres famílies i institucions; dret a protegir els menors amb institucions i una legislació adients contra drogues perniciosos, pornografia, alcoholisme, etc.; dret a un espai saludable; els ancians a una vida i mort dignes; a emigrar, com a família, tot cercant una vida millor.

Hom pretén també que aquesta Carta internacional sigui acceptada i defensada per les Nacions Unides, per la qual cosa desitgen que tingui en compte les diverses situacions mundials i no sigui una Carta confessional.

Procés apostòlic de monsenyor Manuel González

S'ha iniciat el procés apostòlic de monsenyor Manuel González García, que va morir el dia 4 de gener del 1940, essent bisbe de Palència. En la catedral d'aquesta ciutat reposen les seves despulles.

La cerimònia de l'obertura del procés va tenir lloc a la capella del Sagrari del primer temple palentí que presidí el bisbe, monsenyor Castellanos, el qual va concelebrar amb els membres del tribunal, el delegat de Roma per a les causes de sants espanyols i altres sacerdots vinculats d'alguna manera amb la Congregació de Missioners Eucarístiques de Natxaret i Obra de les Maries dels Sagraris, ambdues fundades per monsenyor González.

Manuel González García, sevillà, fou arxiprest de Huelva i posteriorment bisbe de Màlaga i Palència; autor de nombrosos llibres sobre temes eucarístics, fou molt popular i conegut familiarment com "el bisbe del sagrari abandonat".

Rampes per a disminuïts físics

Han entrat en funcionament les rampes per als disminuïts físics que durant l'any 1981 s'han construït a l'església de Sant Pere, de Roma. Aquesta adaptació ha estat portada a terme per desig exprés del papa Joan Pau II, que amb això volia que aquest exemple serveixi per a d'altres esglésies, segons que informa "L'Osservatore Romano". Han estat instal·lades diverses rampes a una de les entrades de la basílica i d'altres a l'entrada de les coves, a més d'ampliar-se els accessos perquè les cadires de rodes puguin passar més fàcilment d'un lloc a l'altre.

Confirmat oficialment

El Papa visitarà Espanya el mes d'octubre

Probablement arribarà el dia 13 per a posar cloenda als actes del centenari teresià.

"El Papa està molt il·lusionat amb aquesta visita", va dir dilluns passat monsenyor Díaz Merchán a Roma. La Nunciatura Apostòlica a Madrid va comunicar prèviament la notícia al palau de la Zarzuela i al Govern espanyols i va facilitar als mitjans informatius una nota sobre aquest fet. Segons sembla, el Papa romanirà vuit dies a Espanya i d'entre les ciutats que probablement visitarà, hi ha Barcelona.

Documents

Magisteri Pontifici

Tractant-se d'elevat el nivell o de perfeccionar la qualitat de la vida cristiana individual i col·lectiva avui corrent a casa nostra, —CATA-LUNYA CRISTIANA és un esforç per ajudar-hi— no podem deixar de considerar i aprofundir què vol dir i què representa ser cristià. Hem, doncs, d'interrogar-nos sobre el Batisme rebut, el qual talment marca el batejat, que la dimensió baptismal constituirà, en endavant, un component essencial de la seva vida. En primer lloc per la transformació profundíssima, de grans conseqüències, en l'ordre del ser, seguida, lògicament, per serioses decisions i engatjaments, traduïts en promeses formals d'ordre operatiu, no menys importants.

Hom parla molt, avui, de maduresa cristiana. ¿Què vol dir maduresa cristiana, si no comporta una conscienciació, de primer intel·lectual, després operativa, del que és i exigeix la nova naixença realitzada pel sacrament en el batejat? Vet aquí que l'**animal racional**, de la definició filosòfica d'home, sense empobrir-se en res, ha estat elevat, en virtut del batisme, al rang del temple de l'Esperit Sant i Fill de Déu, enriquit amb una munió de valors sobrenaturals i tot el dinamisme de la gràcia. El bon cristià no deixa d'aprofundir sobre aquestes veritats de fe fonamentals. És el que el Sant Pare ens exhorta a fer recentment. Deia Joan Pau II el dia dels Reis, adreçant-se a uns catequistes:

"Heu d'ésser conscients que realitzar la dimensió baptismal significa, abans que altra cosa, preocupar-se de beure en la seva mateixa font l'identitat autèntica del ser cristià, que vol dir viure el canvi profund esdevingut en la nostra realitat humana en produir-se la irrupció de la gràcia divina. Hom esdevé temple vivent de la Santíssima Trinitat; sarment del cep que és el mateix Crist; membre del Cos Místic del Crist Total, que és l'Església. Realitzar la dimensió Baptismal significa unir-se íntimament amb Crist en l'Eucaristia, font i vèrtex de la vida cristiana i de tota l'Evangelització (segons el Concili); significa estimar generosament, concretament, efectivament, tots els homes, especialment els pobres i necessitats espiritualment o materialment; significa reestructurar tota la vida moral, en coherència i conformitat amb les promeses baptismals."

Conèixer la profunditat del misteri del Baptisme és una gràcia de la doctrina de salvació" (tots els remarcats són en el text original).

V.N.

GIRONA

M. Caballé

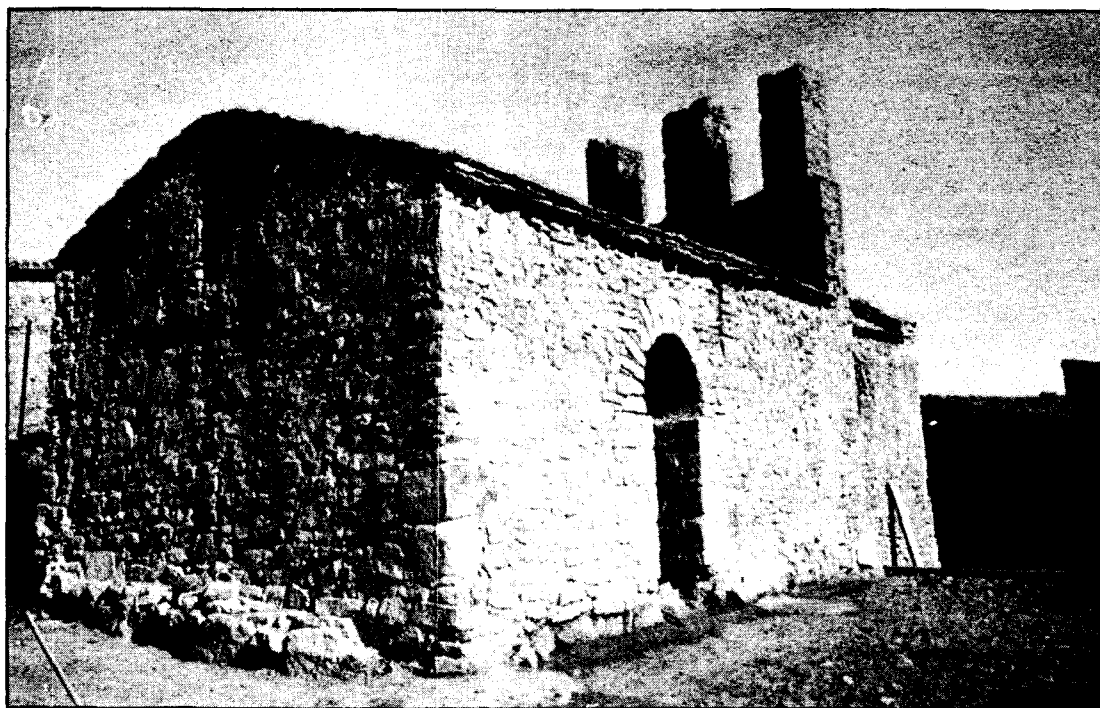
És una de les més antigues de Catalunya

Recuperada pel culte l'església pre-romànica de Sant Julià de Boada

GIRONA.— L'església pre-romànica de Sant Julià de Boada, al Baix Empordà, ha estat recuperada pel culte, després de més de cent anys d'haver passat a propietat particular, amb motiu de la desamortització de Mendizábal. L'any 1931 fou declarada Monument Nacional per la Generalitat de Catalunya, però això no pogué evitar que el temple servís per a celler, cort d'animals casolans, estable, etc.

Aquest mal ús va cessar l'any 1958 en què la Diputació adquirí l'edifici. A partir d'aquesta data s'iniciaren diverses obres de conservació i restauració sota el guiatge del malaguanyat professor Miquel Oliva. Les obres, però, seguien un ritme molt lent, de manera que no s'han acabat fins aquest mateix any, amb unes despeses totals de gairebé deu milions de pessetes.

Cal dir que la seva inauguració constituí una gran festa popular, malgrat el mal temps. Monsenyor Jaume Campdonà celebrà la solemne missa de dedicació de l'església, consagrant el nou altar major. Seguidament tingué lloc una actuació de l'Esbart Dansaire del GEIEG, de Girona i es serví un aperitiu a tots els presents. Hi assistí també el President de la Diputació, Arcadi Calzada i el ponent de Cultura, Joan Saqués.

Vista de l'església de Sant Julià de Boada des de la part del darrera. Es poden veure les restes d'una espadanya sobre l'entrada.

Fou construïda al s. VII

L'església de Sant Julià de Boada és una de les més antigues de Catalunya ja que probablement fou construïda el segle VII, abans de la invasió musulmana. Alguns historiadors, com Alexandre Deulofeu li donen encara més antiguitat, dient que és del s. VI. Amb tot, sembla que la data més apropiada és la de mitjans del segle VII.

De fet, no hi ha dubte que Sant Julià de Boada "és un exemplar important del pre-

romànic del nostre país", afirma el doctor Josep Calzada. I dona aquestes característiques: absis trapezoidal; planta visigòtica irregular; volta de ferradura; arc triomfal del tipus visigòtic amb dues impostes que presenten un relleu molt primitiu, el més primitiu que es coneix a Catalunya, a

base d'unes "dents de serra o de llop".

A part d'aquests recursos netament estilístics el doctor Calzada afegeix que s'hi troben opus spicatum, només incipient a base de filades de pedra inclinades; les finestres d'una sola esqueixada, tipus estpitllera la del migdia, etc. Encara avui s'hi poden veure unes pintures murals romàniques. Es troben al presbiteri, a la volta de l'absis, a l'intradós de l'arc triomfal, al mur meridional de la nau, a la crugia de llevant... A més, al Museu Diocesà de Girona hi ha un plafó de llevant... A més, al Museu Diocesà de Girona hi ha un plafó que en conté una part, ja que la decoració pictòrica cobria i adornava tot l'interior del temple. Tot això fa pensar que l'església de Sant Julià de Boada, "tot i ser un exemplar de temple rural, era molt bellament decorada i abillada amb un to festiu, fins i tot solemni, que contrastava amb la nuesa, austeritat i simplicitat constructiva pròpies d'aquesta tradició arquitectònica", diu el doctor Calzada.

Sortosament, aquesta joia del nostre pre-romànic ha estat finalment redimida de l'abandó en què es trobava i podrà ser admirada, a partir d'ara, en tota la seva bellesa.

M. Caballé

VIC

Miquel Cañellas.

Secretariat de pastoral sanitària, al Bages

Atenció als malalts, minusvàlids i tercera edat

MANRESA.— A la comarca del Bages s'ha endegat, com a fruit de l'interès creixent de diversos grups d'Església pels problemes de les persones malaltes, minusvàlides o de la tercera edat, un SECRETARIAT DE PASTORAL SANITÀRIA. I l'experiència ens sembla prou important perquè ens fem ressò d'una manera àmplia.

Que pretén aquest secretariat?

Ho resumirem en quatre punts: 1) **Conèixer** la problemàtica esmentada i la seva incidència a la comarca del Bages i al bisbat. 2) **Col·laborar** amb aquelles institucions o col·lectius que també porten a terme una tasca concreta en bé d'aquestes persones. 3) **Promoure** totes aquelles accions que ofereixen una atenció integral a la persona amb vista a la seva salut. 4) **Il·luminar** aquesta problemàtica destacant els aspectes ètics i evangèlics per a un millor servei i respecte a la dignitat humana.

El secretariat consta dels següents departaments

1. **Departament hospitalari.** Atès que tota persona malalta té dret de rebre

una assistència integral, inclosa la dimensió religiosa, el **servei religiós dels hospitals** vol ser una presència prop de les persones malaltes. Una presència sempre respectuosa amb l'actitud personal i amb la pròpia confessió religiosa de cada malalt, però a la vegada oberta al diàleg amb tot aquell que té alguna inquietud de recerca. D'altra banda, aquest servei religiós estarà en contacte amb les comunitats cristianes a les quals pertanyen els malalts i amb les seves famílies.

2. **Departament de religiosos/es.** Diverses comunitats de religiosos i religioses exerceixen un treball prop de les persones malaltes i de les persones grans. Des del seu treball, expliciten la seva opció i el seu carisma. Aquest departament vetllarà per **llur integració a la societat i a l'Església local** on viuen i treballen; per **una revisió i un aprofundiment** d'allò que poden aportar, des de la seva situació i experiència, a una pastoral sanitària d'avui, i per **una formació permanent** pel que fa al carisma propi, en el camp professional, en l'anàlisi i comprensió de la societat i en la reflexió cristiana de la vida.

3. **Departament de la Fraternitat i l'Hospitalitat.** Es tracta de dos organismes ja de temps arrelats a la comarca

i al bisbat i molt valuosos de cara a la promoció integral del malalt o minusvàlid i la seva incorporació activa a la societat. Aquest departament farà una tasca de coordinació i de potenciació d'ambdós organismes.

4. **Departament de delegades parroquials.** Fa un quant temps que a les comunitats cristianes es va potenciant el **servei d'atenció als malalts i a les persones de la tercera edat.** En aquest servei és important i decisiva la col·laboració de diversos grups de persones que, atentes a aquesta realitat, portin a terme la seva tasca d'una manera senzilla i eficaç. Aquest departament intentarà **promoure nous equips** en cada comunitat cristiana; **oferir una formació permanent** a totes les visitadores de malalts o persones grans; **compartir i valorar** les experiències viscudes i **animar i celebrar la fe**, sigui en la pròpia comunitat, sigui en l'equip de treball.

5. **Departament de formació permanent i coordinació.** En el nostre món les ciències humanes i de la salut fan una constant evolució i han aportat molts elements que permeten als professionals d'aquestes ciències un treball més concret i eficaç en la seva lluita per ajudar les persones a millorar el seu

nivell de salut. Això no obstant, aquests processos obren innombrables preguntes i qüestions que incideixen tant en el camp humà com en l'ètic. Aquest departament té aquests objectius: **una reflexió constant** que millori la capacitat i formació permanents de tots els creients que treballen en el món de la sanitat; **una reflexió seriosa i crítica** a l'abast de les persones professionals sobre aquestes preguntes i qüestions i un **esforç de connexió** amb les institucions o col·lectius que treballen per la salut de les persones.

Per què tot això?

Hom pot comprendre el fi últim d'aquest SECRETARIAT DE PASTORAL SANITÀRIA si té en compte les paraules del Concili Vaticà II: "L'Església sent el goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes del nostre temps, sobretot les dels pobres i dels qui pateixen". En efecte, el SECRETARIAT, per mitjà de la seva acció pastoral, no pretén sinó que l'Església es faci present com a BONA NOVA i com a SIGNE D'ALLIBERAMENT per a tota persona i, en especial, per a les persones malaltes, minusvàlides o de la tercera edat.

BARCELONA

Redacció

El doctor Jubany va publicar al FULL DOMINICAL la glossa que pel seu gran interès transcrivim a continuació.

L'Església, nedadora contracorrent

Vaig llegir fa temps que, al Sínode de Bisbes de l'any 1980, el Cardenal Benelli, arquebisbe de Florència i que fou íntim col·laborador del papa Pau VI, va fer aquestes afirmacions: l'Església ha d'assumir la seva vocació de nedadora contracorrent, conscient que viu en un món que ha fet la seva opció contra la vida i a favor de l'egoisme.

Es cosa fàcil, d'altra banda, d'escollar entre nosaltres converses o de llegir articles periodístics en els quals es diu que l'Església ha "d'actualitzar-se, de posar-se al dia". Moltes vegades això no es refereix pas a l'oportuna i necessària anàlisi dels condicionaments de la nostra civilització per a descobrir els mètodes pastorals més adequats o a entaular un diàleg seriós i responsable amb la ciència. Més aviat aquelles afirmacions fan al·lusió a temes que afecten la vida humana com és ara el matrimoni, l'avortament o la regulació de la natalitat.

Es ben clar que aquests temes, des del punt de vista humà i cristià, s'han d'estudiar amb un aprofundiment molt seriós i responsable. Però una cosa és afirmar aquesta necessitat —que només es pot efectuar tenint en compte la veritat revelada per Jesucrist— i una altra cosa és, de bon començament i d'una manera superficial, admetre allò que el "món" —en el sentit pejoratiu de la paraula— acceptada en els seus costums, avui tan materialitzats. El Cardenal Ratzinger, advertí fa temps que "allò que fa la majoria de persones pot ser fals i pot canviar una altra vegada"; i va dir també, pel que fa a les estadístiques, que aquestes "no són en absolut un oracle que expliqui la voluntat de Déu". En tot cas "són importants per a conèixer el context de les tasques pastorals; però no són normatives".

No és gens fàcil per a l'Església ser "servidora" dels homes. Que volia ser-ho, ho proclamà ella mateixa durant el Concili Vaticà II. La dificultat consisteix en el "contingut" i en la "manera" de realitzar aquell servei, ja que la seva missió és essencialment religiosa. Per força cal un punt de referència, absolut i inamovible. Per a l'Església aquest és Jesucrist, el "servent" de Jahvé, que va oferir als homes la veritat i la vida que provenen de Déu. Ja sé que entre nosaltres conviuen altres persones que accepten una escala de valors molt diferent, completament allunyada del Creador perquè en neguen l'existència. Per això l'Església sap molt bé que no pot fer seu l'"esperit del món", del qual tant parla sant Joan en l'Evangeli i en les cartes.

Un excel·lent periodista del nostre país ha escrit, pel que fa a aquest punt, les paraules següents: "A mi m'esfereiria una Església separada absolutament del món que ella ha de salvar. Però no m'esfereiria menys una Església que digués sí al món en totes les coses; una Església que hagués deixat de ser sal —i la sal cou en les ferides— per a convertir-se en sucre del món o, pitjor encara, en sacarina del món".

En el fons, ser sal del món equival a assumir la vocació de nedar contracorrent; denunciant els egoismes i les injustícies de tota mena, però també donant un clar testimoni dels valors de l'Evangeli.

Tota la seva vida fou un lliurament a Déu projectat vers els altres

Morí la germana Rosaura Verdaguer, pedagoga excepcional

Barcelona.—La germana Rosaura va morir la matinada del 16 de gener proppassat, a Boltanya, província d'Osca. Per què allí precisament?... Fou conseqüència d'una malaltia que l'obligà a deixar Barcelona per a viure els aires purs de la muntanya, que la ciutat contaminada no podia donar-li. Encara recordo el moment de la seva marxa, quan em digué: "Deixo Barcelona, i, junt amb ella, les persones que més estimo... dubto que pugui tornar... que es faci la voluntat de Déu... ofereixo aquest gran sacrifici per les necessitats de l'Església i els seus sacerdots".

Havia nascut a Mieres, a la Garrotxa. Va estudiar a Barcelona al col·legi que les Germanes Carmelites tenen al carrer del Montseny. Molt jove encara, es féu religiosa de la Congregació de Carmelites Missioneres. La seva vàlua es féu notar molt aviat per la delicadesa, humilitat i sinceritat amb què actuava, sempre sense fer soroll. Tota la seva vida fou un lliurament a Déu projectat vers els altres. Especialment es féu notar en el camp de l'ensenyament, en la formació intel·lectual, religiosa i moral de les generacions d'alumnes que passaren per les aules del col·legi del carrer del Montseny.

El seu buit serà molt difícil d'omplir.

Ens ha deixat una gran mestra, una gran pedagoga. Com poques, coneixedora de la joventut. D'intel·ligència superdotada, sempre avançada al moviment pedagògic del temps que vivia i sempre amb ànsia de superació. La lluminositat de tota la seva vida fou la negació de la foscor. Tenia una constant pressió creadora, sentint la necessitat de bolcar-se sobre coses belles. Era una enamorada de l'art, la ciència i la natura, de tot el que portava a Déu. Amb la seva visió clarivident era capaç de dir-nos no, amb dignitat i serenitat, enemics que irradiava confiança;

per això el seu tracte, que imposava respecte, era suau, no pesava, perquè era fruit de l'amor.

La seva senzillesa i simpatia la feien assequible a tothom, petits i grans. Per tothom tenia un bon consell, un bell somriure. La mediocritat no comptava en la seva vida. Tot ho menava a la part bona, sempre trobava quelcom aprofitable en un ser caigut. Estimava intensament a tothom, així com la seva ànima i el seu cor eren transparents com el vent.

D'ella podem dir que fou per a totes nosaltres la Mestra, i l'ànima incomparable que amb els seus fets ens indicava què podria

ésser, en la nostra vida, una gota d'esperança.

La Congregació de Germanes Carmelites Missioneres, els seus familiars i amics rebin el testimoni sincer de la nostra condonència.

Estimant el seu record i amb pregó agraïment i amb una gran esperança ens trobarem en la celebració de l'Eucaristia el vinent dia 18 de febrer, a les 8 del vespre, a la capella del col·legi del carrer del Montseny número 31.

Josefina Sanclement

Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense

Com dèiem en el nostre número anterior, els dies 2, 3 i 4 d'aquest mes de febrer, en la residència "Mater Salvatoris", del Tibidabo, els bisbes celebraren una reunió ordinària de la Conferència Episcopal Tarraconense, en la qual varen participar tots els seus membres.

Primerament els bisbes prepararen la visita que els dies 8 i 9 de febrer han fet a Roma. Aquesta visita denominada "ad limina" havia de fer-se el mes de juliol de l'any passat, però va impedir-ho l'atemptat sofert pel Papa el 13 de maig anterior. Durant el mes de novembre proppassat, el cardenal Jubany, amb motiu de la seva estada a Roma per a la reunió plenària de la Sagrada Congregació de Religiosos, fou rebut per Joan Pau II, complint tant l'esmentada visita "ad limina". Però ara també ha volgut unir-se als seus bisbes auxiliars i els altres bisbes catalans, en l'audiència que conjuntament el Papa els ha concedit.

A continuació, la Conferència va dedicar la reunió a la VII trobada dels bisbes amb els professors de la Facultat de Teologia. També en aquesta trobada hi ha participat el bisbe de Menorca, monsenyor Deig.

Aquest curs s'ha dedicat al ministeri ordenat i a la presidència de les celebracions eucarístiques. Es presentaren les següents ponències: "El ministeri ordenat: la responsabilitat diferenciada" (Mn. Pere Tena);

"La presidència de l'eucaristia: un moment privilegiat del ministeri ordenat" (P. Josep Aldazabal) i "Els graus del ministeri ordenat: episcopat, presbiterat i diaconat" (Mn. Pere Tena). Com a professors participants assistiren: Mn. Matabosch, P. Tuñí, Mn. Pou, P. Vilanova, Mn. Perarnau, P. Tortras, Mn. Casal i P. Hèctor Vall.

En les ponències i en els diàlegs hom va reflexionar sobre un conjunt d'aspectes bíblics, històrics, teològics, litúrgics i pastorals dels ministeris ordenats en l'exercici de la seva funció al servei de l'única missió de l'Església, així com la naturalesa i sentit dels Consells presbiterals i pastorals i dels restants serveis que l'Esperit suscita en el Poble de Déu.

Facultat de Teologia

Les autoritats acadèmiques de la Facultat de Teologia de Barcelona informaren als bisbes sobre alguns aspectes de la vida d'aquesta institució. La Conferència ha acordat agraïr, a la Sagrada Congregació, l'ensenyament catòlic i l'encoratjament que n'ha rebut en ordre a una progressiva unificació i potenciació de la Facultat.

Païssal de joventut a Catalunya

Es dedicà tota una jornada a celebrar la II reunió conjunta amb representants de la Unió de Religiosos de Catalunya. Hi participà també el pare Abat de Montserrat i l'Abadesa de Vallbona de les Monges. Aquestes reunions pretenen establir uns camins habituals de diàleg i d'intercanvi d'informació entre els bisbes i els religiosos, a fi d'estudiar les qüestions d'interès comú i d'aconseguir una millor coordinació en les línies pastorals. La reunió d'aquest curs ha tractat de la pastoral de joventut a Catalunya. S'han presentat les següents ponències: "La joventut a Catalunya, avui" (Enric Puig); "Realitat eclesial de la joventut a Catalunya" (pare Antoni Serramona) i "Problemàtica i perspectives d'integració en una pastoral de conjunt" (mossèn Ramon Prat i M. Isabel Espinosa). En l'ampli diàleg es debateren distints criteris i mitjans que urgeixen una mútua col·laboració per cercar i potenciar una adequada resposta evangelitzadora al món de la joventut del nostre país.

Ensenyament religiós

Monsenyor Camprodon i mossèn Salvador Pié han presentat distints aspectes de la

situació actual de l'ensenyament de la religió i moral catòlica a EGB, BUP i FP, i escoles universitàries de professorat. Concretament, les dedicacions de professors de religió, la realitat de la classe d'ètica a BUP, el professorat de religió a formació professional i la programació de la classe de religió.

En relació a l'assignatura alternativa d'ètica, segons la legislació vigent, els bisbes han reiterat la necessitat que s'imparteixi, tant per la importància que té per a la formació ètica dels alumnes que optin per a aquesta assignatura, com perquè hi hagi una autèntica alternativa respecte a la classe de religió i moral catòlica.

La Conferència ha constituït el Secretariat interdiocesà per a l'ensenyament religiós de Catalunya, presidit per monsenyor Camprodon, bisbe de Girona, i coordinat per mossèn Salvador Pié.

Caritas Catalano-Balear

Monsenyor Guix informà d la petició de la Caritas diocesana d'Eivissa de poder formar part del Consell Regional de les Caritas Catalano-Balear. L'esmentada petició merescu el vist-i-plau de la Conferència i dels bisbes de Mallorca i Menorca.

TORTOSA

Corresponsalia

Iniciativa del senyor Felip Pitarque

25 anys de l'Adoració Nocturna Femenina

TORTOSA.— Enguany se celebra el 25è aniversari de la inauguració de l'A.N.F.E. a Tortosa. Concretament, l'últim diumenge d'octubre del 1957, festa de Crist Rei, va celebrar-se la primera vetlla, si bé no es va inaugurar oficialment —estigué a prova durant un any— fins al següent.

L'obra s'hi va fundar per iniciativa del senyor Felip Pitarque, el zel apostòlic del qual mai no serà prou elogi.

Va instal·lar-se a la Casa del Palau, on va romandre fins a la inauguració de l'actual Casa Diocesana d'Espiritualitat.

L'A.N.F.E. recorda amb especial regreïment l'aleshores bisbe de Tortosa, doctor Moll Salord, el qual va acollir amb singular apreciació i estimació la nova obra; per a les adoradores, una de les seves moltes fineses fou el seu donatiu d'un gran nombre de flasses, perquè —són paraules seves— “no vull que les adoradores passin fred”.

També cal destacar especialment la valuosíssima col·laboració del doctor Joaquim Blanc, vicari general i degà de la Catedral en aquell temps, el qual va

fer de capellà a les nostres vetlles fins a la seva mort.

De la mateixa manera adreçem la nostra expressió d'agraïment al senyor Aureli Querol, la col·laboració del qual mai no ens va manca en totes les vetlles que el sol·licitarem.

També, des d'aquestes línies, volem expressar el nostre estimat record al que fou el nostre director fins el seu trasllat a Tortosa, mossèn Camilo Coñejos, i el nostre gran reconeixement i estimació al nostre actual director, que ho és també de la secció masculina mossèn Javier Altés.

En aquests vint-i-cinc anys de vida l'A.N.F.E. ha vist augmentar les seves seccions a la diòcesi; són tres, concretament, per l'ordre següent: BENI-CARLO, JESUS, i SANTA BARBARA.

L'ADORACIÓ NOCTURNA FEMENINA ESPANYOLA de Tortosa demana als devots de Jesús eucaristia pregàries d'acció de gràcies per aquests vint-i-cinc anys i súplices perquè desvetlli noves vocacions per a la continuïtat de l'obra.

La presidenta diocesana

Monsenyor Carles demana pregàries per Polònia

TORTOSA.— Constatant la petició que el primat de Polònia, monsenyor Glomp, ha adreçat als polonesos en el sentit que participin diàriament en una missa a les 6 de la tarda, agenollats, i demanant també al món lliure que pregui per Polònia, el bisbe de Tortosa, monsenyor Carles, ha demanat als seus diocesans que ofereixin misses per “la pau i la llibertat a Polònia, perquè puguin viure en llur doble condició de polonesos i lliures”. Quant a l'ajut material, el prelat assenyala que el fidels s'atenguin a les orientacions de Caritas Diocesana.

TARRAGONA

Josep Sabaté

Una presentació positiva de les dades bíbliques

Cursos per a la formació de monitors bíblics

TARRAGONA.— L'Associació Bíblica de Catalunya, junt amb el Secretariat Interdiocesà de Catequesi, ha organitzat uns cursos per a formació de monitors bíblics que, durant l'estiu, es desenvoluparan a Tarragona i a Raïmat. L'objectiu d'aquests cursos és el de formar persones capaces d'animar grups d'estudi de la Bíblia a les parròquies, comunitats, moviments, etc.

Els cursos van adreçats a sacerdots, religiosos o laics que viuen la seva fe i desitgen comunicar-la als altres. Realment no es tracta de formar professors d'Escriptura, sinó persones que puguin ajudar els altres a guiar-los en la utilització de la Bíblia i dels materials d'estudi.

Sense ignorar les discussions i la problemàtica, els cursos donaran preferència a la presentació positiva de les dades bíbliques. Els cursos formen un cicle de tres: llibres històrics i evangèlics sinòptics, llibres profètics i cartes de sant Joan, Apocalipsi, llibres sapiencials, cartes de sant Pau...

Aquest any es donaran només els cursos segon, a Tarragona, i tercer, a Raïmat. També se celebrarà un curs de formació permanent a Tarragona sobre l'Evangeli de Mateu. El curs es desenvoluparà a Tarragona del 19 al 31 de juliol, i a Raïmat del 12 al 24 del mateix mes.

Nou quadrimestre de l'Institut de Teologia

Han començat les classes del nou quadrimestre de l'Institut de Teologia de Tarragona. Les classes d'aquest sisè quadrimestre es perllongaran fins

al dia 8 de juny i fan referència a l'ecumenisme, dret canònic, sagraments, història de l'Església, etcètera. Cadascuna de les matèries o temes d'estudi està a cura d'especialistes, responsables del curs.

Estatuts del casal Riudomenc

L'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Josep Pont i Gol, ha aprovat els estatuts de l'associació del Casal Riudomenc, atesa la petició formulada pel rector de la parròquia de Sant Jaume de Riudoms. El Casal Riudomenc té per finalitat proporcionar a tots els seus membres una formació i educació integral de la persona en el doble aspecte humà i cristià, segons la doctrina moral de l'Església.

L'associació estarà regida pel consiliari-director i la junta, a més d'una assemblea general, seccions i comissions. Podran ésser socis de l'entitat totes les persones majors d'edat de Riudoms, residents o vinculades a la població.

Nous diaques

Han estat ordenats dos nous diaques a l'arquebisbat de Tarragona. Al monestir del Carmel, de Reus, fou ordenat Joan Maria Banús i Banús; i a la parròquia de Santa Maria Magdalena del Pont d'Armentera, fou ordenat Josep Maria Font i Solé.

Les dues cerimònies foren presidides per l'Arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol.

Avisos i comunicats

Barcelona

ENCONTRES DE PROMOCIÓ JUVENIL.— Del 18, a la tarda, al 21 de febrer se celebrarà a la Casa Mare del Diví Pastor (Pallejà) el 50 Encontre per a nois de 17 a 24 anys. Pretén ésser una resposta a una joventut cristiana en marxa vers el trobament amb sí mateix, amb l'altre i amb Déu. Amb motiu del 50 Encontre, el Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany ens ha promès la seva assistència a l'acte final que es farà a les 18 h. del diumenge. Per informació dirigiu-vos a Pau de Font, tel. 239 87 16.

ASSOCIACIONS DE VIUDES DE CATALUNYA.— Celebraran una Jornada d'Aprofundiment i Convivència els propers dies 20 i 21 de febrer. El dissabte, dia 20, i orientada pel P. Josep Massana, una Jornada de Reflexió de Fe. Començarà a les 10,30. El diumenge, dia 21, Jornada dedicada a la Convivència, dirigida per Mn. Francesc Vergés. Començarà a les 12,30. Lloc: Casa d'Exercicis de St. Ignasi, C/. Carrasco i Formiguera 31. Per informació: 253 37 69.

CENTRE PASSATGE.— Curs d'Expressió Dinàmica (un llenguatge to-

tal), a càrrec de Lola Poveda. Dia: Diumenge, 21 de febrer. Hora: De 9 a 2/4 de 10 del vespre. Places limitades. Lloc: Centre Passatge, C/. Passatge Mercader, 13.

UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.— El proper dimecres, dia 17, reunió mensual. A 2/4 de cinc de la tarda celebració de l'Eucaristia; a 2/4 de 6 de la tarda, Núria Pomés parlarà sobre: “I pels joves, quin sentit té la vida...?” Lloc: Fòrum Vergés, c/. Rosselló, 223.

INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.— L'Escola de Catequesi Bíblica, organitza un Curset sobre: “El Kerigma apostòlic. La vida en comú de les primeres comunitats”. Dirigirà el professor Antonio G. del Moral O.P., de l'Institut teològic de Sevilla. Lloc: Sala Penyafort, c/. Bailén, 10. Dies: 23, 24, 25 i 26 de febrer (de dimarts a divendres). Hora: de 7,30 a 9 de la tarda. Per informació: tel. 246 33 00.

ESTROC (Espai de Trobada amb Crist).— El tema d'aquest mes serà: “La fe: una manera de viure”. Serà dirigit per Mn. Jaume Abril, i se celebrarà el proper dia 21, a l'Església de Sm.

Sagrament, c/. Aragó, 268, de 9,30 a 11,30. Hi haurà celebració de l'Eucaristia. Tots els joves (nois i noies) hi són invitats. Per informació: CEDAIR, Aragó, 268, tel. 216 02 13.

Vic

EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSES.— Durant l'any 1982, se celebraran a la Casa “Pare Claret” de Vic, les següents tandes: Juny 6-12, P. Nicolás Caballero, claretia, “Integració mental i Iniciació a la pregària”; Juliol 1-10, P. Ruperto García, dominic; Juliol 21-30, P. Leopoldo Francés, jesuïta; Agost 15-24, P. Ramón Setó, claretia; Octubre 24-31, P. Lluís Turón, claretia. Les tres primeres en castellà. Inscripcions: Rambla St. Domènec, 5, Vic. tel. 885 05 44.

Girona

CURSETS DE CRISTIANDAT.— Divendres vinent, 19 de febrer, se celebrarà la Ultraia Comarcal de Girona, al Col·legi Cartaça. Hora: A les 10 del vespre.

...pots conviure
uns dies amb nosaltres.

CONVIVÈNCIA
VOCACIONAL

la nostra casa
és també la teva

SOLSONA

Fermí Manteca

El butlletí "Església de Solsona" es renova

Solsona.— Acaba de ser publicat el primer número d'aquest any d'"Església de Solsona", l'antic butlletí oficial del bisbat, corresponent als mesos de gener i febrer. D'uns anys ençà, aquesta publicació ha deixat de ser un mer i fred recull de coses i decrets oficials, per a convertir-se en un mitjà de comunicació de la vida del bisbat per a tots els cristians. De fet, són cada vegada més els subscriptors que reben la revista, que consta d'onze números anuals.

Enguany, la portada d'"Església de Solsona" anirà canviant cada mes. Tanmateix, el motiu de fons coincidirà en un punt: la reproducció d'alguns goigs marians dels nombrosos que hi ha arreu del bisbat, i que seran representatius de totes les zones geogràfiques i pastorals de la diòcesi. Per la seva banda, la delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social està fent un estudi, ja avançat, dels goigs marians del bisbat i té previst d'editarlos, properament en facsimil i, després, en gravacions sonores.

El present número d'"Església de Solsona" conté nombrosa informació, no so-

lament de la vida de la diòcesi, sinó també de l'església universal. Hi ha, en primer lloc, una extensa presentació de l'encíclica de Joan Pau II sobre la família, tot recomanant la seva lectura en català editada per "Catalunya Cristiana", i unes puntualitzacions sobre l'economia de l'església espanyola, segons un decret aprovat per la Santa Seu.

Quant a la informació diocesana, cal destacar una carta del bisbe sobre la Campanya de la Fam i unes propostes de treball de la Vicaria General de Pastoral sobre els Consells de Pastoral, tant parroquials i arxiprestals, com diocesà. En el butlletí, hi tenen cabuda les informacions de cada delegació amb una informació més general de la diòcesi i una secció bibliogràfica.

Suport públic a "Catalunya Cristiana"

En la secció d'informació general, "Església de Solsona" dona un suport públic al nostre setmanari, remarcant que darrerament "ha millorat notablement en quan-

titat i qualitat les seves seccions d'informació i pensament cristià". Després de dir que els fets cabdals que ocorren al bisbat hi són puntualment reflectits cada setmana, recomana "a tots els agents de la pastoral que, sempre que hi hagi un esdeveniment notable allà on exerceix el ministeri, en faci sabedor a Fermí Manteca, el qual és responsable de la informació diocesana".

Defunció de mossèn Figueres

Recentment, ha mort a Solsona mossèn Josep Figueres i Vilaseca. L'acte d'enterrament, presidit pel bisbe Miquel, fou concelebrat per una cinquantena de sacerdots.

Mossèn Figueres havia nascut a Solsona el 28 d'agost de 1904. Després de fer els estudis eclesiàstics al seminari diocesà, fou ordenat de prevere l'any 1928. Desenvolupà la seva tasca pastoral a diverses parròquies del bisbat i exercí posteriorment i durant molts anys el càrrec d'administrador general de la diòcesi, fins a la seva jubilació, ara fa sis anys.

GOIGS A SANTA MARIA DE CASTELLAR DE N'HUG

BISBAT DE SOLSONA

Puix heu fet de la cabanya / dels pastors vostre aixopluc: Reina de l'alta muntanya, / Santa Maria de n'Hug.

No naixéreu en cap cova, cap bover no us va trobar: va tallar la imatge nova un artista de seca. Amb més zel que no pas manya us creava el vell xaruc: Reina de l'alta muntanya, Santa Maria de n'Hug.

Margarida la més bella que en els segles han donat Pla de Rus i Pla d'Anyella amb la juna de llur prat. El ramat no la barganya i tots en xuclen el suc: Reina de l'alta muntanya, Santa Maria de n'Hug.

La princesa Imelda un dia, enyorant el jovecell, tota sola es marfondia dins la cella del castell. Vostre cepte els cors es guanya amb caient no tan feixuc: Reina de l'alta muntanya, Santa Maria de n'Hug.

Si de n'Hug de Mataplana, si de n'uc — de font —, tothom sap com sou de casolana, vingui d'onsevulla el nom. Ai, dolç flabiol de canya, i quin so més benastruc! Reina de l'alta muntanya, Santa Maria de n'Hug.

Sou germana entre germanes de Montgrony i de Falgars, tres xicoies bosquetanes que florireu ben al ras. Animeu, perquè és de plànyer, el romeu que diu: No puc: Reina de l'alta muntanya, Santa Maria de n'Hug.

Amb el nom de Kastellare resplendiu de molt antic fent tornar la nit més clara fins que esclata sobre el pic. Dolç estel que ens acompanya del Portell a l'últim tuc: Reina de l'alta muntanya, Santa Maria de n'Hug.

URGELL

A. Mirabet

Cinquè aniversari de les Colònies Populares de Canillo

Canillo.— Les Colònies Populares de Canillo (Andorra) han organitzat una exposició per a commemorar els seus primers cinc anys d'activitats. Pares, amics i joves han participat en l'exposició de treballs manuals i fotografies dels infants de colònies. Reberen també la visita del senyor Bisbe, el qual els recordà que el més important és l'esperit dels monitors, veritable vida de les colònies. També visità AINA, la nova casa de colònies que s'està construint, amb col·laboració de tota la Vall, a prop de Canillo, i el Sr. Bisbe, confirmà que el dia 19 de juny anirà a beneir-la, preveient que ja s'hi podran acollir les colònies del 1982.

Anagrama litúrgic d'Urgell en una publicació italiana

Un símbol litúrgic propi de l'Església d'Urgell ha estat imprès en la portada de la "Guida litúrgico-pastoral" de la diòcesi italiana de Nàpols. Es tracta d'un anagrama del ciri pasqual, descobert en l'ordinari propi d'Urgell de l'any 1536. La nota de l'edició remarca la forma d'ancora de la lletra omega gravada, que recorda que el misteri pasqual és la llum de la salvació.

Publicacions sobre Agramunt, La Fuliola i Llivia

Mossèn Manuel Pal, rector d'Agramunt, acaba de publicar un llibre en el qual glossa els valors artístics i culturals de la capital del Sió. L'autor fa una enumeració de les institucions i edificis de

valor històric, entre els quals ressalta l'església romànica, del s. XIII, amb elements gòtics. Fa una descripció del conjunt arquitectònic del monument i de les seves joies artístiques: imatge gòtica de la Mare de Déu dels Socors, retaule del Roser, etc. La publicació és enriquida amb un recull de goigs i de poesies, de temes locals, composicions del mateix autor. A La Fuliola, el dia 13 de desembre, amb motiu de la consagració de l'altar del Santíssim, fou distribuït un fulletó que descriu les capelles restaurades de l'església parroquial. L'autor, el senyor rector mossèn Jaume Ermenegol, explica detalladament la simbologia de la decoració de la capella del Santíssim i del baptisteri, i publica el càntic a la Mare de Déu del Rosari, amb música de Mn. Carles Melé i lletra de Mn. Climent Forné.

Cal remarcar el valor literari d'ambdues publicacions i l'aportació valuosa dels dos preveres al camp de la divulgació dels nostres valors artístics i culturals.

La Conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació Social, de la Generalitat, ha destinat una subvenció de 400.000 ptes. a la Societat Cultural Urgel·litana per a la publicació d'un llibre sobre Llivia i els seus privilegis. Aquesta Societat nasqué a l'empar de la diòcesi i publica l'anuari històric "Urgellia", del qual ja se n'han fet tres edicions. N'és president el P. Cebrià Baraut, monjo de Montserrat, i està integrada per preveres i laics especialitzats en el camp de la història i l'art.

Antoni Mirabet

Església pre-romànica de Sant Miquel de Terrassa. Baptisteri.

TERRASSA — Mura

El 21 de febrer

Visitem el museu d'art instal·lat al CASTELL-CARTOIXA DE VALLPADÍS (s. XII). Conté pintures i escultures dels XII als XVIII, ceràmica del s. XV al s. XIX, camafeus i esmalts del s. XVII al s. XIX, pintura i escultura del s. XIX, amb firmes destacades. Cal esmentar un sarcòfag metàl·lic paleocristià (II i III), una fíbula visigòtica, una làpida votiva amb inscripcions i dos capitells visigòtics (II i III) entre altres peces molt notables.

Veurem, després, les tres Esglésies pre-romàniques sant Pere, sant Miquel i santa Maria. La construcció d'aquest conjunt —pertanyent a la seu episcopal d'Egara—, s'inicià al segle IX. D'entre els diversos aspectes que es poden contemplar en aquests interessants edificis, destacarem pintures murals dels segles XII, XIII i XIV, retaules del XV i el baptisteri de planta octogonal i el mosaic a l'església de santa Maria.

Acañades aquestes visites, ens dirigirem, rodejant el massís de St. Llorenç del Munt, a MURA.

És un poblet antic i pintoresc amb una església romànica (XI-XII) que té una portalada interessant amb un timpà amb l'escena de l'Epifania i, en els capitells, passatges de la vida de sant Martí. Podrem contemplar-ho abans del retorn a casa.

• Viatge en autocar de luxe. • Sorteig-obsequi de llibres. • Visites als monuments i museus. • Dinar al Restaurant "Cal Carter" de Mura. Menú: Escudella, Carn d'olla, amanida, carn a la brasa, vins del país, postres variats, cafè i copeta. • Places limitades. • Preu: Tot comprès, 1.300 pessetes. • Informació i inscripcions:

"CATALUNYA CRISTIANA"; tel. 215 37 50, 215 27 39.

D'un somni a la realitat de "La gran casa"

—Però, què és de fet "La gran casa"?

—Abans de res, només un "somni dels pobles" viscut en les cordes d'una arpa celta i interpretada per la noia asiàtica, per l'africana, acompanyada pels ritmes del seu timbal, i per l'argentina. A més, el toc del folklore de cadascuna es trenca per la dimensió fantàstica de la violència realista d'un text recitat, en la fredor de les línies dures que es projecten sobre el fons de l'escenari. I després d'enderrocar-se les il·lusions pot començar a alçar-se la "casa" perquè, tal com es canta, "Tu, Déu, restes entre les vanitats efímeres, sobre les nostres foscores, sobre les runes de la nostra civilització. Tu ets la casa que no s'ensorra".

El símbol de la gran construcció, amb una escala de ritmes "rock" i "folk" en una síntesi singular, es desenrotlla durant la segona part. És una casa que s'ha de construir sobre fonaments sòlids com les paraules de l'Evangeli, pedra sobre pedra (és preciosa la melodia modulada per la noia d'Uganda que canta amb una aurèola de llums verdes: "Doneu i hom us donarà").

Casa construïda sobretot en una coreografia ascendent d'esvorancs, laceracions i interrogants que culminen en aquest "per què" cridat per Jesús a la creu. Crit d'amor, absolut, acollit per un cor gregorià que canta amb la boca closa. I finalment la casa de la unitat es pot obrir a tot home, en una explosió de llum, de música i de veus que s'entrecreuen sens fi.

—Com i quan va néixer el Gen Verde?

La Regina, austríaca, ens contesta: —A Loppiano, prop de Florència, l'any 1966. Aquesta petita ciutat havia nascut uns anys abans amb un fi ben precís: ser una ciutat fonamentada en l'Evangeli, en la qual tots els habitants tinguessin com a base de la seva vida, de les seves relacions, l'amor recíproc. Aquest ideal havia atret a Loppiano centenars de joves de diferents parts del món.

Molta gent sentint parlar d'aquesta ciutat ens venia a veure els diumenges i, per donar-los la benvinguda, la cosa més natural era agafar una guitarra i cantar, a vegades una cançó folklòrica o cançons inspirades en els esdeveniments de la nostra vida.

Un dia, ens van regalar una bateria de color verd i una de nosaltres va començar a tocar-la. Pels pobles veïns es va escampar la veu que un conjunt de noies de diverses nacions tocaven i cantaven, i van començar a arribar-nos peticions per a un espectacle, per a un casament, per a una festa popular, per a un concurs de cantants aficionats... Al principi a la rodalia de Loppiano, a Toscana, i després a d'altres punts d'Itàlia. Hem començat a

El "Gen v

● La Regina, la Saba i la T

traslladar-nos amb dos petits amplificadors i amb molt de coratge.

—Quantes éreu al començament?

—Erem deu —continua la Regina— amb alguna filipina o sud-americana i altres d'Europa. Algunes portava ja uns coneixements i una ben vàlida experiència musical. Després va augmentar el nombre fins a tretze més tard fins a quinze i ara, com sabeu, som dinou.

—Quan heu sortit d'Itàlia per primera vegada?

—Quasi de seguida ens han invitat a Portugal, a Bèlgica, al Líban... Recordo que el 1970 vàrem fer dos espectacles a Istanbul, davant d'un públic d'ortodoxos i musulmans. Però les "tournées" autèntiques per Europa començaren el 1971.

—Què és el que ha fet que anés madurant l'espectacle?

—Jo diria —ens explica la Regina— que la exigència que anava creixent dintre de cada una per descobrir dins seu aquells talents artístics que potser ni pensava que tenia, però que anaven sorgint precisament de la unitat amb les altres.

—Fins ara, quantes "tournées" ha fet el Gen Verde?

—Trenta-vuit —intervé la Saba, que és alemanya— per Ità-

lia, Suïssa, Àustria, Alemanya, Anglaterra, Irlanda, França, Holanda i un salt al Principat de Mònaco i a l'illa de Malta. Últimament, als Estats Units d'Amèrica. Hem realitzat 583 espectacles amb un total d'unes 700.000 persones i hem actuat en els teatres més diversos del Konzerthaus de Viena al Philar-

ON COMPRAR LES LOCALITATS

GIRONA

TEATRE MUNICIPAL

Diumenge 21 de febrer a les 18 h.

BARCELONA

PALAU DE CONGRESSOS

Divendres 26 de febrer a les 22,15 h.
Dissabte 27 de febrer a les 18 h.

VENDA ANTICIPADA DE LOCALITATS

Dies 18, 19 i 20 de les 19 a les 21 h. a les taquilles del teatre i el dia 21 una hora abans de l'espectacle

Des del dia 22 fins al dia de l'espectacle de les 17 a les 21 h. P. de Congressos.

PER A MÉS INFORMACIÓ

GIRONA

Telèfon: 23 43 34 de les 19 a les 21 h.

BARCELONA

Telèfon: 209 90 27 de les 16 a les 21.

LA PURIFICACIÓ SACRAMENTAL

Les lectures primera i tercera tenen en comú que tracten de la lepra i que posen el leprós en relació amb els sacerdots. Aquestes lliçons ho fan, cada una d'elles, per consideracions diferents; però les dues estan relacionades entre elles: la segona —un episodi històric— és definitivament completaria de la primera (vegeu Mateu 5, 17). Tant en les prescripcions legals del Levític, però, com en l'episodi de l'Evangeli, nosaltres, els fills del Nou

Testament, hi veiem més enllà de la lletra i, formats a l'escola exegetica de l'Esperit Sant (cf. 2 Cor. 3, 6), hem après de passar de la lletra a l'esperit, de la figura a la realitat, de la llei al sagrament, i en la lepra veiem el mal moral en general, en la guarició miraculosa contemplem els afectes de la redempció i en la relació amb el sacerdot entenem la gràcia del sagrament.

1

LA LEPRÀ EN LA MENTALITAT SACRALITZADA DE LA LLEI

En aquest passatge del Levític tenim una de les nombroses prescripcions legals sobre malalties; conforme a la mentalitat sacralitzada de l'antic Poble de Déu (però no únicament d'ell) les malalties greus eren sotmeses a unes mesures rituals, degudes a la consideració d'impur moral que mereixia l'afectat, i a causa també de precaucions profilàctiques en bé de la societat que envoltava el malalt. Cal prendre aquí lepra en un sentit molt general: hom entenia per lepra qualsevol malaltia de simptomatologia dermatològica important i considerada infecciosa, de manera que l'afectat quedava exclòs de tot contacte humà i distanciat pel perill del contagi. Els antics relacionaven aquestes desgràcies físiques amb el mal interior de l'esperit, de manera que el sacerdot tenia en això la seva funció, no com a metge que curava o tractava, sinó com a —diguem-ne— inspector de sanitat, que comprovava l'existència de la malaltia o certificava la guarició; quan es donava aquest darrer cas, feia l'acció de gràcies a Déu per la recuperació.

Lectura del llibre del Levític

Lv 13: 1-2, 45-46
El Senyor digué a Moïses i a Aharon: "Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin tèmer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!" Mentre el mal persisteixi, són impurs, i han de viure sols, fora del campament".

2

LLIBERTAT I CARITAT

Cal recordar que aquest breu fragment de sant Pau pertany a un context relatiu a la llibertat del cristià. El cristià és un home lliure, ja que és fill de Déu, no esclau. Però la seva llibertat, mal administrada, podria ser motiu d'escàndol. La clau de la bona administració de la llibertat està a fer-ho tot a glòria de Déu i per a la conveniència dels germans, contribuint a la seva salvació, no a la seva perdició. En fi: com feia Jesucrist.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

1C 10:31-11:1
Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

3

SI VOLEU, EM PODEU PURIFICAR

Pot sorprendre que Jesús, exacte observador de la Llei, toqui el leprós. També el leprós ha fet quelcom de prohibit per la Llei: s'ha acostat a Jesús. Amb això l'Evangeli ens demostra que tant el poder de Jesús com la fe del leprós estan per damunt de la Llei (no contra ella). De fet, Jesús mana al leprós que compleixi amb les prescripcions de la Llei relatives al seu cas: que es presenti al sacerdot (recordeu allò que hem explicat a propòsit de la primera Lectura). Jesús té un interès especial que el miracle no sigui divulgat: no ha arribat encara l'hora de la seva manifestació messiànica. Després dels miracles, a mesura que la fama de Jesús creix, ell es retreu. Sembla contradictori que Jesús faci miracles i que amagui el seu poder diví. Això, però, no és més que una altra prova de la historicitat dels Evangelis. Si, Jesús és el Messies i en dona proves; però la manifestació de la seva divinitat està postposada pel Pare a un fet que encara no ha tingut lloc: a la mort a la creu. Quan Jesús hagi mort i ressuscitat serà l'hora de la proclamació del seu poder diví; altrament, separat de la passió, el missatge de Jesús seria mal comprès pels homes. El miracle de la "purificació" del leprós i el seu context —com tots els miracles de Jesús— són figures i anticipacions de la realitat de la redempció.

Evangeli segons sant Marc

Mc 1: 40-45
En aquell temps, es presenta a Jesús un leprós, s'agenolla i li diu, suplicant-lo: "Si voleu, em podeu purificar". Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: "Si que ho vull: queda pur". A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriósament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moïses havia ordenat, i certificat així que ja era pur. Però ell, així que se'n anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles, i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

SALM RESPONSORIAL

Jesús ensenyà que el mal físic és independent de la responsabilitat moral de l'individu (vegeu per exemple Joan 9, 3). Però la malaltia corporal (la lepra, aquí) pot ésser presa com a símbol de la imperfecció espiritual. És així com ho fa la litúrgia amb aquest cant interleccional.

31:1-2,5,11 (R.: cf. 7)
Feliç el qui ha estat absolt de la falta i ha vist sepultat el seu pecat.
Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, i dintre seu ja no manté l'engany.

R. En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill.

M'he decidit a reconèixer la falta, no us he amagat el meu pecat.
Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; homes rectes, aclameu-lo. R.

RESPOSTA AL SALM

Antoni Capgós
En Vós he trobat el meu recer,
Vós em guardeu del perill

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. Jesús envià l'ex-leprós al sacerdot. La presència dels sacerdots, tant en la primera com en la tercera lectura (i encara que en l'Evangeli el malalt ja hagi estat guarit), evoca a l'enteniment cristià el poder sacramental que els bisbes i preveres de la Nova Llei tenen per perdonar els pecats. En ells hi ha el mitjà ordinari per a la "purificació". (Repasa, si et plau, els punts "Per una catequesi sobre el sagrament de la confessió" publicats a "Catalunya Cristiana" del 1981, corresponents als diumenges XXXIII i XXXIV i el I d'Advent.

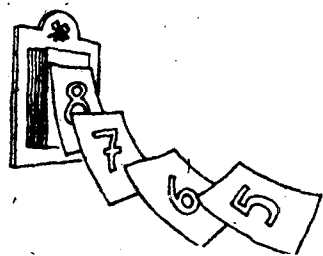
2. Hom pot donar justament un sentit moral a aquest "ésser purificat" de la lepra. La lepra material no era, de per si, efecte d'una responsabilitat ètica personal, contra l'opinió estesa dels jueus; però tota malaltia corporal és conseqüència del pecat original que vulnera la naturalesa humana. També, doncs, les guaricions, són un signe de Jesús com a redemptor del gènere humà.

3. A propòsit de la lectura segona, pensem que no solament hem de ser bons, sinó que també hem de aparentar-ho (que no és el mateix que dir que hem de semblar-ho sense ser-ho). La nostra llibertat de fills de Déu ha de tenir la humilitat i la circumspecció suficients per no fer mal a ningú.

CANT D'ENTRADA

àgil O.P.
[Petit Cor]: Déu meu, prote-giu-me, si-gueu el meu cas-
tell in-expug-na-ble, la meva ro-ca sal-va-do-ra.
TOTS
Per a mi soupenyal i plaça forta. Per a-
mor del vostre nom, Se-nyor, gui-eu-me i con-du-ïu-me.

Calendari

Diumenge, 14 de febrer,
VI del temps ordinari. Sant
Ciril i sant Metodi, bisbes.
San Valentí, prevere i màrtir.

El sol surt a les 6,48 i es
pon a les 5,24 (hora solar).

Festa major a les Caba-
nyes, Navarres, Ribes de
Freser i Serrateix.

Dilluns, 15 de febrer,
Sant Faustí i santa Jovita,
germans màrtirs, i Santa
Geòrgia, verge.

Dimarts, 16 de febrer,
Sant Onèsim i sant Faustí,
bisbes, i Santa Juliana, verge
i màrtir.

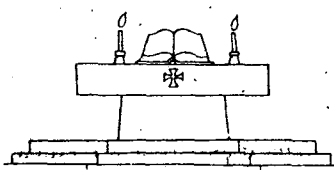
Dimecres, 17 de febrer,
Els set sants fundadors dels
Servents de Maria i Sant
Ròmul, màrtir.

Dijous, 18 de febrer,
gras. Sant Simeó i sant Eladi,
bisbes; sant Silvà i sant
Secundí, màrtirs.

Divendres, 19 de febrer,
Sant Alvar de Còrdova, do-
minic, sant Gabí, màrtir; sant
Mansuet, bisbe i sant Con-
rad, ermità.

Dissabte, 20 de febrer,
Sant Nemesi i sant Potami,
màrtirs, i santa Amada, reli-
giosa.

L'Església celebra

14 de febrer, diumenge,
VI de durant l'any. Lectures:
primera, Lv 13,1-2.45-46; S
31; segona, 1 C 10,31-11,1;
tercera, Mc 1,40-45.

15 de febrer, dilluns, de
la setmana VI de durant
l'any. Lectures: primera, Jm
1,1-11; S 118; segona, Mc
8,11-13.

16 de febrer, dimarts, de
la setmana VI de durant
l'any. Lectures: primera, Jm
1,12-18; S 93; segona, Mc
8,14-21.

17 de febrer, dimecres
de la setmana VI de durant
l'any. Lectures: primera, Jm
1,19-27; S 14; segona, Mc
8,22-26.

18 de febrer, dijous de la
setmana VI de durant l'any.
Lectures: primera, Jm 2,1-9;
S 33; segona, Mc 8,27-33.

19 de febrer, divendres
de la setmana VI de durant
l'any. Lectures: primera, Jm
2,14-24.26; S 111; segona,
Mc 8,34-39.

20 de febrer, dissabte de
la setmana VI de durant
l'any. Lectures: primera, Jm
3,1-10; S 11; segona, Mc 9,1-
12.

Guspires

Et crida el meu no res perquè ets el Tot.
Sóc no res i menys que no res. El no
res és no res i no pot encarar-se amb
Déu. I jo tinc la malaurada capacitat d'ofen-
dre'l.

Un aire nou, inquiet i aquietador, irromp
de bell nou en el camp de l'Església com una
revisió, un recompte del passat i del present;
decauen les velles estructures, la pressió de
segles, l'instal·lar-se, el confort a través del
poder temporal en la geografia humana.

Hi ha en nosaltres, enfortits per la gràcia,
com una transformació deïforme; l'ombra, al
capdavant, del rostre del Crist en el nostre.

Es per la teva paciència que la meua
anatomia respira el teu alè, em portes de la
mà de la misericòrdia, bo i esperant, malgrat
la meua feblesa, el breu tremolor del meu
càntic.

Per tal de retrobar-me en mi cal el retorn a
la simplicitat, a la nuesa de tot, buidar-me

del tot, per tal que l'Esperit m'empleni del
seu oceà.

Quants de secrets no retems recòndits en
un mot que té, en el paisatge exterior, un so
vegetal, i serva i cova la llum en la conversa
interior que madura el silenci!

Ni goig ni dolor... La meua íntima tragèdia.

No menysprees el llot quan em mires, i no
per a endurir-me amb el teu foc sinó per a
fondre en mi, i plasmar, la teua imatge.

Que la meua pobresa austera i amable
sigui el rastre de la teua presència al meu
entorn.

Doctrina nova de Jesús, la bona Nova: les
benaurances, la llei de l'amor. L'Home nou
que renova el món —l'Home-Déu.

Hi ha un límit: la Llei. Una llibertat:
l'amor. L'amor resol el fermall de la Llei. I la
Llei, a fi de comptes, és la plenitud de
l'amor.

Pere Ribot

A la recerca de Déu

Per la unitat

Manllevem dels nostres germans
de l'Església evangèlica luterana
de França la pregària per la
unitat. La comunitat de germanes protes-
tants de Pomeyrol l'ha reproduïda en un
dels seus "Cahiers".

Pregar per la unitat, amb una oració
protestant, és per a nosaltres una doble
manera de pregar amb els nostres ger-
mans i accentuar més el nostre camí
ecumènic.

Aquesta pregària pot ésser dita indivi-
dualment. També pot dir-se com una
letania repetida pels participants a partir
de dues crides: "Uniu-nos, Senyor Je-
sus" i "Reuniu-els cristians disper-
sats".

Els luterans (Església evangèlica) cons-
titueixen un corrent doctrinal i teològic
molt caracteritzat dintre del protestantis-
me. Es proclamen seguidors de Luter, així
com les Esglésies anomenades reforma-
des s'inspiren en Calvi.

El luteranisme és la forma protestant
dominant a Alemanya: és la religió na-
cional de Dinamarca, d'Islàndia, de Suè-
cia i de Noruega. També hi ha Esglésies

luteranes a les províncies bàltiques de
Rússia, a Polònia, a Hongria, a Holanda, a
França i als Estats Units (on viuen milions
de descendents d'immigrants alemanys i
escandinaus).

El luteranisme insisteix sobre la "justi-
ficació per la fe" mentre l'Església refor-
mada (calvinista) insisteix sobre la pre-
destinació. El calvinisme està representat
sobretot a França, Holanda, Gran Bre-
tanya i a alguns punts d'Alemanya i del
Nou Món.

Els luterans representen entre 50 i 80
milions de fidels reagrupats en la Fede-
ració luterana mundial.

Per la unitat

O Déu, Pare de nostre Senyor Jesu-
crist, el nostre únic Salvador. Príncep de
la pau, féu-nos la gràcia que el nostre cor
senti l'escàndol de les nostres divisions.

Deslliureu-nos de l'odi, del prejudici de
tot allò que entrebanca la nostra unió, per
tal que, així com hi ha un sol cos i un sol
Esperit, una sola esperança en la nostra

vocació, un sol Déu i Pare de tothom, així
nosaltres no siguem més que un cos i
una ànima units pels lligams de la gràcia i
de la veritat, de la fe i de l'amor, en
Jesucrist, nostre Senyor.

Per damunt de les fronteres de llengua,
raça o nació, uniu-nos, Senyor Jesús.

Per damunt de les nostres ignoràncies,
els nostres prejudicis, les nostres instintiv-
es enemistats, uniu-nos, Senyor Jesús.

Per damunt de les nostres barreres
intel·lectuals i espirituals, uniu-nos, Se-
nyor Jesús.

O Déu, per la vostra major glòria, reu-
niu els cristians dispersats.

O Déu, pel triomf del bé i de la veritat,
reuniu els cristians dispersats.

O Déu, perquè només hi hagi un sol
ramat i un sol pastor, reuniu els cristians
dispersats.

O Déu, per confondre l'orgull de Sata-
nàs, reuniu els cristians dispersats.

O Déu, perquè regni finalment la pau en
el món, reuniu els cristians dispersats.

O Déu, per la més gran alegria del
vostre Fill, reuniu els cristians dispersats.

Temps i camins

Ecumenisme

L'ecumenisme és, com tots
sabem, una paraula que defi-
neix el moviment de les esglé-
sies cristianes amb afany de
restablir la unitat que Crist de-
sitjava quan, en el sacrifici de la
Creu, ens volia agermanats
sense distincions ni triomfalis-
mes.

El dia 25 de gener propas-
sat es va fer una celebració
ecumènica a la parròquia de la
Bonanova de Barcelona entre
catòlics i anglicans. Fou una
represa de contacte (ja s'han
trobat altres vegades) amb uns
germans com nosaltres, que
creuen en el Crist i senten la
pruïja d'un acostament lleial,
com el que els catòlics hem de
desitjar, en una visió positivista
del món i de l'home, recordant
les paraules de l'antífona:

On hi ha caritat i amor
allí hi ha Déu.

La celebració, presidida per
dos sacerdots catòlics i dos
anglicans, fou molt reeixida; es
pregà col·lectivament per la
pau, la unitat i el bé de tota
humana criatura.

Justament en aquella data
s'esqueia la commemoració de
la conversió de Sant Pau i així
s'escoltaren les paraules de
l'apòstol com un missatge de
llum serena i ferma alhora.

Hem fet ressò d'aquesta tro-
bada perquè compartim plena-
ment l'ecumenisme, esperant
confiats en la unió dels que
creiem en Jesucrist com a Pare
magnànim de tots.

Una petita guspia de recon-
ciliació s'albira parpellejant en
la monòtona rutina dels quefers
habituals i les inquietuds espi-
rituals de cadascun.

Pietat Campmajó

ELS MOSSOS D'ESQUADRA

La Costa de Llevant

Temps era temps que la pesca era un bon afer. Temps era temps que aquesta costa era una frisança de comerç, de gent de mar enfora i de vela inflada, gent sorruda i marinera, capitans, negociants i financers tot a la vegada.

Ara aquests ports són llepats i fins, plens de naus polides com xalets d'urbanització polida i bufona. Ara hi ha tants navegants de bona mar que tenen el barquet tot l'any en remull al port! I el pinten. I s'el miren, com si fos un nenúfar. I de tard en tard el treuen a passeig, com aquell senyor que treu el gos caçador a fer pipí a la cantonada. Donen un volt d'una hora i es creuen veure Amèrica. Això és un ball de "comodoros" de safareig. No tots són així, és clar! N'hi ha que són tots d'una peça. Però nois, això val molts diners i no crea riquesa. La riquesa la van crear aquells llops del Masnou, de Vilassar, d'Arenys, de Canet...

els automòbils de cursa

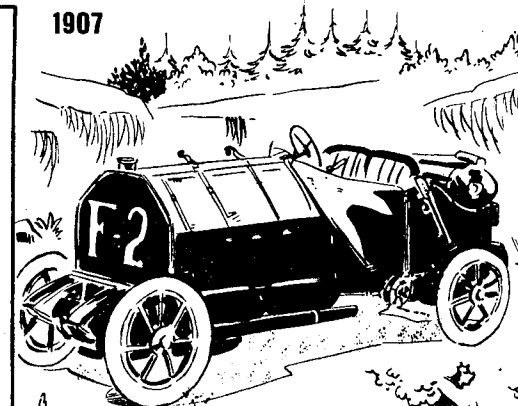
Toni Penaró

Les primeres manifestacions de l'esport del motor estan lligades a la seva infància. Sembla que la primera cursa d'automòbils es va fer l'any 1894.

Aquestes primeres curses es feien pels camins i carreteres. Carreteres que no estaven asfaltades, eren de terra i sovint eren estretes i de recorregut ple de giragonses.

Una de les primeres curses es realitzà l'any 1903 i havia d'anar de París fins a Madrid. Però foren tants els accidents (alguns mortals) en el troç francès del seu recorregut, que es prohibí l'entrada dels cotxes a Espanya i s'hagué de suspendre.

1907

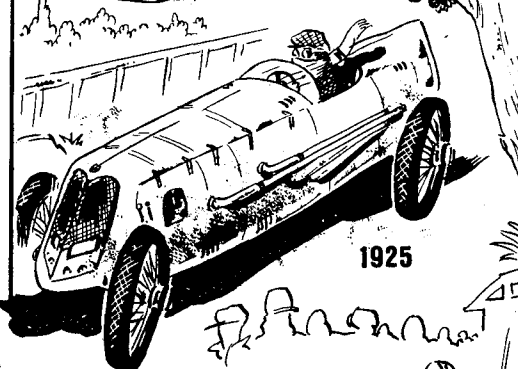

Lluís Renault va morir en aquesta carrera.

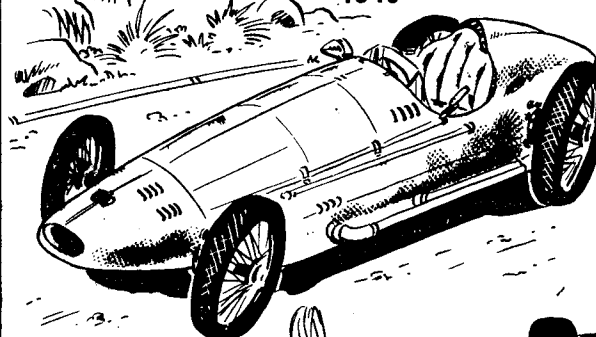
A partir d'aleshores els recorreguts de les curses foren tancats. No obstant, encara es corre, a les competicions, en vehicles normals, no especials per a les curses. Les curses continuen, però, perquè representen el gran banc de proves de les noves tècniques, de les noves idees que es van incorporant als nous models d'automòbils.

Neixen les reglamentacions de les curses, tant en l'aspecte esportiu com en el tècnic. El poder esportiu pertoca als clubs automobilistes i més tard a les federacions internacionals.

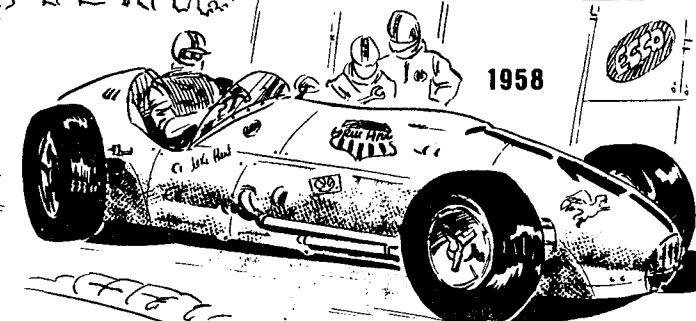
1925

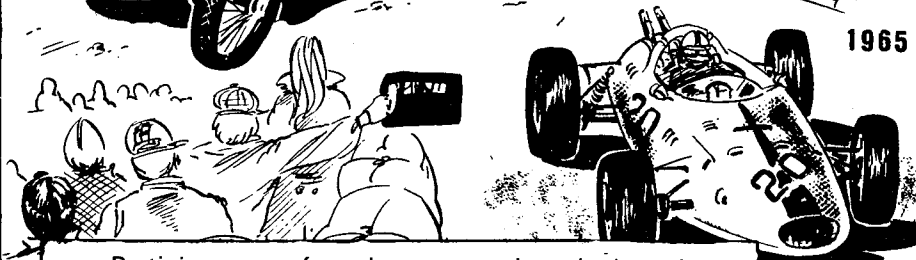
1946

1958

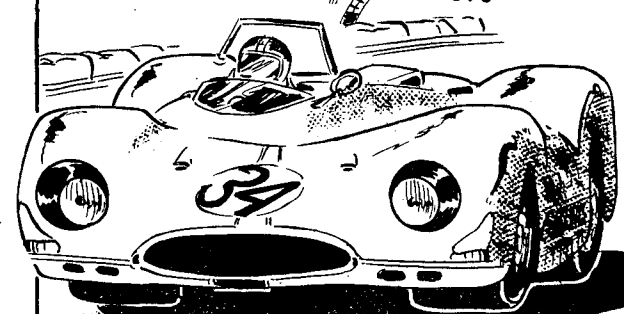
1965

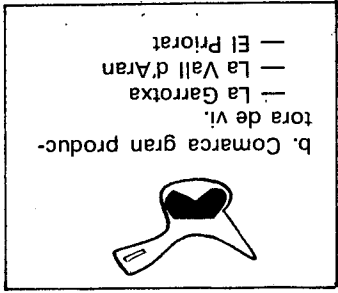
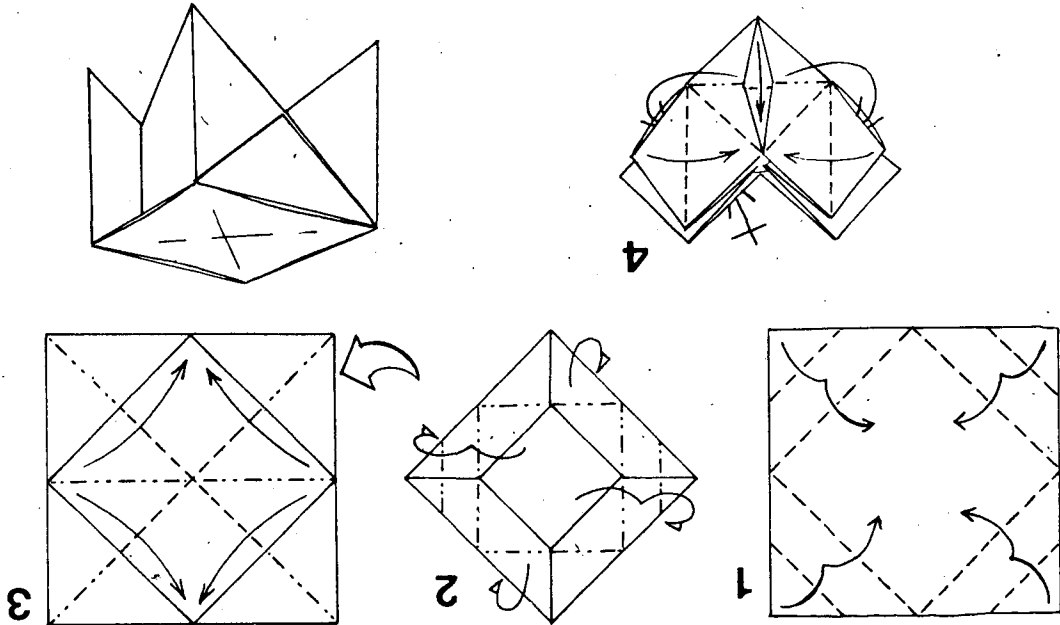
Participen només a les curses de velocitat els vehicles que han estat especialment dissenyats, per aquest motiu. La forma dels automòbils s'estilitza, començant a esboçar-se els primers perfils aerodinàmics.

Durant un cert temps es torna a la fórmula lliure i els motors augmenten constantment la seva potència. Les pistes queden antiquades. Els rècords de velocitat han estat una preocupació per a les cases constructores. El 1932 s'arriba als 200 Km. per hora i el mateix any es dobla aquest rècord. L'any 1947 l'anglès Cobb arriba als 634 km. per hora.

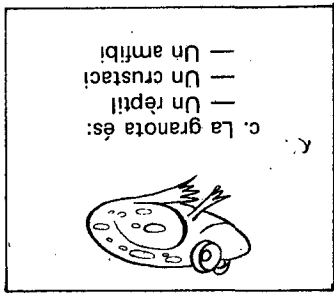
1970

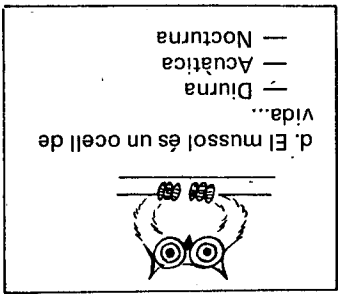
(continuarà)

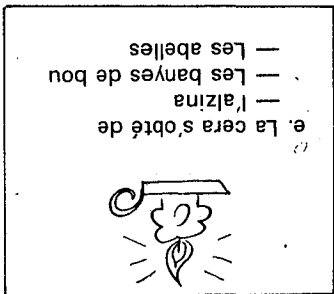
- b. Comarca gran productora de vi.
- La Garrotxa
 - La Vall d'Aran
 - El Priorat

- c. La granota és:
- Un rèptil
 - Un crustaci
 - Un amfibi

- d. El mussol és un ocell de vida...
- Diurna
 - Acústica
 - Nocturna

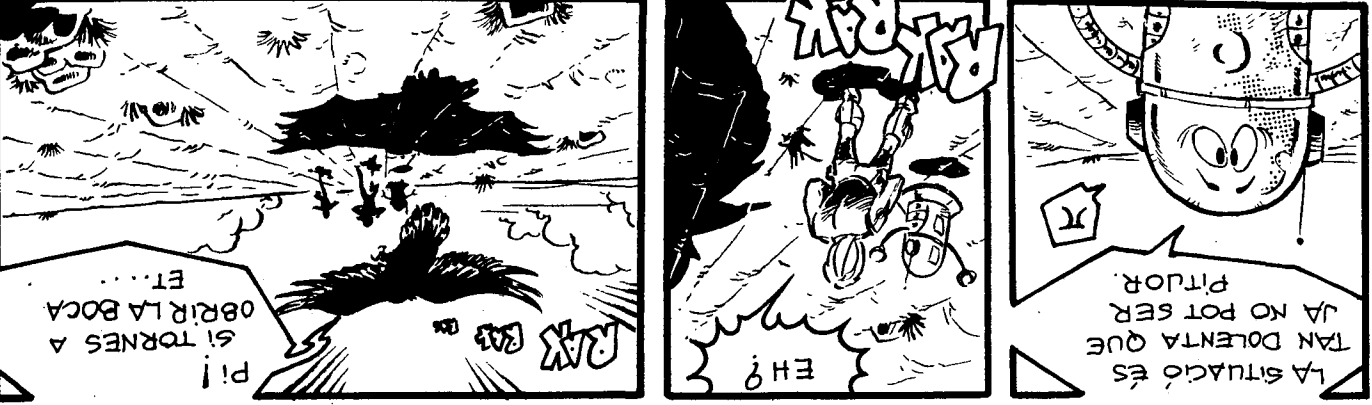
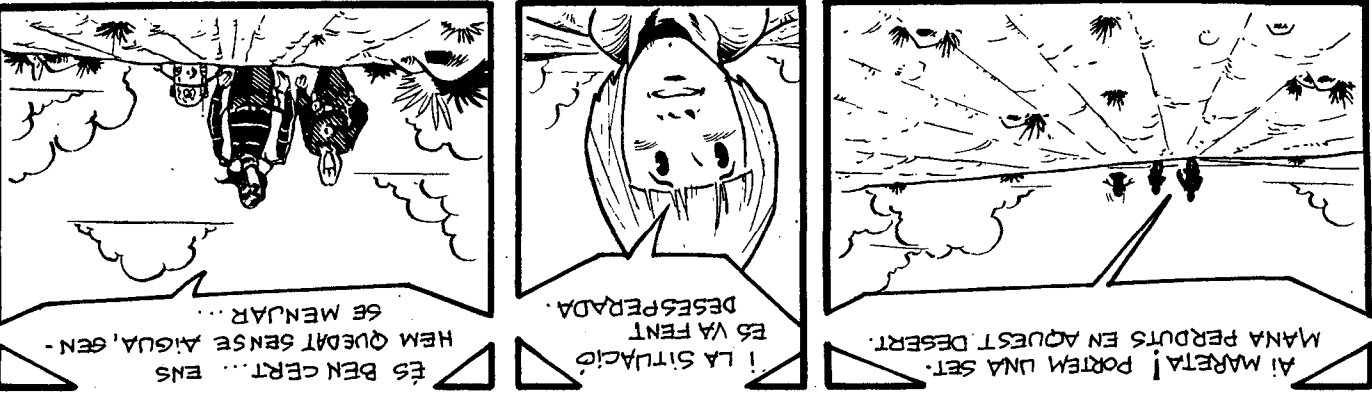

- e. La cera s'obté de
- l'alzina
 - Les banyes de bou
 - Les abelles

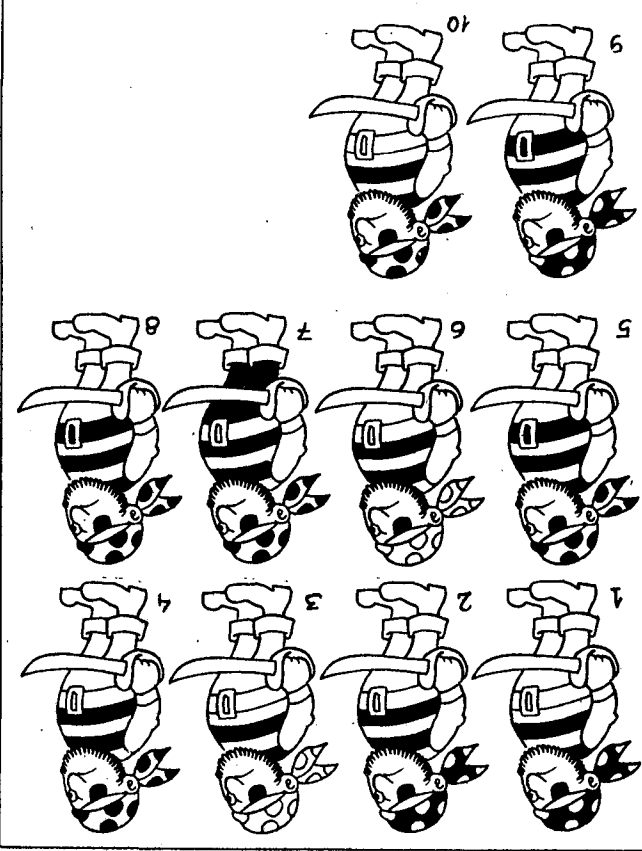
a. Subratlleu les respostes correctes.

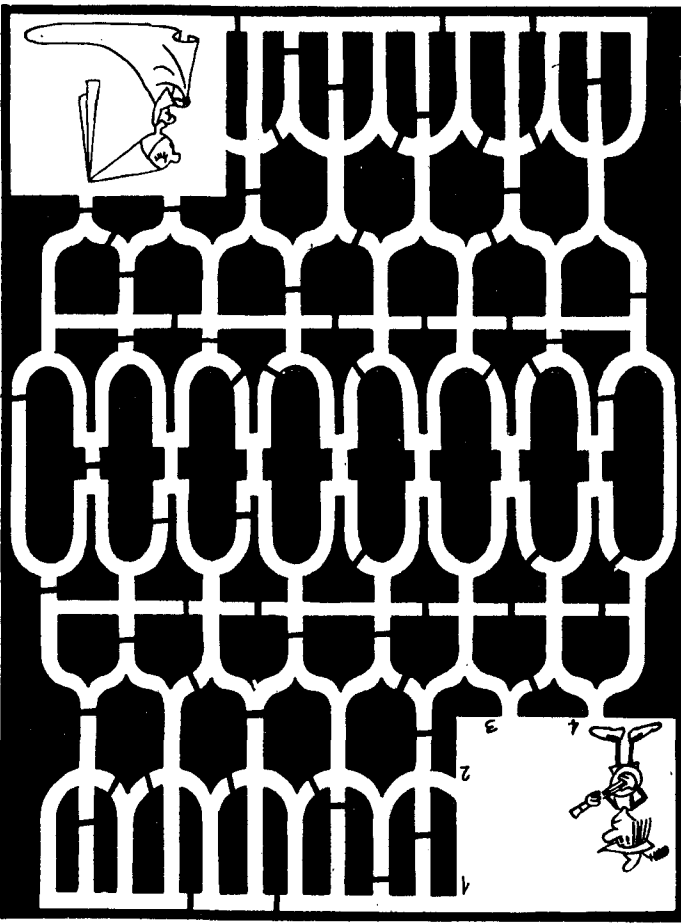
LES AVENTURES DEL ROBOT "PI"

Avet Set — Avet Set — Avet Set

3. D'aquesta colla de pirates només n'hi ha dos que vagin vestits exactament igual. Quins són?

2. — Quin camí ha de seguir el trobador per arribar on l'espera la seva dama?

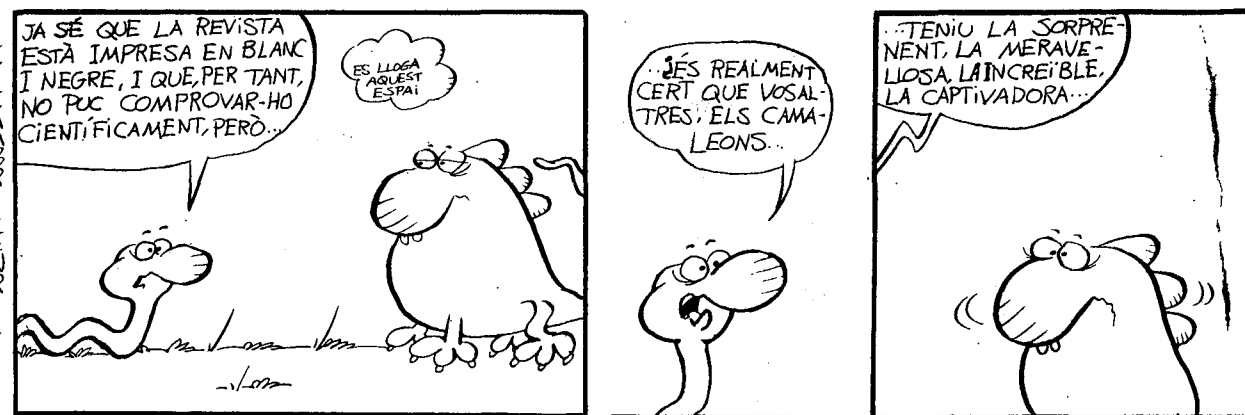
Les solucions en el número proper.

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

86

Avet Set esllips per a nenes i nens

Anada a Núria (i 2)

Tot d'una, després d'una llarga giravolta, aparegué Núria als nostres ulls. Es una vista fantàstica: El petit llac, el Santuari, l'hotel, els edificis d'hostatgeria pels pelegrins... i tot blanc de neu! I rodejat per aquell grandiosos cinturó de muntanyes altíssimes i blanques! Feia un fred... Jo m'havia posat l'anorac, caputxa i tot; la punta del nas i les galtes les tenia ben vermelles de fred, i els ulls, no sé ben bé per què m'espurnejaven. Tot seguit que arribàrem a l'explanada trepitjàrem un tou de neu tan gruixut que gairebé m'hi enfonsava. Quan em veia enmig de la neu, plantat com un ninot, em venien unes ganes de riure...

Tot d'una... plafl!, encara no sé qui em tirà entre cap i coll una bola de neu. Això fou el senyal. Començà una guerra freda de debò, un joc de neu que durà qui-sap-lo. Ens divertíem d'allò més.

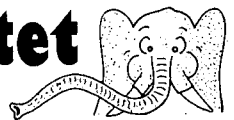
A les dotze anàrem a l'església del Santuari, i tota la gent cantàrem uns "goigs" molt bonics. (Bé, jo no els sabia pas, però escoltava). Sabeu què són els "goigs"? Doncs, mira, són com una mena de cançó que va explicant coses de la imatge i del lloc, i després de cada estrofa repeteix sempre la mateixa tornada que és una pregària.

A la tarda, a l'hora d'anar-nos-en, començava a nevar. M'agrada veure com cau la neu! Però no volia posar-me trist. Havia estat tot tan bonic! M'havia divertit tant!

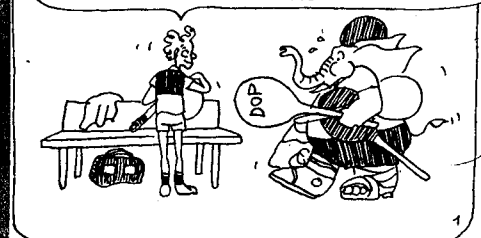
— Mare, tornarem un altre dia?
— Es clar. Per què no? T'ha agradat, oi?
— Molt i molt.

L'EIXERIT

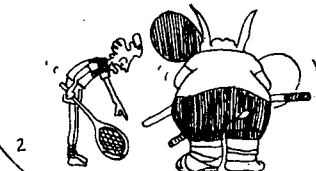
en pepet elefantet

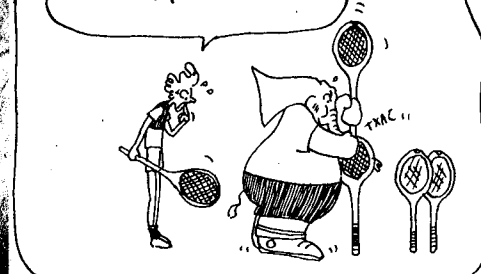
APA, PEPET, QUAN ET VAIG PROPOSAR JUGAR, NO M'HO PENSAVA PAS QUE JA FOSIS TOT UN PROFESSIONAL

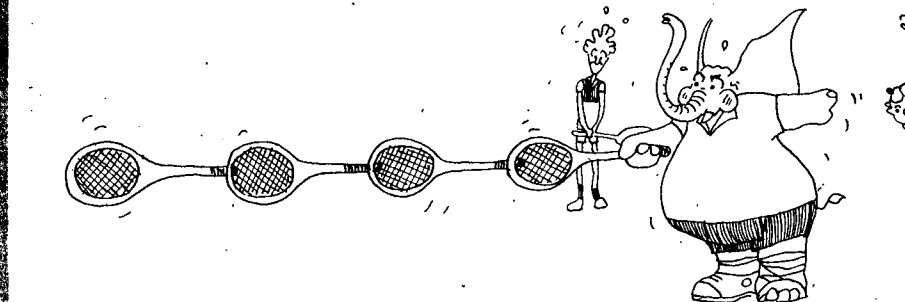
PERÒ, ARA QUE ME N'ADONO... SI PORTES UN POU ENGUIXAT! AIXÍ NO POTS CORRER...

I ARA, QUÈ... QUÈ FAS?

QUÈ ET PENSAVES, NOI? QUE NO PODRIA CONTESTAR-TE LES PILOTES LLARGUES?

Avet Set esllips per a nenes i nens

Les històries de l'avi Pep

(Llegenda explicada
per Mossèn Cinto)

L'Estany d'Engolasters

Pocs excursionistes dels que visiten cada estiu la tan antiga com petitona República d'Andorra deixen de visitar-lo.

Des de Les Escaldes s'hi puja per un camí que l'herba esborra cada tardor sobre la gleva del prat, deixant-lo sortir a la primavera. (1) Quan l'animació de la llar s'escampa pels conreus i per les bagues, i els amants de la naturalesa, des de la ciutat comencen a enfilarse per la muntanya, aquesta és clapejada de verdoses feixes i d'olms fullosos i de rebrols fins un troç amunt, on la sorra s'atura, com cansada i penedida de pujar i baixar, i s'enfondeix per a rebre en la conca de sa falda l'estany d'Engolasters.

Diu que aquest estany alguna hora no hi era i que en el seu lloc s'hi aixecava un poble a qui ha pres també el nom. Si demaneu als vells andorrans el com i el perquè desaparegué i s'entrà dins de la terra deixant-se muntar per eixes negroses i tèrboles aigües, us ho explicaran de la següent manera:

Una dona d'Engolasters havia pastat i justament havia posat la pasterada al forn quant vet aquí que trucà a la porta un pobre demanant-li un bocí de pa per amor de Déu.

— Déu vos en do —respongué la dona— acabo de ficar el pa al forn i no en resta una engruna en el calaix.

— Ja ho crec —respongué el pobre— que no teniu una engruna al calaix: més, resseguíu si us plau, la pastera i de les remaste-

gues que hi arplegueu feu-me'n un panellet, que Déu us ho pagará.

I la dona ho feu així: resseguí la pastera amb la paleta i, engruna d'ací engruna d'allà féu un pa gros i bonic com els altres. Lo bon pobret que l'esperava d'almoïna, al veure'l enforar estava tot joïós.

— Bon home, no serà pas per a vós. Si n'ha sortit un pa com els altres!

— Bé gardeu-vos aquest pa —digué el pobre— repasseu encara la pastera i feu-me un panet de les remastegues que hi trobareu.

La dona ho feu així, prometent-li el panet que en sortiria; més, al veure que era més gros del que esperava, es repensà i li tornà a negar.

Més el pobret tenia gana i era perfidiós.

Quedeu-vos el segon que m'havíeu promès: però doneu una altra escombrada a la pastera, aprofiteu fins la polsinera de la farina i feu-me'n un panellet, per petit que sia, que Nostre Senyor us ho pagará.

Tal dit tal fet, la pastadora agafà l'escombrera i començà a escombrar la pastera de dalt, de baix i dels costats, i, sense saber com ni de quina manera, aquella pols de farina anà creixent, les remastegues s'anaren inflant, inflant com beneïdes per una mà oculta i en sortí un pa més blanc i més bonic que tots els altres. El diable de l'avarícia burxà de nou l'orella de la pastadora, dient-li de baix en baix:

— I aquest pa, el millor de la fornada hauries de donar-lo a aquest mort de fam?

El pobret des de la porta li preguntà humilment:

— Aquest serà per a mí? —I ella respongué asprement:—

— Aquest no.

Mentre deia aquesta paraula amb la pala del forn hi posava el pa. Quan el deixà anar se sentí un tro sec i esquerdat acompanyat d'un fort terratrèmol. El poble havia desaparegut del portal i en el seu lloc s'hi veia entrar una gran ona d'aigua que no se sap si havia plogut del cel o si havia brollat de la terra. El poble estava dempeus. L'aigua anà pujant i pujant i la casa del forn i totes les cases del poble, amb ella, anaren baixant, baixant fins a colgar-se i perdre's en el més pregon del que és avui, encara, l'estany d'Engolasters.

En altre temps, diu que els pastors de les Escaldes que pasturaven el bestiar a la seva vora i els llenyataires d'Encamp que arrancaven els pins que l'ombrejaven per la banda de sol ixent en dies de tempesta, sentien en el fons de les seves onades una veu fonda que deia:

“Feu caritat als pobres de Jesucrist...”

(1) Avui dia, si aneu a Andorra, us costarà poc d'arribar-vos a l'Estany d'Engolasters) Hi ha una bona carretera asfaltada que hi arriba des de les Escaldes i, per la banda d'Encamp un telefèric.

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

En aquell temps es presentà a Jesús un leprós; s'agenollà davant d'ell i li digué: “Si voleu podeu guarir-me”. Jesús, compadit, el tocà amb la mà i li digué:

“Sí que ho vull, queda net”. A l'instant la lepra desaparegué i quedà net. Tot seguit Jesús li recomanà que anés al Temple perquè li donessin el certificat conforme s'havia guarit. Ell, així que se n'anà començà a dir-ho a tothom i fer-ho conèixer per tot arreu, tant, que Jesús no podia entrar als pobles perquè tothom li anava al darrera; havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però, així i tot, la gent venia a trobar-lo de per tot arreu.

1. La lepra és un mal molt dolent. En aquell temps gairebé ningú se'n guaria.

2. Fent això, Jesús vol manifestar que Ell ha vingut a guarir l'home del mal del pecat.

3. Explicar a Jesús allò que ens angossa és bona cosa.

El mossèn

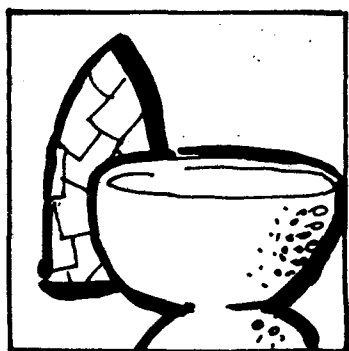
Les lliçons de mestre Jan

Les veus dels animals (3)

- El colom, la tórtora: parrupen (o parrupegen), marruquen (o marruqugen), gemequen; fan parrups (o parrupeigs), marrucs (o marruqueigs), gemes (o gemesor), amanyacs.
- La caducera, el rossinyol, el canari, etc.: refilen, trinuen; fan refilets, trinats, passades, accents.
- Els ocells de nit, com l'òliba i el mossol: esgaripen, esgaldinyen; fan esgarips, esgaldinyes, es-carcanys.

Avet Set — eslips per a nenes i nens

Per una catequesi sobre l'Església (II)

Si l'Església és el cos de Crist, si som membres els uns dels altres (Rom. 12, 5; Ef. 4, 25; 5, 30), formem una unitat vital. "Efectivament, tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, tant jueus com grecs, tant esclaus com lliures, i tots hem begut d'un sol Esperit" (1 Cor. 12, 12-13; cal llegir tot aquest cap. 12). Per això, "quan un membre pateix, tots els membres pateixen amb ell; quan un membre és honorat, tots els membres s'alegren amb ell" (12, 26). Aquesta consideració duu sant Pau a parlar a continuació, com a conseqüència eclesiològica també, de la caritat. L'eclesiologia de sant Pau fa veure que la caritat cristiana és quelcom de l'ordre ontològic: pertany a l'ésser del cos de Crist. Per això em plau més de parlar aquí de caritat (àgape) que d'amor, expressió més amorosa i més susceptible d'una significació d'ordre ètic. L'ètica i tot allò que és aplicació pràctica de la caritat, és derivació de l'ésser cristià. El cristià (com tota persona de bona fe que, amb bona voluntat, visqui fora de l'Església) mai no serà un ésser perfecte —i, per tant, un home perfecte—, si no és en tant que membre del cos de Crist, o sigui, en tant que sacramentalment configurat a aquell que és l'home per excel·lència, Jesucrist, el Fill de Déu que ha assumit la naturalesa humana. Així doncs, de la mateixa manera que l'Escriptura diu que "Déu és caritat" (1 Joan 4, 8), podem dir que nosaltres en Déu som caritat. No estimar significaria per a un cristià un atemptat contra el propi ésser; estimar, en canvi, és la seva plena realització i la possessió de Déu, perquè "Déu és caritat, i el que està en la caritat està en Déu, i Déu està en ell" (1 Joan 4, 16).

A. Olivar

La Bíblia a l'abast

Puresa legal: el cas dels leprosos (Lv 13: 1-2.45-46 hebreu)

La tercera part del llibre del Levític tracta de la puresa legal, o dit d'una manera més entenedora, de les condicions necessàries per a poder formar part de la comunitat de Jahveh i participar en el seu culte. La santedat de Déu ha de tenir una imatge clara i neta en la comunitat del seu poble. Per això tot allò que enterboleixi aquesta imatge ha d'ésser bandejat de la comunitat. En el fons d'aquest principi s'hi barregen conceptes molt diferents, però que d'una manera o altra, toquen la religiositat popular. Hi ha un concepte religiós ple d'un sentit reverencial i temorós de la divinitat: per a acostar-nos a Déu és necessari que prèviament ens purifiquem. Hi ha un sentit que avui en diríem higiènic-sanitari: cal protegir la comunitat de tota malaltia contagiosa. Hi ha també una visió que podem anomenar supersticiosa: la malaltia, sobretot les dolences que deformen el cos i li donen una aparença repugnant, són manifestació del càstig de Déu; qui les pateix, doncs, no és digne de formar part de l'assemblea santa. Per això, quan es presenta un cas d'aquests en la comunitat, cal recórrer al sacerdot, no com a expert en medicina o higiene, sinó com a coneixedor de les prescripcions de la llei i com a àrbitre del cas. Així en els cc. 11-15 del Levític es donen normes per a poder saber a què atendre's en tota aquesta problemàtica. La nostra lectura per-

tany a un d'aquests problemes: la lepra. De fet, sota aquesta denominació s'hi inclou tot una sèries de fenòmens que tenen per denominador comú l'aparició de taques o marques repugnants, ja sigui en les cases o en la roba —floridures, fongs, etc.—, ja sigui en el cos humà i que llavors nosaltres en diem malalties de la pell. Les prescripcions de la llei al respecte surten en defensa de la comunitat —que fins que no es demostrï el contrari és i apareix santa— sense tenir en compte el malalt, que més aviat és considerat com caigut en desgràcia de Déu i contaminador del poble.

Crueltat vers el malalt

El v. 2 diu el que cal fer quan hi ha símptomes de "lepra" en alguna persona: cal que el sacerdot l'exameni i dictami si pot seguir o no a la comunitat. Si el cas era dubtós, s'aïllava el possible malalt en una quarantena que podia durar una o dues setmanes. Si el cas era cert, el malalt era "excomunicat" (v. 46). El v. 45 indica el capteniment que han d'observar aquestes persones. Han de manifestar el dol per la seva situació —escabellats, vestits esquincats— han d'"avisar" els altres que no se'ls acostin per tal de no contreure la seva impuresa —han de cridar: Impur, impur—. Tot plegat, i des d'una òptica humanitarista com vol ser la nostra, és d'una gran crueltat. El malalt no és vist com una perso-

na necessitada de més ajuda, sinó com un emissari del poder del mal del qual hom s'ha de defensar. Idea terrible, inhumana, que no costa massa de descobrir en el subconscient de força persones de la nostra mateixa societat, tan gallejadament moderna. La malaltia i moltes vegades també el mateix malalt són vistos com una mena de manifestació del rebuig de forces sobrenaturals.

La redempció de Jesús, comunió amb qui patia

Es en aquest sentit que la lectura d'avui el leccionari dominical la "corregix" de l'òptica cristiana. A l'excomunió del leproso, Jesús hi oposa la comunió amb el malalt: —el toca amb la mà—. A la repulsió que ofereix la vista del desgraciat, Jesús hi aporta la compassió —com-patir, sofrir juntament amb l'altre. La redempció de Jesús és una actitud de comunió amb el que pateix. No perdona el mal. Cal destruir-lo. Però el que és víctima del mal, ha de ser salvat, alliberat del mal. Per això els cristians hem de veure en els malalts, de la malaltia que sigui, una imatge del Crist sofrent en la seva lluita contra el mal que atenalla l'home. I el Crist sofrent, mort —el que estreny la comunió amb els sofrents i fins i tot amb els morts— ressuscita victoriós del sofriment i de la mort, del mal. En la seva resurrecció se'ns enduu en comunió a tots nosaltres. Perquè ell no és el Déu que exigeix puresa legal perquè els homes puguin acostar-se-li. Jesús és Déu present en la humanitat que fa purs els homes per la destrucció del mal. Per això és l'autèntic Salvador. L'únic que pot dir de debò: **Sí que ho vull: queda pur.**

Josep M.ª Aragonès

Catequesis de los signos

La Missa: quan i perquè estem asseguts

Durant la missa els fidels estan asseguts:
— Durant les lectures que processionen l'evangeli.
— Mentre es ressa o es canta el salm responsorial.
— Durant l'homilia.
— Mentre es fa la preparació de les ofrenes.
— Durant el silenci de després de la comunió.

(OMR. m.º 21)

La posició d'estar assegut invita més a escoltar allò que es llegeix o es diu. És una actitud corporal receptiva.

Es l'actitud del deixeble que aprèn, davant el mestre que ensenyava. Jesús feia seure els deixebles i els ensenyava:
JESUS DESPRÉS DE FER SEURE LES MULTITUDS SOBRE L'HERBA (Mt. 14, 19).
EN VEURE LES MULTITUDS, JESUS PUJA A LA MUNTANYA S'ASSEGUE... I PRENENT LA PARAULA ELS ENSENYAVA... (Mt. 5, 1).

L'actitud d'assegut convida més al recolliment i a la contemplació. Facilita la meditació de la Paraula de Déu.
Durant la preparació d'ofrenes és com un moment de repòs, de descans, de pas que separa la

primera part de la missa o litúrgia de la Paraula, de la segona part eucarística. No cal fer res, només observar. Relaxa i descansa l'atenció per a la pregària.

Després de la comunió, és un altre dels moments de silenci, de reflexió i pregària personal per a intimitat amb el Senyor i parlar amb Ell de tu a tu. L'estar assegut és també una actitud de tranquil·litat, de calma, de no anar depressa, de dedicar-hi temps. Ens asseiem per escoltar amb atenció, per pregar amb calma i serenitat, per fer-ho ben fet.

F. Xavier Parés

GRIFÉ & ESCODA S.L.
Diagonal, 484 Barcelona Tel. 217 60 19
Assessor Artístic: B. XIFRE MORROS

CODERCH

PINTOR

Del 9 al 21 de febrer del 1982

GRIFÉ & ESCODA, S.L.
EXPOSICIONS D'ART

Pensant-ho bé

Del meu sarró de pelegrí per Terra Santa (XXXI)

Un oasi: Jericó

Després d'uns quilòmetres de desert apareix la gran plana-oasi de Jericó. Tota mena d'arbres, de fruits i de flors creixen enmig d'una vegetació veritablement ufanosa.

LA JERICÓ CANANEA

Fou la primera ciutat conquerida pels israelites un cop passat el Jordà (Js 6). La conquesta del país de Canaan no fou pas fàcil. La lectura que en fan els autors bíblics ho dona a entendre clarament posant en relleu l'aspecte providencial de la gesta. Les arrels de la Jericó cananea s'endinsaven en els fonaments d'una de les ciutats més antigues del món, de les descobertes fins ara, segons les últimes excavacions i tècniques de cronometria. Les ruïnes més antigues poden datar-se a l'a. 8.000 a C (període neolític); coneix una nova època de prosperitat del 3.200 al 2.000 a C. Societats arqueològiques alemanyes i angleses han dut a terme metodiques excavacions. Cap estrat encaixa literalment amb el relat bíblic; tal vegada el que quedà de la Jericó cananea fou totalment esmicolat per un cataclisme o per l'erosió.

LA JERICÓ ISRAELÍTICA

Seguint el curs de les vicissituds històriques fou edificada i destruïda diverses vegades. Al retorn de l'exili conegué una època de prosperitat. La seva frondositat era una autèntica riquesa.

Més ençà ja, Marc Antoni la regalà a Cleopatra, i aquesta la vengué a Herodes el Gran, que li donà un gran impuls de progrés. Del s. IV al VII s'hi establiren algunes comunitats cristianes. Després de la devastació de Cosroe (a 614), la ciutat anà perdent fins a convertir-se, al s. XII, en un munt de ruïnes.

LA JERICÓ ACTUAL

Al s. XIX, abans de l'ocupació britànica, era com un barri de barraques, sorgit enmig de les ruïnes d'antigues edificacions bizantines i croades, en el qual s'aixoplugava una població majoritàriament beduïna. Amb l'administració britànica l'any 1918 hi hagué un vertader ressorgiment: conreus, cases modernes, edificis d'administració pública etc. L'any 1948, sota el govern de Jordània, conegué una nova expansió i esplendor, enfosquida per l'allau de refugiats provinents de les terres ocupades per Israel. Des de l'any 1968 també ella és ocupada pels israelians. Actualment té uns 7.000 h. Des del 1950 hi ha una parròquia pels cristians de ritu llatí. És la ciutat més baixa del món, a 250 m. sota el nivell del mar. La vegetació ufanosa és gairebé tropical.

LA FONT D'ELISEU

Des de la Jericó moderna, una ruta rodejada de plantacions de plàtans i tarongers, mena a la Font d'Eliseu, així anomenada perquè, segons la narració de (2R 2, 19-22): "La gent de Jericó digué a Eliseu... l'emplaçament de la ciutat és bo, però les aigües són dolentes (amargues)... Llavors sortí cap a la deu de l'aigua, hi llançà sal, i digué: Així parla el Senyor: Jo sanejo aquestes aigües... I les aigües foren sanejades fins el dia d'avui". A la Jericó israelítica hi hagué sens dubte una esccla profètica; visitada amb freqüència per Elies i Eliseu. Aquesta abundosa deu d'aigua féu, segurament, que des de molt antic, l'home establís el seu sojorn en aquest indret.

UN SICÒMOR, TALAIA DE LA FE

El primer arbre que entrant a Jericó pot contemplar-se és el sicòmor. Arbre d'uns 10 m. d'alt, de capçada arrodonida i fruits comesti-

A dalt, Oasi de Jericó, a sota Sicòmor.

bles. "Entrant a Jericó... vet aquí que un home que es deia Zaqueu tractava de veure Jesús, però no podia... perquè era baix d'estatura... s'enfilà a un sicòmor per poder-lo veure... Jesús tot mirant-se'l..." (Lc 19). Hi ha un desig de "veure" que és el primer pas del desig de "creure". Zaqueu només volia "veure'l", Jesús "se'l mirà". Zaqueu era cap de colla dels recaptadors d'impostos. Ric de diners, pobre d'amics. Avorrit pels jueus, marginat, sense una paraula amable vivia ofegat en el seu món. Déu, però, coneix el cor de l'home i el seu amor és prou fort per fer saltar reticències i barreres. "Zaqueu, afanya't, baixa, perquè avui m'he de quedar a casa teva". L'amor té pressa. La mirada de Jesús penetrà fins el cor de Zaqueu: "Baixà d'un salt i el va acollir content". El menyspreu l'havia endurit, l'amor l'ha obert al amor. En un moment ha esdevingut creient i lliure!

CAPTAIRES DE LA LLUM

"Prop de Jericó, un cec seia a la vora del camí demanant caritat" (Lc 18). Mentre caminem la nit temporal de l'home, tots som captaires de la llum. El son no esvaeix pas la tenebra del cor i de la ment.

Ran del camí de la fe per on el Senyor passa, ve, parla, crida, tots som captaires de la llum. Veure-hi és en el fons el gran desig de tot home. La nostra existència cristiana es desplega entre dues llums: La del Baptisme i la de la Pasqua. La gent volia fer callar el cec; però la fe li feia alçar amb força la veu. El "creure" el portà al "veure". Perquè la fe és llum. La fe lluminosa del captaire va ajudar a "veure-hi", a creure tots, "tot el poble, en veure-ho, cantava lloances a Déu". Ells li havien regatejat l'almoina del diner, però la fe i la consciència de la seva pobresa enriqué a tots.

Siguem joiosament senzills; no tinguem vergonya de dir-ho: Mentre caminem en la fosca de la nit temporal, malgrat els estels i la munició de les petites llums, ens cal ser captaires de la LLUM, "sol que ve del cel per il·luminar els qui viuen en la fosca, a les ombres de la mort i guiar els nostres passos per camins de pau".

XESC SOLIU

Premis i concursos

VII Premi periodístic Ramon Cunill

BASES

1) La comissió episcopal de Mitjans de Comunicació Social convoca el setè CONCURS NACIONAL DE PREMSA, amb motiu de la XVII DIADA DE MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL (23 de maig 1982) i com a homenatge al qui fou durant molt de temps el delegat general de MCS i director de la oficina d'informació de l'episcopat, mossèn Ramon Cunill.

2) EL PREMI RAMON CUNILL s'atorga a l'article o sèrie d'articles la temàtica dels quals desenvolupi, totalment o parcial, el lema de la XVI DIADA MUNDIAL: "ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL I ELS PROBLEMES DELS ANCIANS".

3) Aquests articles han d'haver estat publicats en algun dels diaris o revistes espanyoles entre el mes de gener i el 23 de maig del 1982.

4) Per a optar aquest premi, s'hauran d'enviar aquests articles apareguts a les publicacions corresponents (o fotocòpia dels mateixos) per quintuplicat, al Secretariat Nacional de Mitjans de Comunicació Social (Alfonso XI, 4-2º MADRID-14, tel. 231 97 09, ext. 31) fins al 23 de maig del 1982.

5) El jurat estarà constituït per figures rellevants del periodisme espanyol i el seu veredicté es donarà a conèixer oportunament després del 23 de maig del 1982.

Concurs de piano i pintura per a més grans de 65 anys

L'Associació Coordinadora per a l'Anxianitat organitza per al març vinent el segon concurs de piano de la vellesa i la quarta exposició d'obres d'art de la vellesa.

Es tracta de dues convocatòries destinades a fer conèixer i estimular les activitats musicals i artístiques de tota persona d'edat superior a seixanta-cinc anys.

Tots dos premis són dotats

amb guardons de setanta-cinc, cinquanta i vint-i-cinc mil pessetes, i es lliuraran el març que ve.

Els interessats en poden demanar més informació a l'Associació Coordinadora per a l'Anxianitat, Gran Via, 631, àtic. Barcelona-10. Tel. 318 65 95.

L'exposició de pintura i dibuixos, que enguany comptarà amb el premi Santiago Rusiñol, farà un recorregut per comarques.

XIè Concurs Literari de la Selva del Camp amb motiu de l'Aplec a Santa Maria de Paret-Delgada

Bases:

I. Seran convocats els premis següents:

PREMI "VENTURA GASSOL", de 40.000 pessetes, a un recull superior a deu poemes, de tema lliure, dotat per l'Ajuntament de la vila.

PREMI "JOSEP M. RENDÉ I VENTOSA", de 35.000 pessetes, a un assaig mínim de deu pàgines sobre un tema relacionat amb l'agricultura i/o cooperativisme agrari en l'àmbit dels Països Catalans dotat per la COOPERATIVA AGRÍCOLA I CAIXA RURAL DE LA SELVA DEL CAMP. El treball guardonat serà publicat a la revista "Unió" de la Unió Agrària i Cooperativa.

PREMI "JOAN PUIG I FERRETER", de 25.000 pessetes, a una narració curta —mínim de vint pàgines i màxim de quaranta—, de tema lliure, dotat per la CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS.

PREMI "EUFEMIA FORT I COGUL", de 25.000 pessetes a un assaig —mínim de vint-i-cinc pàgines i màxim de cinquanta— sobre un tema relacionat amb les comarques tarragonines (Alt Camp, Baix Camp, Conca de Barberà, Priorat, Tarragonès) enfocat des de qualsevol aspecte, dotat per la CAIXA PROVINCIAL DE TARRAGONA.

PREMI "AURELI CAPMANY", consistent en un lot de llibres per valor de 10.000 pessetes a un treball en prosa o en vers, fet per un menor de 14 anys, dotat per XARXA CULTURAL.

II. Les obres que aspiraran a aquests premis hauran d'ésser presentades per triplicat, escrites en català i a màquina, a doble espai, sense signar, amb un lema i acompanyades d'un sobre tancat, fora del qual ha de figurar el lema i el premi a què aspiren, i, dintre, el nom i l'adreça de l'autor.

El termini d'admissió dels originals acabarà el 25 d'abril. Tots els treballs hauran d'ésser enviats a la SECCIÓ SARDANISTA DE LA DEFENSA AGRÀRIA, avinguda de Puig i Ferrer, 2, la Selva del Camp, amb la indicació: per a l'XI Concurs Literari de la Selva del Camp. Els treballs guardonats quedaran en propietat de La Defensa Agrària i no es retornarà cap dels originals. Les obres no premiades s'enviaran contra reemborsament a aquells qui ho demanin.

Els premis podran ésser declarats deserts a criteri del jurat.

III. El jurat serà constituït així: Jaume Vidal i Alcover, Gabriel Xammar, Pere Anguera, Margarida Arizeta i Josep-Lluís Carod-Rovira, que actuarà de secretari. Assessorarà el jurat per al premi "Josep M. Rendé i Ventosa", el president de la Cooperativa Agrícola i Caixa Rural de la Selva del Camp, Felicià Cochs i Cogul.

“Gen verde”: Què és, què pretén

- Una de les moltes expressions del moviment dels Focolars que, iniciat per Chiara Lubich a Trento (Itàlia) l'any 1943, avui està difós per tot el món. (Moviment d'espiritualitat que s'inspira en l'Evangeli i té com a programa contribuir, amb el testimoni de cadascú, a la realització de la unitat que Jesús va demanar al Pare abans de morir).
- Un conjunt internacional format per dinou noies artistes, que provenen de diferents nacions de tot el món: Argentina, Brasil, Colòmbia, Uganda, Filipines, Àustria, Escòcia, França, Corea, Xina, Alemanya, Espanya, Itàlia.
- Una experiència d'unitat amb anys d'història i que s'expressa en música, cançons, danses i espectacles.
- Un missatge d'alegria, pau, llibertat i creativitat.

“Gen verde” visita Catalunya

Thérèse parlen sobre la ja llarga trajectòria del conjunt

“La gran casa” és el desig d'incidir en aquests temps, en l'ànima d'avui, de la gent, dels joves i sobretot dels qui s'asseuen a la darrera fila, que han entrat per casualitat al teatre, avorrits, tristos, drogats, escèptics. Des del punt de vista creatiu aquesta exigència ens ha portat justament a una obra única amb una trama unitària que inclou, com nosaltres diem, la nostra història, és a dir, la història de molts; una història de recerques, de desigs i d'interrogants que es concentren simbòlicament en una sola aspiració: la d'habitar la casa, la gran casa de l'harmonia, de la unitat entre tots. I això és possible si es fonamenta en Déu.

—I com s'ha traduït musicalment aquesta nova idea?

—Es un elecció nova, conscient i molt elaborada: un “rock” combinat amb “folk”, perquè segueixi la característica i la novetat del Gen Verde, és a dir, la seva internacionalitat. Noies de tretze països del món, unides, significa riquesa de gustos, d'harmonia i de sentiments artístics, cosa que seria una llàstima no valorar suficientment.

Per això, a més a més de la guitarra rock, de la bateria i el sintetitzador, utilitzem instruments folklòrics, sobretot de corda, des de l'arpa celta al “timple” canari, o al petit llaüt colombià. I els de percussió: tambors coreans i africans, els bombos argentins i les “maracas” filipines. Tota la recerca musical que tracta d'unir l'oriental i l'occidental. Utilitzem l'escala occidental heptafònica de set notes i l'oriental pentafònica. És un treball enorme.

Així ens han contestat; però més enllà de les seves respostes, amb els seus somriures espontanis, oberts, mostren una experiència vàlida i profunda. S'intueix realment que tenen alguna cosa més per transmetre que les seves cançons...

monic de Liverpool, del Stadthof de Zuric al Congresshalle d'Ausburg, del Central Hall Westminster de Londres al Conservatori de Milà, etc.

—Des que féu aquestes “tournées”, heu actuat només als teatres o també en altres ambients?

—Sí —continua la Saba— a Itàlia i, sobretot, a Àustria i a Alemanya, durant aquests anys i en moltes ocasions hem fet també el nostre espectacle en ambients més variats: a moltes presons i reformatoris, centres per a minusvàlids i també a casernes de soldats. Mentre actuàvem pel sud d'Itàlia, fa alguns mesos, ens

quedàrem a Salerno per un espectacle entre les víctimes del terratrèmol. També al Consell Mundial de les Esglésies i durant els actes de cloenda del Sínode de la família, de l'any 1980, amb la presència del Papa.

—I ara esteu novament voltant amb el vostre darrer

treball artístic: “La gran casa”. Quina etapa marca, per a vosaltres, aquest treball?

—Jo diria que és un pas decisiu —ens respon la Thérèse, escocesa— i una exigència completament nova que ha madurat també com a fruit de la unitat musical i espiritual que s'ha construït durant aquests anys.

Teletips

Institut d'Espiritualitat a distància

Madrid.- La Comissió Interprovincial de les set províncies carmelitanes d'Espanya ha format un secretariat per posar en marxa l'Institut d'Espiritualitat a Distància, com fruit del Centenari teresià. Ja són 25 els carmelites tots ells titulats en Teologia Espiritual, els que s'han compromès en la "confecció" de les corresponents carpetes. Es vol que al final del Centenari comenci a funcionar aquest Institut.

Està adreçat a tots els qui vulguin iniciar-se en els camins de l'esperit, a l'estil teresià, per viure'ls intensament i s'hi vol donar un caire vivencial i pràctic.

Traços de l'apostolat seglar

Ciudad Real.- Mons. Torija de la Fuente, dirigint-se a sacerdots i laics de la seva Diòcesi, ha definit els moviments i associacions d'apostolat seglar que avui han de ser recolzats i potenciats amb prioritat, que detallava així: La valoració d'allò comunitari, enfrontat al refugi de la privatització.

Les arrels i memòria històrica, enfront al desarrelament espontani.

Eclesialitat en la doble dimensió: actitud missionera i comunió o vinculació cordial amb el ministeri apostòlic de l'Església.

Diòcesineïtat, és a dir, sentit de pertànyer i inserció pràctica en l'àmbit i les preocupacions pastorals de l'Església local, sense ofegar la sensibilitat imprescindible per allò netament catòlic o universal.

Valladolid: Caritas passa balanç

"El problema de l'atur ha preocupat l'Església espanyola en els darrers anys", ha dit D. José Ramírez, Director de Caritas de Valladolid, en la presentació del balanç provisional de la campanya "Davant l'atur, solidaritat", iniciat en el decurs de les festes nadalenques.

La campanya s'havia proposat tres objectius fonamentals: "ajut directe a persones concretes que estan en situació angiosa, formació de joves y creació de cooperatives com a forma trivial de generar llocs de treball sense que calguin fer grans inversions".

TV: "El Dia del Senyor" cal que es mantingui

Madrid.- Que es mantingui sempre en antena el programa televisiu "El Dia del Senyor" és el desig manifestat radicalment per 2.850 respostes a una consulta oberta, feta als televidents per mitjà d'un qüestionari.

En totes les respostes el programa és considerat com a convenient i necessari per la seva nombrosa clientela.

De les 2.294 respostes que tenen interès pel celebrant el 94% s'estimen sempre el mateix (l'actual puntualitzen) per considerar-lo com el rector de la comunitat televident, que els hi dona seguretat doctrinal, actualitat, claredat i amenitat. Només un 5% es decanten per la diversitat de sacerdots en "El Dia del Senyor".

Eivissa: El Sínode, avinentesa de sentir-se Església

Eivissa.- Trobar unes línies operatives per a l'Església diocesana d'Eivissa i Formentera és l'objectiu del Sínode diocesà. Per tal motiu, el bisbe, monsenyor Gea ha enviat una carta a tots els fidels on exposa el sentit del Sínode.

"El Sínode —escriu— suposarà un període de reflexió en el qual aprofundint sobre l'ésser i l'activitat de la nostra Església diocesana, entre tots anem veient allò que hem d'aconseguir, el que hem de canviar i el que hem de fer per respondre a la crida del Senyor, descobrint i concretant, tots plegats, una línia d'operativitat que ens permetin assumir la nostra responsabilitat en l'acció evangelitzadora de l'Església".

Mons. Buxarrais, bisbe de Màlaga

"La fam de les nacions pobres, greu incoherència cristiana"

Màlaga.- "Els nostres problemes no són gran cosa comparats amb els qui passen fam", comença dient monsenyor Buxarrais en una Carta amb motiu de la Campanya contra la Fam que organitza l'Associació "Mans Unides".

"Es paradoxal —afegeix— que, justament siguin les nacions de majoria cristiana les que tinguin, parcialment, la possibilitat d'una solució eficaç contra la fam, i no la posin a la pràctica. Això constitueix el repte més greu que els països subdesenvolupats i famolencs fan contra les nostres incoherències, comoditats i covardies. Els cristians, si som fidels al Senyor, hem de fer el possible perquè la fam deixi de ser l'arma mortífera més temuda i que causa més víctimes cada any".

Més endavant diu que la Campanya no ha de convertir-se en plataforma de mutus i inoperants retrets, sinó l'avinentesa de posar les solucions al nostre abast. Amb tal fi, proposa als seus diocesans dues accions concretes:

La primera és ajudar amb les nostres signatures la "Campanya del 0,7%" de les nacions a favor de la fam. Amb això, la humanitat arribaria a solucionar el problema de la fam en un 50% dintre de 75 anys.

La segona és que cada malagueny lliuri a la

Campanya de la Fam, si més no, el salari d'un dia.

Falten programes de TV especialitzats en el tema

Madrid.- Promocionada per "Mans Unides", "Campanya contra la Fam", ha proposat, per aquest any, una acció de participació popular en els mitjans de comunicació social. Amb aquest motiu, els esmentats organismes i tothom que vulgui secundar-los enviant postals a Prado del Rey, manifesten el desig que Televisió Espanyola estudiï el problema de la fam d'una manera creativa, positiva i humanament alliberadora.

El Butlletí informatiu d'aquests organismes justifica bé el seu gest, ja que "aquest gegantí remordiment davant el qui passa fam que comença a endinsar-se en la nostra societat, pot convertir-se en responsabilitat i no pas en una culpabilitat difosa i alienant. Les accions concretes, simbòliques —diuen— a desgrat que puguin semblar-nos petites ens van entrenant i van canviant el nostre estil de vida sempre que no siguin un tranquil·litzant sinó un estímul per a compartir de debò".

"El camp ja tradicionalment pobre, va depauperant-se progressivament".

Un desafiament als cristians espanyols

El camp, aquest món oblidat

Barbastre.- "El camp espanyol és, ara com ara, un repte a l'Administració, als polítics i als cristians", ha manifestat monsenyor Ambrosio Echebarria, bisbe de Barbastro.

La gent del camp deu estar estant malament quan "malgrat ser una raça d'homens soferts, silenciosos i amb capacitat de suportar moltes privacions, sentim les seves queixes sense parar, a la premsa, a la ràdio i a la televisió".

Monsenyor Echebarria creu que no són necessaris grans esforços per trobar les raons: "el camp, ja pobre tradicionalment va depauperant-se progressivament. La seva línia descendent es veu en el promig d'edat dels seus habitants i en la poca capacitat que avui tenen els pobles rurals per a seguir el ritme de desenrotllament de les àrees urbanes de la societat. En el desenrotllament general d'Espanya el camp és el sector que menys s'ha promocionat, essent cada cop més grans les diferències entre la vida urbana i la rural".

El desequilibri entre els costos de producció i els preus de venda, la ruptura familiar pel fet de ser reunits els nens en concentracions escolars apartades, la gran dificultat d'accés a la Universitat per raons econòmiques, la manca de serveis d'eficàcia a la xarxa de comunicacions, en les instal·lacions telefòniques, en sanitat, en les millores de l'habitatge i en les infraestructures dels municipis, són algunes de les expressions —segons el bisbe de Barbastro— d'aquesta depressió del món rural.

Acaba dient que no obstant "la rentabilitat econòmica sigui un dels criteris que estimulen l'interès de la societat, tot amb tot, quan es tracta de problemes humans convé jugar i preferenciar altres criteris que, encara que no produeixin uns guanys immediats estan més d'acord amb la dignitat i els drets de les persones".

A Extremadura

No existeix interès per la província eclesiàstica extremenya

Mèrida.- La Comissió Eclesiàstica Extremenya (CEEX) ha manifestat el seu malestar per la manca de reacció en tots els estaments extremenys pel que pertoca a la creació de la Província Eclesiàstica d'Extremadura.

Després de dordre's d'aquesta situació, la CEEX, reunida a Mèrida, espera que "el poble extremeny surti d'aquest ensoïmament" desitjant que, com a Aragó, "també a Extremadura comencin a pronunciar-se estaments, associacions i institucions sobre això", segons informa el diari Hoy de Badajoz.

La CEEX també ha pres l'acord d'escriure a la Comissió Episcopal de Límits expressant

el seu desacord amb la interpretació de la carta de la Nunciatura i expressa l'esperança que s'aconsegueixi de la Santa Seu la ràpida realització dels expedients, ja que les raons pastorals són reals i les polítiques "són les úniques que no han d'intervenir al moment de decidir, l'Església, sobre els seus problemes pastorals".

Als bisbes extremenys, la CEEX els demana amb tot respecte que en la seva propera visita "ad limina" tinguin present aquest problema i l'exposin davant la Santa Seu donant el seu suport moral a la V Convenció Eclesiàstica Extremenya que es farà a la primavera.

A Notre Dame de Paris

Sis bisbes francesos predicaran la Quaresma

Innovació a Notre Dame de Paris: En lloc de ser feta per un sol predicador, com s'anava fent del 1835 ençà, la predicació de la quaresma serà enguany a càrrec de sis bisbes francesos. Com sempre, els sermons seran retransmesos per ràdio (1).

Heus ací els temes escollits, les dates i els noms dels predicadors:

— **28 de febrer:** El cardenal Etchegaray, arquebisbe de Marsella, tractarà de l'Església "Benedicta sou vós, Mare nostra, la santa Església!"

— **7 març:** Monsenyor Saudreau, bisbe de l'Havre, parlarà dels testimonis de Jesucrist: "Jo us anuncio una Bona Nova".

— **14 març:** Monsenyor Honoré, arquebisbe de Tours, recordarà la tradició bíblica que confia l'educació als pares: "Digueu als teus fills".

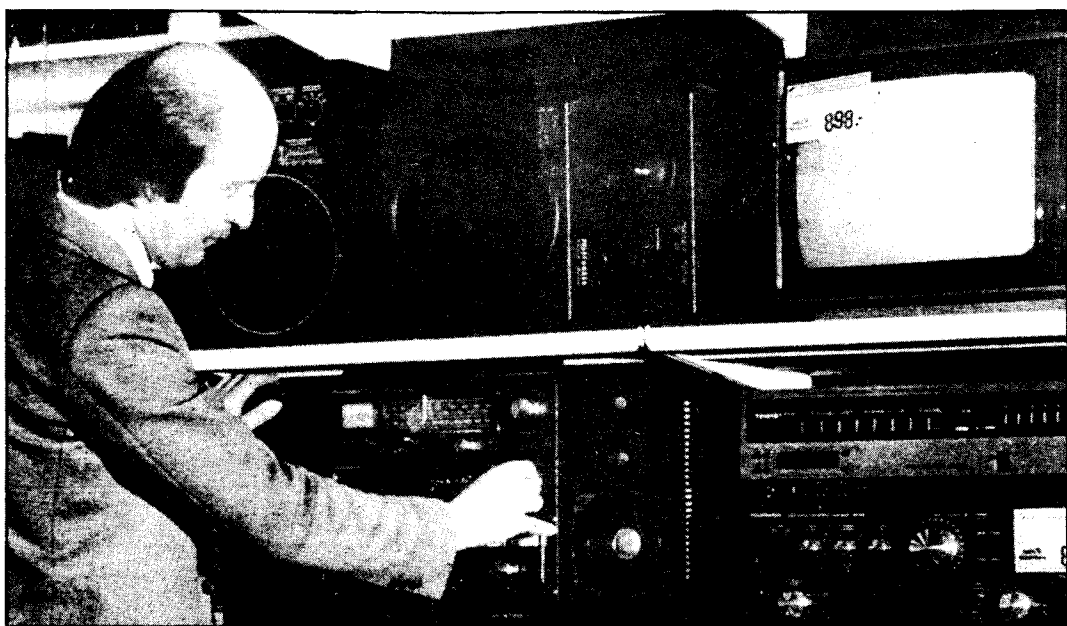
— **21 març:** Monsenyor Coffy, arquebisbe d'Albi, evocarà la respiració espiritual que constitueix la pregària. "¿Per quina raó prego?"

— **28 març:** Monsenyor Jullien, bisbe de Beauvais, explicarà per què l'Església parla de la moral. L'evangeli no pot reduir-se a una moral, però implica una moral: ¿Per què em preguntes què és bo?"

— **4 abril:** Monsenyor Heckel, bisbe-coadjutor d'Estrasburg conclourà sobre la recerca del Reialme de Déu. "Busqueu primer el regne de Déu i la seva justícia..."

Anunciant aquests "sis bisbes per una sola paraula", monsenyor Lustiger afegeix: "Volen ser els testimonis de la veritat que ens fa lliures".

(1) Els sermons no seran publicats en petits llibres, sinó reproduïts en cassettes edició Bayard-Presses.

A fi d'ajudar a la reflexió sobre la vida cristiana actual

L'Església francesa juga fort en la telecomunicació

PARÍS.— L'Església catòlica, que vol restar a la davantera de la comunicació entre els homes, s'ha abocat darrerament a dues experiències de la comunicació: Télétel de Télématique i la ràdio lliure —Radio Notre-Dame.

L'experiència "a mida natural" de telemàtica a la regió de Versalles i Velizy, confiada a la direcció general de Telecomunicacions, va començar el març del 1981. Dues mil cinc-centes famílies han estat proveïdes del terminal i del teclat que permet de preguntar sobre la pantalla de la seva televisió com a banc de dades que ha anat acumulant un cert nombre d'informacions i així comunicar de terminal a terminal.

L'Església catòlica ha decidit de participar-hi, des del darrer desembre, després d'haver sondejat els abonats —creients o no creients— de la regió que han declarat que tenen ganes de saber, encara que sigui amb una màquina, les respostes a un cert nombre de preguntes fonamentals que es fan sense trobar-n'hi.

Dues preocupacions

L'Església ha volgut, doncs, respondre a dues grans preocupacions: informar sobre la vida de les parròquies de la zona que hi concerneix i intentar de portar una ajuda per la reflexió de la vida cristiana d'avui.

El primer punt ha estat fàcilment complert: les informacions pràctiques com els horaris de les misses, les adreces de les associacions, etc., les pàgines culturals amb la ressenya de llibres, els programes de televisió o de films, fins

i tot l'actualitat religiosa s'enquadren sense dificultat a la petita pantalla.

Ha resultat més difícil posar-hi unes orientacions de reflexió sobre els grans esdeveniments de la vida, del naixement a la mort, passant per l'educació, el matrimoni, o encara més, una ajuda a la pregària. Tot el problema ha consistit a fer-ho breu i bastant atractiu per incitar la persona que pregunta a anar més lluny i, si és possible, a cercar el grup, segons l'expressió del pare Michel Dubost, responsable de la Federació dels Organismes de Comunicació Social de l'episcopat francès.

Els responsables d'aquesta experiència de l'Església catòlica, tots de manera desinteressada, confien i esperen que l'experiència de Télétel s'estendrà ràpidament per tot França.

Ajudar els homes a comunicar-se

Tot creant Radio Notre-Dame, l'arquebisbe de París vol també ajudar els homes a comunicar. "Es una ràdio de contacte, un mitjà de comunicació intern. No es tracta pas de conquerir una clientela" ha dit monsenyor Jean-Marie Lustiger, arquebisbe de París, en presentar l'emissora.

"L'Església, que és feta per a comunicar la Bona Nova, sempre ha utilitzat els mitjans de comunicació a mesura que anaven sorgint", ha declarat recentment monsenyor Jacques Delarue, bisbe de Nanterre. Aquestes dues experiències a què s'ha llançat l'Església de França no el desmenteixen pas.

El Salvador

Els bisbes busquen llar per a 100.000 orfes de guerra

San Salvador.— Els bisbes catòlics d'El Salvador han demanat noves llars per a 100.000 orfes de la guerra civil, en una recent carta pastoral on deien que "una forta vida familiar pot ser una contribució important al retorn de la pau a la nació centre-americana, on la guerra continua des de fa més de dos anys.

Els bisbes posaren també de manifest la seva preocupació per les 120.000 famílies que es calculen desplaçades a causa del conflicte armat i els 300.000 refugiats que fugiren cap als països veïns. La població d'El Salvador es calcula ara en una 4,9 milions, prop del 90% dels quals són gent que professa el catolicisme.

Els bisbes van criticar les condicions socials, econòmiques i sanitàries de la majoria dels salvadorencs, tot assenyalant els elevats percentatges d'analfabetisme, mortalitat infantil, falta de treball i la manca d'una "legislació adequada" per a fomentar la vida de família.

També esmentaren el "baix nombre de parelles casades civilment o a l'Església i l'elevat nombre de parelles que viuen conjuntament i tenen fills il·legítims". Els fills il·legítims vénen a ser un 70% de tots els neixements vius; i a la vora d'un 40% de tots els neixements vius; i a la vora d'un 40% de les famílies han estat abandonades pel cònjuge baró, afegien.

Els bisbes critiquen les "faccions que intenten convèncer al poble, de manera simplista, que la nostra societat està dividida en dos grups que intenten destruir-se mútuament".

Breus

Hongria: 120.000 nens reben ensenyament religiós

Budapest.— Un 8% dels escolars catòlics d'ensenyament primari d'Hongria han assistit durant el curs 1980-81 a l'ensenyament religiós a les escoles; un 10% dels mateixos han assistit a l'ensenyament religiós a les esglésies. Això fa un total d'uns 120.000 nens catòlics del total de 660.000 escolars.

Els alumnes d'ensenyament mitjà només reben ensenyança religiosa en els vuit instituts catòlics dirigits per orde religiosos, on assisteixen 2.400 joves. A més a més, un 5% d'ells van a l'ensenyament de religió a les esglésies.

Segons un acord entre el govern i la conferència episcopal, els pares cada any han de demanar l'ensenyança religiosa, que

imparteixen sacerdots sense cap mena de remuneració.

Els capellans de circ, reunits a Alemanya

Düsseldorf.— L'Alemanya occidental ha estat enguany amfitriona del Congrés Europeu d'Espectacles, del 8 a l'11 de gener, a Düsseldorf, en el qual han participat representants de tots els països europeus i dels Estats Units. Alhora també s'ha celebrat a Düsseldorf la reunió dels capellans de circ i d'espectacles sota la presidència de l'arquebisbe, monsenyor Clarezio, president de la Comissió pontifícia per a les Migracions i Turisme.

En aquesta reunió de treball han pres part sacerdots i seglars d'Holanda, Bèlgica, França, Espanya, Itàlia, Àustria i de la

República Federal per a tractar dels problemes de la pastoral, problemes d'educació i tasques caritatives.

300.000 joves pregunten per la pau entre Xile i Argentina

Buenos Aires.— Han estat lliurades recentment al Nunci Apostòlic d'Argentina, monsenyor Ubaldo Calabresi, les 300.000 signatures recollides entre la joventut argentina comproment-se a resar per l'èxit de la mediació papal en el conflicte entre Argentina i Xile sobre el canal de Beagle.

Un jove argentí i un altre xilè han fet arribar al papa Joan Pau II una nota que fa referència a les signatures esmentades i a les aplegades entre els joves de Xile. En rebre el nunci Calabresi

les signatures, digué: "Per mi, el significat d'això és que els joves argentins han palesat que s'interessen pels problemes de la seva pàtria, per la pau; que tenen confiança en la gestió com a metodologia per a aconseguir aquesta pau i que ratifiquen llur confiança en la saviesa del mitjancer".

688 sacerdots ordenats a Polònia durant 1981

Roma.— A Polònia, 688 sacerdots van ser ordenats l'any passat; els seminaristes que hi ha fan un total de 6.714 en acabar l'any 1981.

Les estadístiques es realitzaren a partir de les xifres facilitades per les vint-i-set diòcesis poloneses i els trenta-nou ordes religiosos que treballen a Polònia.

Dels 688 sacerdots ordenats el 1981, n'hi ha 482 de diocesans i 206 de religiosos. El 1980 hi hagué 632 ordenacions sacerdotals a Polònia i 480 l'any 1971.

A les acaballes del 1980 hi havia 6.285 seminaristes polonesos i fa uns deu anys eren 4.088.

Austràlia: més de 100 milions per a Polònia

Friburg.— Caritas australiana ha ofert a l'associació alemanya de Caritas, a Friburg, dos milions i mig de marcs (uns 110 milions de pessetes) per a ajudar Polònia. La Caritas germanica enviarà en els vinentes sis mesos unes dotze expedicions setmanals a Polònia amb vint tones cada una per un valor de 70.000 DM que la Comunitat Europea ha posat fins ara a disposició de Caritas Alemanya per aquest fi.

L'exhortació apostòlica "Familiaris consortio" fou signada per Joan Pau II el dia 22 de novembre i es féu pública el dia 15 de desembre. El nostre setmanari n'ofereix les versions catalana i castellana completes.

Avui publiquem un article d'una personalitat excepcional: Jozef Tomko, arquebisbe, secretari general del sínode dels bisbes.

Un servei a tota la humanitat

Fa una mica més d'un any es va acabar el sínode dels bisbes que tractà de la missió de la família cristiana en el món d'avui.

I - ANTECEDENTS HISTÒRICS

Era el primer sínode de Joan Pau II. Aquest tema apassionant fou discutit primer en les diverses Esglésies locals, interpellades a contestar el primer document preparatori anomenat "Linimenta". Basant-se en les respostes d'aquesta consulta, va elaborar-se el "document de treball" que serví per a preparar el material amb el qual s'entaulà la discussió de l'assemblea sinodal.

El mes d'octubre del 1980 més de dos-cents bisbes, amb l'aportació d'onze experts i quaranta-dos auditors que eren casats, educadors i metges, estudiaren el tema en vint-i-cinc sessions, amb unes tres-centes intervencions a l'assemblea plenària i en les sessions d'estudi dels onze grups lingüístics. En aquesta assemblea representativa de continents, cultures, races, situacions tipus diferents, a la llum de l'única fe en el Crist i del seu missatge anà madurant un ric patrimoni d'idees, esperances i propostes de vida que s'aplegaren en quaranta-tres "proposiciones".

En acabar el sínode, a més de publicar un breu Missatge a les famílies, els pares sinodals volgueren presentar al Papa "algunes propostes determinades — cito els seus mots — que s'han considerat les més importants", pregant-li amb unànime anhel "que accedís a presentar a l'Església universal, en el moment que estimés adequat, un document sobre la missió de la família cristiana" (prop. 1), com ja havia fet en l'exhortació apostòlica *Catechesi tradendae*, després del Sínode de 1977, i també com Pau VI amb l'*Evangelii nuntiandi*, després de l'assemblea del 1974.

El document, una visió actualitzada de la família al món. Al cap de tretze mesos de la clausura del sínode i no obstant els esdeveniments de maig i el període subsegüent, tres mesos després de l'encíclica sobre la dignitat del treball humà, el Papa ha satisfet el prec dels pares sinodals amb un document que és fruit i coronació del sínode i, alhora, actuació del ministeri de Pere; ensems enlaira expressió de la col·legialitat i del primat. Pot dir-se, doncs, amb raó, que el document és la visió més actualitzada de l'Església catòlica sobre la missió de la família cristiana en el món d'avui.

Efectivament, l'exhortació apostòlica sobre la família és una síntesi sistemàtica de les conclusions sinodals, de "valuable aportació de doctrina i experiència" (cf. 2, 5) que manlle-

varen els pares sinodals durant els treballs i que el Papa assumeix i reuneix acuradament amb la finalitat de transformar-la en directrius pràctiques pel renovament de l'acció pastoral.

La referència al sínode és continua en el document; i el desig de donar actuació a les "proposiciones" resulta evident a cada capítol; en alguns casos es troba àdhuc la cita directa —feta de nou— del text esmentat. A més, es donen disposicions per a preparar la "Carta dels drets de la família" a càrrec de la santa seu; i els directoris de la família i catecismes, adaptats al ús de les famílies, a càrrec de les conferències episcopals. I en acabar també hi ha una disposició general perquè el Consell Pontifici per a la Família s'ocupi d'"avaluar tots els aspectes de les riqueses contingudes en les "proposiciones" (2, 5).

Expressió de la fe del Papa

A la vegada, durant aquest temps, el Papa ha donat uns altres passos significatius. Ha instituït dos organismes que

assegurin i promoguin de manera permanent la sol·licitud de la santa seu en aquest sector fonamental —tant si és a nivell pastoral (en potenciar el Consell Pontifici per a la Família), com cultural— amb el Pontifici Institut per a la Família establert a la Universitat lateranense.

L'exhortació apostòlica sobre la família es destina formalment "a l'episcopat, clerecia i fidels de tota l'Església", com volien els pares sinodals, i particularment als joves; però es converteix necessàriament en servei a tota la humanitat ampliant el pensament, com pot llegir-se en la crida final: "A vosaltres, homes de sentiments dreturats que per diverses motivacions us preocupeu pel futur de la família".

Necessàriament, perquè "la família en fer-se més cristiana es fa més autènticament humana" (missatge dels pares sinodals) i "només amb l'acceptació de l'Evangeli es realitza de manera plena qualsevol esperança posada legítimament en el matrimoni i la família" (3, 6).

El document és expressió de la fe del Papa i de tota l'Església, representada en el sínode, en els

valors de la família; és manifestació de la confiança de l'Església en la família: "El futur de la humanitat es forja en la família"; testimonia l'esperança de l'Església a la família. En uns moments en que ideologies i sociologies diverses parlen de la "mort de la família", la passió del Papa i de l'Església per l'home es converteix en passió per la família i la "veritat sobre l'home" nascuda de la "veritat sobre el Crist", s'amplia i es transforma en "veritat sobre la família", "bona nova" sobre la família i per a la família.

II. ALGUNES CARACTERÍSTIQUES DEL DOCUMENT PONTIFICI

1. Amplia visual universal

El document reflecteix l'assemblea sinodal, que és una plataforma de diàleg dels representants de les Esglésies locals de tot el món; recordi's que en el darrer sínode hi havia 41 bisbes representants d'Àfrica; 40 bis-

bes d'Amèrica del Sud, 11 de Nord-amèrica, 24 d'Àsia, 5 d'Àfrica i Oceania i 51 d'Europa.

En aquestes xifres es fa patent l'esforç per superar òptiques lligades a una cultura o a un sol model (per exemple, el de la família nuclear); es delineen clars criteris d'inculturació de l'Evangeli; les situacions variades es prenen en consideració en la seva arrel, millor que no pas descrites en detalls i, a la vegada, amb sensibilitat de les seves diferències en la vida concreta (per exemple, les famílies d'emigrants i les que estan dividides ideològicament, els matrimonis mixtos, les unions de fet). Com sigui que el document recull les experiències de bisbes i fidels del món sencer, no pot llegir-se amb la perspectiva d'una sola cultura o tendència. Per idèntica raó cal enfocar cada una de les qüestions segons l'amplària i profunditat del seu context; en cas contrari, s'arrisca de fer una lectura reductible o mutilada.

L'influx del debat sinodal també s'acusa en la múltiple riquesa d'elements situacionals, doctrinals i pastorals que s'adverteix en el document pontifici.

2. Visió il·luminada per la claror de l'Evangeli

No obstant el dit fins ara, l'exhortació apostòlica sobre la família s'inspira en les seves fonts religioses. La seva dinàmica interna és la mateixa del sínode: partir de situacions concretes, estudiar-les a la llum de l'Evangeli i sota aquesta claror que també és font d'energia, així com indicar-ne les solucions pràctiques.

Així, la clau de lectura del document és el "disseny de Déu" sobre el matrimoni i la família. Les certes, ajuda, confiança i esperança que l'Església ofereix a la família, s'obtenen de la "Saviesa" mateixa del Creador, que "de bon començament creà els esposos a imatge del seu amor i els crida en Jesucrist a participar en l'amor nupcial del Redemptor a l'Església-esposa.

Es una Saviesa que engendra i troba la saviesa humana més autèntica que és a la vegada la saviesa de la creu i de la resurrecció.

La ciència mateixa està destinada a aliar-se amb la saviesa humana que es xifra en "tornar a comprendre el sentit darrer de la vida i dels seus valors fonamentals per tal d'impel·lir "la promoció de la persona humana en tota la seva veritat, en la seva llibertat i dignitat" (8, 14). I la cultura actual és convidada a aliar-se amb la Saviesa divina. "La nostra època té necessitat de saviesa", afirma el document.

3. To pastoral, realista, positiu

L'exhortació apostòlica confirma, inspira i actua ja en part

l'ampliació de la prospectiva pastoral respecte de la família. De ser objecte de la pastoral a ser-ne subjecte actiu i creatiu la família ha de passar gradualment a ser-ne subjecte actiu i creatiu. Sota aquesta claror es presenten les quatre tasques fonamentals de la família que potser mai no les havia presentat l'Església mateixa amb una òptica tan completa i sistemàtica.

En realitat, la tercera part del document és la més llarga. La família ha de fer realitat el "do de Déu", la seva vocació i missió al món i a l'Església: és aquest el significat de la crida: "Família cristiana, conec prou el que ets!"

La tasca primera i fonamental consisteix a "ésser" família, a viure la seva identitat de comunitat estable de persones amb total respecte de la dignitat de tots els seus elements: la dona, l'home, el noiet, el vell.

El servei a la vida s'esguarda en els seus dos moments: la transmissió de la vida i l'educació dels fills.

La participació en el desenvolupament de la societat rep nou impuls en el document.

La participació en la vida i missió de l'Església s'enfoca en la perspectiva de la família "Església domèstica", lloc on viu la fe i s'evangelitza (aquí es pale- sen nous matisos); i es realitza la santificació recíproca i es dialoga amb Déu; s'aprèn a donar-se als altres a fi que la parella i la família evangelitzin d'altres homes.

L'obertura de la família a la societat i a l'Església és remarcable —la família que el sínode i el Papa consideren és tanmateix família "oberta"—; però a aquesta obertura acompanya l'esforç per auto-realitzar-se al si de la família.

Es ben clar que, per a l'Església, la família amb les seves constants, que resisteixen a les transformacions marginals motivades per condicionaments socials i ideològics, continua ocupant el centre de totes les cultures.

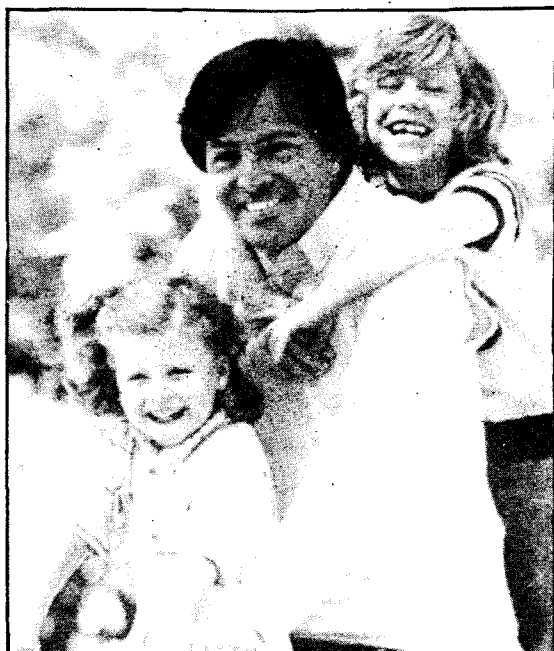
L'Església, doncs, situa la família en el centre del seu interès pastoral.

El document revela la passió pastoral per la família i els seus problemes, que ja quedà palesada durant el sínode i és característica del nou Papa.

Proposa la veritat clarament, sense palliar les exigències radicals de l'Evangeli; però alhora tracta de convèncer, indicar els mitjans i ajuts, assenyalar el camí i la pedagogia del creixement; no condemna les persones, ans les estimula. Convençuda que sovint els vertaders valors de la família no són de conquerir fàcilment, no s'excusa de convidar —a voltes, profèticament— a marxar contra el corrent; així ho fa en el camp de la defensa global de la vida humana en tota la seva existència, i en el camp de la defensa d'altres valors fonamentals de l'home, com sens dubte ho fa en la qüestió de la pau i la guerra, la fam i la dignitat i drets de l'home.

L'exhortació apostòlica reconeix amb realisme els aspectes positius d'alguns fenòmens socials relacionats amb la família, com també diverses dificultats i situacions complexes en què avui es troben certs matrimonis i famílies. El document reserva un mot a les famílies que es troben en cada una d'aquestes situacions.

Es evident l'esforç per tractar certs problemes i casos difícils amb gran caritat i respecte a les persones, a la llum de la veritat que fa lliures: "actuar la veritat en la caritat".

III. NOVETATS

Les assemblees del sínode han arribat a ser molt importants per a l'Església, ja que incideixen i influencien en la vida de l'Església actualitzant i aplicant l'Evangeli a les necessitats dels temps.

Semblantment cal dir d'aquest document. En la continuïtat de l'ensenyament de l'Església, i sobretot del Concili Vaticà II, s'esguarda la família a la llum del missatge evangèlic, sempre vàlid i actual, aplicat al món contemporani. Conseqüentment, hi han nous matisos.

1. Es mira la família a la claror de l'Evangeli

S'acusa una profunda sensibilitat en tractar, sempre a la llum de l'Evangeli, les noves situacions típiques de la nostra època o que ara són més acusades; per exemple, les famílies d'emigrants, les que ideològicament estan dividides i també el que es coneix com a "matrimoni experimental", les unions lliures de fet, la situació de catòlics units

només per matrimoni civil, els divorciats que no s'han tornat a casar i els qui han tornat a fer-ho, i també alguns fenòmens com els de drogaaddictes, minusvàlids i persones sense família.

El mateix fet d'enfocar globalment la família significa una novetat en el magisteri de l'Església. Mentre fins ara s'insistia, sobretot, en la teologia del matrimoni, avui s'estableixen els preàmbuls de la teologia de la família.

2. Es valora el sentit dels fidels

Es nou l'esforç per trobar un mètode per a discernir fets i fenòmens, és dir, "els signes dels temps" amb llur valor positiu i negatiu. També és nova la valoració, a escala de magisteri, del "sensus fidei" (intuïció de fe dels creients); noves les referències a la història com a esdeveniment de llibertats oposades, a vegades, a la nova cultura que està sorgint, a la necessitat de "cultura familiar", d'"humanisme familiar autèntic", etc.

Igualment els criteris d'inculturació són novetat en un docu-

ment pontifici i ajuden a veure el que de cristià tenen alguns fets, costums i situacions viscudes en la família de la nostra civilització, que amb freqüència sol considerar-se de manera automàtica com a cristiana. Es fa notar que certes cultures, a desgrat d'estar mancades de tecnologia, estan carregades de saviesa humana i valors morals. (Com exemple d'aquesta saviesa podria recordar-se la frase del poeta Rabindranat Tagore, citada en el sínode per un bisbe indi: "Qualsevol nen és un signe que Déu té confiança en l'home").

3. S'aprofundeix en la línia de l'antropologia bíblica i personalista

Bastant nou és el mode de proposar a l'home el projecte o disseny de Déu sobre l'amor humà ja "des del començament".

Les mateixes tasques no vénen presentades com a "deures" amb significat de preceptes, sinó com a vocació, missió, do o crida de Déu a un servei molt elevat. Profundament humana és una tasca de la família en què d'una manera corrent es pensa poc, la de ser comunitat en comunió

dins del respecte a la dignitat de cada una de les persones que la componen. En aquest context hi ha pàgines molt boniques sobre la dignitat de la dona i també de l'home, marit i pare, del nen, i també —fet nou— dels vells, que són els nous marginats d'avui (si més no, en unes certes civilitzacions). Quant a la transmissió de la vida, enmig de les diverses tendències presents en certes cultures, l'Església ha optat decididament per la vida, i el Papa no fa sinó repetir la ferma declaració del sínode. És present, igualment, la invitació a aprofundir en la línia de l'antropologia bíblica i personalista; i també un exemple, una mostra breu i densa alhora, d'algunes raons que sostenen l'ensenyament de l'Església. Les indicacions pedagògiques sobre l'itinerari moral dels esposos tenen també accents nous.

4. Tracta de l'educació sexual i relacions mútues en la família

En el context de la tasca educativa dels pares sobre els valors essencials de la vida, la justícia, la fe i l'amor, hi ha una formosa pàgina sobre l'educació sexual.

En el marc de les relacions mútues dins de la família i la societat, on se subratlla fortament la família com a subjecte de drets, constitueix una novetat la proposta concreta de redactar una declaració dels drets de la família que després es presentarà a les autoritats competents; és un servei directe de l'Església a totes les famílies.

5. La família és concebuda com a subjecte actiu i creatiu

La participació de la família en la vida i missió de l'Església amplia la perspectiva de la pastoral que hom fa servir. Mentre se sol fer objecte de la pastoral cada u dels qui componen la família (hi ha, per exemple, activitats associatives, litúrgiques i catequètiques per a xicotets, pares, promesos, etc., i poques per la família com a tal), ara, juntament amb la parròquia tradicional i col·laborant amb ells, la família es concebeix com a subjecte actiu i creatiu; i fins s'arriba a afirmar que l'evangelització del futur depèn en gran part de la família.

L'enfocament de la família com a "Església domèstica", que es troba ja en els Pares de l'Església i fou adoptat pel Concili Vaticà II, es posa de relleu una altra vegada.

CLOENDA

El cardenal Ratzinger qualifica el document de treball —elaborat en vistes al sínode, que és més breu i menys ric— de "breviari" dels problemes de la família. Amb més raó aquesta exhortació pot denominar-se peita "Summa" de la visió de l'Església sobre la seva pròpia missió aplicada a la problemàtica actual; i a la vegada, estímul potent que compromet ara totes les forces vives de la pastoral de l'Església, en servir millor a la família, a fi de que aquesta realitzi cada cop més bé el projecte de Déu bastint i vivint una veritadera "cultura de la família".

Jozef TOMKO
Arquebisbe titular de Doclea i
Secretari General del
Sínode dels Bisbes

Pere Redondo, un jove d'alta tensió espiritual

“He arribat a Déu per mitjà de la cançó”

Es cert que a Europa la cançó moderna va començar amb temes plens de fe religiosa; altres vegades, com a expressió d'angoixes i protestes davant d'una societat decadent.

Més tard, aquest tipus de cançó va degenerar en reptes i crítiques de caire remarcadament polític i una gran part, en frivolitat, sexe i plaers dels sentits. No poques vegades el mateix cantant ha caigut en el mateix parany que refusava: ha esdevingut un ídol de masses; un assalariat, amb gran sumes de diner, de grups de pressió social o per firmes comercials de gran abast. Fins i tot s'ha perdut el valor de la música autòctona per importar ritmes, melodies i costums estrangers que han matat allò propi, allò que és consubstancial al propi país i geografia.

Davant d'aquest aldarull de valors musicals, són de lloar aquells cantants — pocs, malauradament — que tornen a fer de la música una manera d'expressar les grans essències de l'home i els sentiments pregonos de l'esperit. Un dels millors cantants que ha iniciat aquest procés de retorn ha estat el jove Pere Redondo. Casat, amb fills i resident a Barcelona.

Redondo exposa les intencions que el mouen a cantar.

Quan era infant ja començava a cantar i a comprendre. De la mateixa manera que ho hauria pogut fer qualsevol cantant actual. Vaig caure malalt i vaig aprofitar el temps llegint escrits de santa Teresa de

Lisieux. La santa va influir molt en el meu estat d'ànim. Vaig pensar que podia fer cançons tot descrivint l'amor de Déu als homes, en comptes de cantar l'amor humà i frívol. Aleshores vaig decidir canviar el ritme de la meua vida musical. Anava al camp, a la muntanya, al bosc. Tot em parlava de Déu. Vaig llegir el catecisme com una nova lectura i finalment vaig trobar el Crist.

En Pere és molt sensible: somriure suau, mans expressives, veu pastosa i maneres quasi litúrgiques. Tot plegat, expressió externa d'un cor fet per a l'amor.

La meua decisió, en cantar, és fer el bé, ensenyar el camí del cel als homes. Estic

segur que si les persones estiméssim més Déu no hi hauria guerres, odis, drogaadictes, separacions matrimonials, etc. Tot rau a estar contactats amb la Veritat, en majúscula, que és el Crist, l'Amor. Cadascú pot arribar a Déu a la seva manera; jo no hi podria arribar si no fos per mitjà de la cançó. De fet, en els meus recitals, he vist com homes i dones s'eixugaven dissimuladament les llàgrimes. Plorar per amor a Déu, és quelcom meravellós, quelcom molt gran.

Pere Redondo segueix la tècnica i el ritme de la música moderna. El seu disseny seria travessar l'Atlàntic i fer una “tour-née” per Hispanoamèrica.

Amb les meves cançons voldria portar a aquelles nacions, un missatge de pau, perquè a Amèrica hi ha massa rics i massa pobres, i d'ací vénen les guerres, els odis i la misèria.

He sentit cantar en Pere i m'he emocionat, no solament per la seva veu i per la temàtica de les seves cançons, sinó també pels seus gestos i tota la seva “pose” física.

Per a mí, cantar és com un ritu litúrgic. Amb els meus gestos vull expressar els gestos del sacerdot quan celebra l'Eucaristia, perquè crec que amb el gest demostro la manera d'arribar a Déu. He pensat enviar les meves cançons al Papa i cantar davant d'ell.

En Pere parla molt convençut dels seus propòsits.

Ja és hora que si el món té els seus ídols, l'Església disposi de cantants que donin a conèixer l'amor de Déu al món. Als infants i joves cal proporcionar-los cants que puguin aprendre, que puguin cantar ells mateixos i que les cançons parlin de Déu, de la pau i de la fraternitat entre tots. Aquesta seria la meua il·lusió. Davant de tanta brutícia en discos, cassettes, sales i bingos, vull proclamar, ben alt i cantant, que Déu és gran i infinitament bo.

Acabo amb Pere Redondo una mica confós. No és habitual trobar-se amb joves de tan alta tensió espiritual. ¿Fanatisme? ¿Fals misticisme? ¿Pur sentimentalisme? Cadascú en dirà la seva. La veritat és que en Pere Redondo traspuja humanitat, sensibilitat i fe. I ho expressa en les seves cançons que ha gravat i que podeu adquirir en cassette, al carrer Castillejos, 47.

L'Institut Franciscà d'Apostolat i Cultura, i Catalunya Cristiana, han promocionat un recital de Pere Redondo, que tindrà lloc a la sala IFAC, Santaló, 80, el diumenge dia 28 d'aquest mes, a dos quarts de sis de la tarda.

Francesc Gamissans

POSTRES DANONE

Tres delicioses suggerències Danone pel seu postre d'avui.

Danone l'ofereix fins a sis postres deliciosos, alimenticis, frescos i naturals perquè pugui escollir i variar cada dia.

Avui, per exemple, li sugereix les Cremes casolanes, tant naturals, el Flam d'ou, de llet i ous frescos, un gran aliment, i la Crema de xocolata amb nata, pur xocolata cremós i nata fresca.

Avui, un DANONE

Quin prefereix?

Aliments frescos i naturals

La sardana i la dansa

La "Llum" a Manresa

Les festes de la Llum, tan arrelades a Manresa, han estat confiades enguany a l'Agrupació Cultural del Bages per deferència al 75è aniversari del seu Foment de la Sardana.

Els actes programats per l'Agrupació per a commemorar la popular efemèride manresana omplen quasi tot el mes de febrer. Naturalment, hi predominen els de caire sardanista i folklòric. D'aquests, remarquem un concert per la cobla Els Montgrins, un altre amb La Principal de la Bisbal, la Coral Sant Jordi i col·laboracions de l'Orfeó Manresà i l'Esbart Manresà, que es faran al teatre Conservatori la nit del 19 de febrer.

Cal esmentar per la seva importància que l'Agrupació ofrena a la Ciutat, amb motiu d'aquestes festes, una comparseria de deu cavallets, refent una antiga manifestació folklòrica manresana que ha estat més de cent anys en desús. Aquests cavallets tindran un ball propi, creat pels directors de l'Esbart Manresà, Josep M. Solà i Antoni Navarro, música i coreografia respectivament. Per la seva originalitat ha cridat fortament l'atenció la iniciativa de l'Agrupació, com a administradors de la festa, de crear una emissora de ràdio en F.M. dedicada tot el mes de febrer a promoure els actes programats, però també les inquietuds i afanyes de l'entitat que n'esdevé protagonista.

L'ampli programa té el final espectacular del concurs nacional de Colles sardanistes,

que es farà el dia 28 de febrer al Camp del Pujolet.

Festes de Cloenda del VII Campionat Sardanista de la Terra Ferma

Les festes de La cloenda del VII Campionat que organitzà l'Agrupació de Colles Sardanistes de les Terres Lleidatanes (A.C.S.T.L.), se celebra a la vila de Bell-lloc d'Urgell, el dia 14 de febrer al matí.

Podem avançar que hi actua la cobla Marabú i que és ben segur que també ho farà la coral Espiga d'Or, de Bellvis.

VIII Aplec de l'Urgell

Com és tradicional, la comissió organitzadora de l'aplec de l'Urgell ja en té a punt la vuitena edició, per a la qual treballen una bona colla d'entitats sardanistes de la comarca de l'Urgell; així doncs, en aquests moments ja es pot dir que serà un èxit.

Com els anys anteriors, aquest aplec de la sardana es realitzarà el dia 1 de maig, al Castell del Remei —Penelles—; enguany les cobles que hi prendran part són la Mediterrània, la Tàrraga i la Bages.

Josep Ventura

Fent pinya

Monuments i llibres sobre castellers

Les primeres actuacions de l'any continuen, si bé durant les setmanes vinents no n'hi ha prevista cap més. Novament ha estat la colla Joves dels Xiquets de Valls la que ha plantat un castell gros, del mateix ordre del que dèiem la setmana passada.

A la crònica corresponent a la setmana del 24 al 30 de gener d'enguany, analitzàvem el que havia estat la temporada del 1981 el seu aspecte diem-ne cívic; doncs bé, per descurt ens deixarem de detallar uns fets que tot seguit ens afanyem a dir, donada la seva importància dintre del nostre món. En primer lloc és la inauguració d'un monument als castellers a la població de la Torredembarra, el qual es ve a sumar als que ja hi ha a Vilafranca, Valls, el Vendrell, Sitges, etc. L'altre aspecte oblidat és la publicació de dos llibres cabdals dintre de la bibliografia castellera: "Món Casteller" i "Fem Pinya!". El primer és una monumental obra (editada en fascicles) sobre la universalitat castellera, i es tracta de la més important, ambiciosa i completa publicació sobre el fet casteller que, sota la direcció de Pere Català i Roca, redacta un vast equip de persones i edita Rafael

Dalmau. L'altre llibre és escrit per Eloi Miralles (a) Rabassó, i es tracta de la millor publicació de divulgació sobre els castells que ha vist la llum al nostre país, i ha estat editat per Diàfora a la col·lecció "Tot Catalunya".

Rectificació

Un follet d'impremta es va posar a la crònica titulada "La temporada que comença" i al segon paràgraf a la ratlla dotzena, en comptes de dir "però serà atacada i massivament participada", ha de dir "però serà ACATADA i massivament participada". Presentem disculpes, sobretot a les colles.

Actuacions:

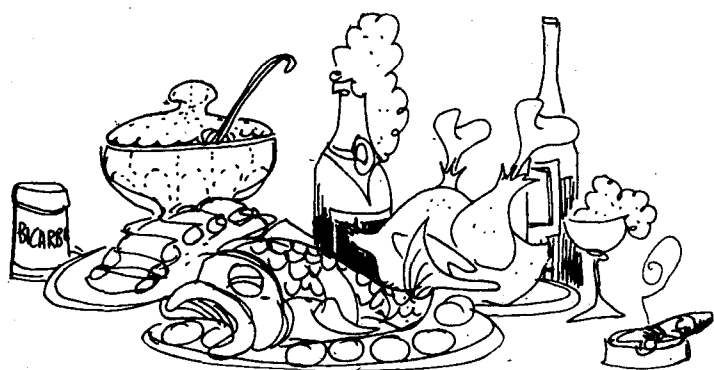
JOVES DELS XIQUETS DE VALLS. Amb motiu del Congrés Català de Cuina, el dia 30, a Valls, van descarregar el dos de set, el tres de set, el quatre de set (que van deixar net en coronar-lo) i el pilar de cinc.

ELS NENS DEL VENDRELL. Sortiren el dia 31 a descarregar un pilar de quatre en els actes de l'aniversari de l'emissora municipal local.

Jaume Casanova
"Crossa"

Cuina

Mª Gloria Muntañola

Tallarines a la romana

250gr. tallarines
150 gr. xampinyons
150 gr. cansalada tallada fina.
100 gr. mantega
50 gr. formatge ratllat
mig culleró de llet

Coeu les tallarines amb aigua bullent i sal, durant 20-25 minuts, després renteu-les amb aigua freda i escorreu-les. Renteu els xampinyons i tal·leu-los a làmines.

Talleu la cansalada a trossets petits i fregiu-la amb una mica de mantega; quan comenci a estar rossa afegiu-hi els xampinyons, deixeu-ho coure uns minuts a foc suau, amaniu-ho amb una mica de sal.

En una plàtera de forn poseu una capa de tallarines, per sobre escampeu unes cullerades de xampinyons i cansalada, després més tallarines, etc. Mul·leu-ho amb mig culleró de llet, cobriu-ho amb formatge ratllat i trossets de mantega.

Poseu-ho al forn perquè es gratini.

La partitura setmanal

CECILIA

Jo veig venir Cecilia
a la vora d'un prat.
Jo veig venir Cecilia
plenes de flors les mans.

Son pastor ella cerca,
el pastor Florià,
que porta les ovelles
a pasturar pel camp.

Costums i tradicions

Temps de caçar i de fer l'ós

Diu el refranyer: "Per la Candelera, l'ós surt de la cova". Això ve del fet que durant l'hivern els óssos romanen inactius als seus cataus, mantenint-se gràcies al greix acumulat en el cos durant l'estiu. Sembla, però, que si no surten exactament per la Candelera, ho fan pels environs sense esperar més bon temps.

Amb tot, la llegenda conta — i d'ací la data i la dita — que un ós, sabedor que la Verge Maria anava al temple per a la seva purificació amb el Nen als braços, els volgué retre el seu homenatge d'aquella manera tan graciosa que tenen aquells plantígrads, posant-se dempeus i movent les potes del davant. El Nen Jesús, però, s'espantà tant que la seva Mare va reptar l'ós dient-li: —Os ets i ós romandràs.

Fa anys que no se'n veuen pels carrers i places de pobles, viles o ciutats, menats per un home que els feia dansar al so d'algun instrument, generalment un timbal. Venien de llunyanes terres perquè ací, des de temps molts reculats, ja no en resten.

A més de la dessusdita llegenda n'hi ha d'altres sobre aquest animal en el nostre folklore, però una cosa sembla

certa: que quan l'animal ha consumit el seu greix es deixondeix, surt del seu letarg i, doncs, del cau. Per això el més de febrer era l'indicat per a organitzar caceres d'óssos, especialment si les neus no eren foses.

A tall de supervivència de les caceres, nasqueren les "dances de l'ós", representacions que solien fer-se, especialment el dia de la Candelera, possiblement a causa de la referida llegenda.

Carles Bosch de la Trinxeria explicava com a les darreries del segle passat s'organitzava en els Banys d'Amelí (Amelies-Bains) la cacera de l'ós. Aquest no era pas de debò, sinó un jove disfressat amb la pell d'un autèntic plantígrad

amb cap i morro, el qual penetrava bosc endins amb unes castanyoles que feia sonar de tant en tant.

Els perseguïdors anaven proveïts amb armes de foc carregades només amb pólvora. Quan capturaven l'ós, el duïen a la plaça per a fer-lo ballar. El costum morí a causa que l'any 1880 un caçador va matar de debò, amb intenció o sense, el jove que feia d'ós.

A Prats de Molló la cosa era més complicada: els óssos eren quatre i cobraven unes pessetes; els donaven menjar i un parell d'espardenyes. Eren professionals i podien estar dins el bosc des de bon matí i entaforar-s'hi millor, mentre que els caçadors no hi entraven fins havent dinat. La festa acabava amb un ball de plaça.

Costums semblants existien a les Valls d'Andorra i, segons referències molt antigues, a l'Empordà. Sigui com sigui, si avui no ballen els óssos pels carrers, ni els de mentida a les places, sempre hi ha algun home que "fa l'ós", especialment en aquests dies. No precisament per coincidir amb la Candelera, sinó perquè són els de les Carnestoltes.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

Madrid, Madrí, Madriz, Madris, Madrit

En català hi ha algunes parelles de lletres consonants que, situades al final d'un mot, tenen el mateix so. La **d** i la **t** són una d'aquestes parelles. Totes dues són consonants dentals i fora de la posició final tenen un so molt diferenciat i inconfusible, com veïem a verdor o certesa. Però, de fet, pronunciem amb el mateix so final set i fred, cert i verd.

Aquesta identitat de so fa que els dubtes sobre quina de les dues lletres que hem d'escriure sovintegin. Els manuals d'ortografia ens recomanen que ens fixem si la lletra immediata anterior és consonant o vocal. Si és vocal, ha de seguir una **t**, i si és consonant ens hem de guiar pel so dels derivats. Salvant algunes excepcions.

Aquest so final de **t**, sigui quina sigui la lletra que el representa, em mou a fer algunes comparances amb el castellà. La llengua castellana, germana i veïna, té una repugnància instintiva a pronunciar segons quines consonants a final de paraula, i les evita. En castellà no hi ha mots acabats en **b, c, p, t, g, f, v**. I molt pocs en **j, m, x**. El català, en canvi, no té cap inconvenient ni dificultat a acabar els mots en les consonants esmentades i les pronuncia sense esforç i amb normalitat. Una de les consonants que el castellà admet abundantment com a final és la **d**, però a l'hora de pronunciar-la la ignora. Així, he sentit pronunciar a professionals de la comunicació pública Madrí o Madriz. Recordeu com en Quico Pi de la Serra ironitza sobre aquesta fonètica en la cançó "Un dia gris a Madris". Els catalans diem Madrit, i aquest és un senyal d'identificació que no passa desapercebut als interlocutors castellans.

La tendència castellana a suprimir les consonants finals es nota també en les adaptacions de mots estrangers com són "capó", "chaqué", "mitín", "parqué", "bidé", "restorán", "carné", etc. I no solament a final de paraula, sinó també a final de síl·laba anterior a l'última, hom pot sentir que la parla castellana tendeix a suprimir-les: "ostrucción", "asministrar", "extraordinario", "escelente", i moltes d'altres. Algunes són suprimides fins i tot en l'escriptura, comparant-ho amb els mots catalans corresponents: "acento", "sujeto", "sustracción", "suscriptor", "escritor". Per contra, els catalans posaríem consonants finals adhuc on no n'hi ha: Tinc mal de "cort". Vaig a "marc" a banyar. He tingut un "prèmit" perquè he fet un "màpat" a "col·lègit". I parlant en castellà, si no ens esforcem a evitar-ho posem una **t** després dels mots acabats en **r**: "En el "hogar" debe "habert" mucho "amort". Dues tendències ben oposades.

Perles ortogràfiques

En un calendariet de butxaca que uns petits encants donen de propaganda, llegeixo: "Compra - Venda - Cambi de tota classe de objectes". Ha de dir: "Canvi", i ha de dir "d'objectes".

Albert Pera

YOGHOURT DANONE

amb la gent sana

Per encetar el dia amb un somriure, avui, més que mai, ens cal una alimentació equilibrada i sana. I per fer-la més rica i variada, Yoghourt DANONE, l'aliment natural, sa, nutritiu i lleuger que agrada a tothom, a totes hores. Avui, com sempre, DANONE està amb la gent sana.

Aliments frescos i naturals

Escacs

Diagrama 2

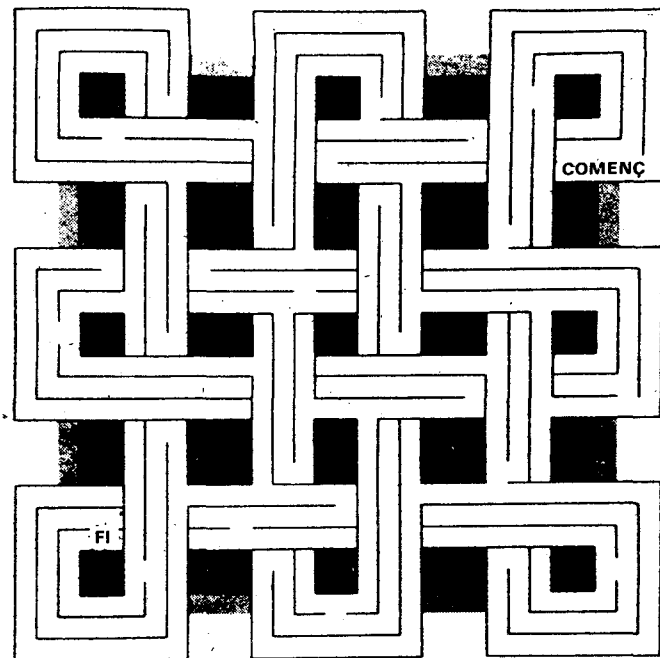
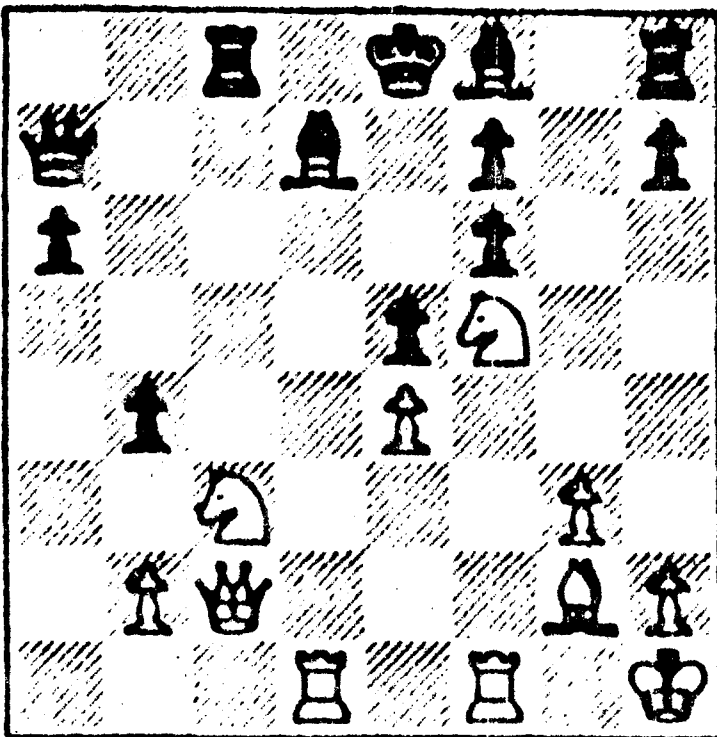
Blanques juguen i guanyen

Guanyar amb peça de més no és cap cosa, però fer-ho de la faísó contundent amb que la Cornèlia Vreeken ho pensà, ja és cosa selecta.

Fa molts anys coneguérem la jugadora holandesa a Arenys de Mar. El seu joc, però, ha prosperat molt.

Solució al Diagrama 1

Ljuba ho enllestí sense respirar:
1...Cc6xe5, 2 Cxe5 f7-f5, 3 De4-e2, Cg6-f4, 4 De2-f1, b7-b5
Les blanques abandonaren en la impotència de parar Ab7, Ch3 i altres mortals amenaces.

Fés el camí del començament al final

Trencaclosques

És un personatge important. Però, qui és?
Si aconseguíu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la.
Entre totes les respostes encertades sortejarem un premi.
El sorteig s'efectuarà cada quinze dies per donar marge de temps a l'enviament de les respostes.

Solució al trencaclosques del n.º123: LECH WALESIA

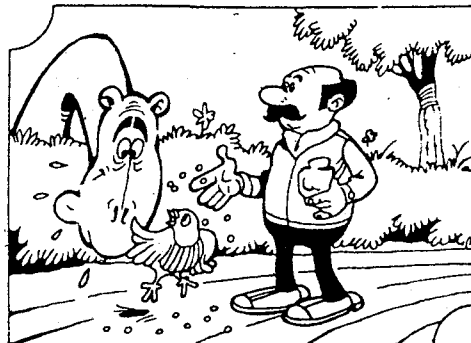
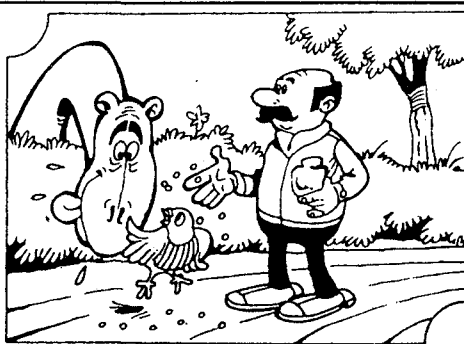
(Aquesta vegada, excepcionalment, per no haver comptat els concursants amb el marge dels quinze dies, s'ha efectuat un altre sorteig, amb les respostes rebudes des del 2 al 9).

En el segon sorteig ha estat premiat el Sr. Antoni Morata, del c/. Francesc Macià, 30, àtic 2.ª Badalona. Tot seguit li serà tramès el premi.

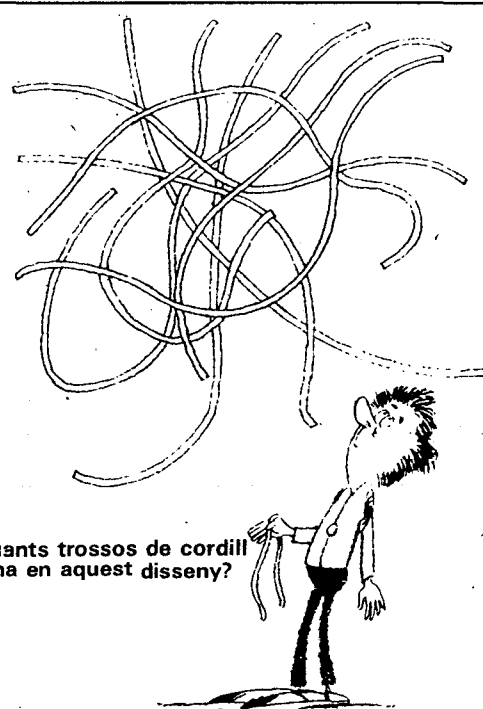
Noves respostes rebudes: Trini Boldú, Les Borges Blanques (Lleida), Mercè Lagua, Barcelona; M. Xicoy, Barcelona; M.ª Miravittles Ferran, Sta. Coloma de Gramanet; Josep Borràs Iglesias, Vallbona d'Anoia; Col·legi Divina Providència, Mataró; Mercè Ribalta Cubí, Igualada; Maria Serra, Navarres; Bonaventura Sunyer i Brasco, Barcelona; Mercè Arboix, Sta. Maria de Corcó; Jaume Ferrer, Pla de Santa Maria; Paquita Viles, Cardedeu; Elena Arbussà, Fornells de la Selva; Montserrat Tarragó, Vimbodí;

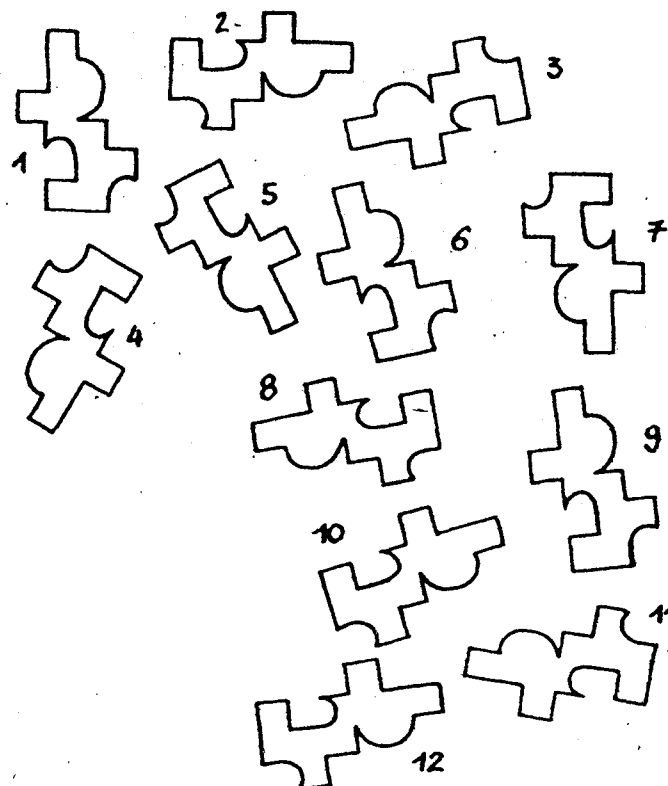
Montserrat Jordà, Masarac; Sebastiana Cuesta, Lleida; M.ª Rosa Torras, Badalona; Can Cases, Blanes; Maria Rigol, Vendrell; Josep Curull, Terrassa; Robert Obrador, Cabanes d'Empordà; J. Hernández, Barcelona; Antònia Mitjavila, Olot; Lluís Serres, Barcelona; Llorenç Barceló, Barcelona; Rosa Aixelà, Sta. Coloma de Gramanet; i Pere Martí, Banyoles.

Descobreix les nou diferències

Quants trossos de cordill hi ha en aquest disseny?

Un d'aquests elements és diferent dels altres. Quin és?

Solucions als jeroglífics anteriors:

Busca la seva parella: 2 i 7
Quin d'aquests dos jugadors atraparà primer la pilota?: B
Quantes vegades el quadre gran conté el quadre petit?: 3 vegades

CADECA

Inauguració d'una altra biblioteca rotativa a Sant Feliu de Llobregat

CADECA ha inaugurat una nova biblioteca de caire popular, igual que les altres que funcionen des de fa temps, tipus rotatiu, i aquesta vegada la vila beneficiada ha estat Sant Feliu de Llobregat, on existeix una de les nostres Delegacions Comarcals.

A més, en aquesta ocasió la Biblioteca serveix com a pilot ja que de moment, n'aplega d'altres de la comarca, on

s'instal·laran més endavant. Tot això ha estat possible gràcies a la generosa aportació de la Caixa de Barcelona (Caixa d'Estalvis i Mont de Pietat).

A Sant Feliu s'han col·locat en una gran sala de la Penya Barcelonista de l'esmentada comarca del Llobregat, una sèrie de llibres molt interessants per a benjamins i alevins, que ja aquest mes de febrer llei-

xen amb molt d'interès els volums que se'ls ofereixen.

El sistema és idèntic al de les altres biblioteques existents i muntades últimament per CADECA, o sigui: després d'un cert temps, els llibres són tramesos a un altre centre-pilot de CADECA i aquest, a la vegada, envia al centre que els ha enviat, un altre grup d'exemplars, amb la qual cosa s'estableix i s'acompleix la idea de la rotació i a més, cosa molt important, s'estableix una continuada relació inter-centres.

CADECA està aconsellant que el jove esportista iniciï el seu contacte amb el món de la cultura, mitjançant aquest procediment inèdit i atractiu, en disposar, en un

mateix local, de l'esport i la cultura, facetes que no sabem perquè fins fa poc temps sempre restaven allunyades l'una de l'altra, i sense el coneixement mutu i necessari, i d'aquesta manera anem fent realitat l'eslògan que CADECA va promocionar, el 1979, que "l'esport és camí de cultura". I aquest altre, que molt aviat intentarem fer popular: que "CADECA és oberta a l'esport i a la cultura popular".

Confiem plenament que això podrà ésser, molt aviat, realitat en comptar ja amb la seguretat que durant el present exercici social anirem instal·lant noves aules de cultura.

CADECA

● ESPORT

l'afició de molts

● CULTURA

imprescindible en la vida

● CADECA uneix ambdues finalitats

● CADECA

porta a la

CULTURA I A L'ESPORT
que els clubs siguin de **CADECA!**

- El jove d'avui ha d'ésser un autèntic esportista

- El jove d'avui ha de tenir més cultura que el d'ahir

Resultats

TENIS DE TAULA

1.ª Categoria	
TT Miniwatt-Aosi	5-4
Seleç-Foment M.	5-3
C.P. Horta-Esparreg.	2-5

2.ª Categoria	
Esparreguera-Vallvidrera	5-0
Foment B-SM Provençals	0-5
Foment A-Metropolitano	5-0
Apsi-Miniwatt	5-2

3.ª A Categoria	
Unamuno-Apsi	3-5
S.M. Provençals-Mercedes	3-5
Vallvidrera-AP Caixa	2-5
Esparreguera-Foment A	5-3

3.ª B Categoria	
Bancobao-Aguas Barna	5-2
Dinamic-SA 104	5-1
Vallvidrera-CEC	5-2
Miniwatt-Foment B	2-5

Juvenil Copa	
CP Horta-Canigó	4-1
S.M. Provençals-Foment M.	1-4

Classificacions	
Miniwatt 20 p.; Metropolitano 16 p.; Foment M. i Esparreguera 12 p.; Apsi CP Horta, 6 p. Seleç, 4.	

Miniwatt, Apsi i Esparreguera 22 punts; S.M. Provençals 14 punts; Foment A Vallvidrera 10 punts; Metropolitano 4 punts; Foment Martinenc 0 punts.

AP Caixa 22 p.; Esparreguera 18 p.; Apsi 16 p.; CEC 12 p.; Vallvidrera, Unamuno 10 p.; Foment 8 p.; Mercedes Bens 6 p.; SM Provençals 2 punts.

Dinamic 24 punts; Bancobao 18 punts; Aguas Barna 16 p.; Apsi, SA 104 12 p.; CEC, Vallvidrera, 8 p.; Foment B 4 p.; Miniwatt 2 p.

Foment Martinenc 4 punts; CP Horta, SM Provençals 2 p.; Esparreguera, Canigó 0 punts.

BASQUETBOL

JORNADA 13
25 Gener 1982

1.ª Cat. Masculina

C.N. A. Guadi-J.M.* J.	46-66
Sant Antoni-Congrés	47-59
C.B. Masnou-Sta. Eulalia	57-63
Collcerola-Badalona "B"	75-42
Badalona N.L.L.-Montseny	67-64
Basket Aunos-Olesa-Nerva	33-56
Jac. Sants-S.E.S.E.	83-79

Classificació
Jac Sants (26), S.E.S.E. (24), Sta. Eulalia (20), J.M.J. (18), Badalona N.L.L. i C.B. Masnou (16), Collcerola i Olesa Nerva (12), Congrés (10), Montseny (8), B. Aunos (4), Badalona (2) i Ant. Gaudi, 0.

1.ª Cat. Femenina

Sga. Família-At. Terrassa	41-49
Sant Jordi-Fabra Coats	32-33
C.B.J.M.J.-Dr. Esteve	30-34
Inmaco-Acis "B"	45-34
C. Moorea-Tecla Sala	56-33

Classificació
C. Moorea (24), At. Terrassa (22), Acis "B" (20), J.M.J. (18), Sgra. Família (14), Inmaco (11), Fabra i Coats, i Tecla Sala (6), Dr. Esteve (5), Sant Jordi (4).

2.ª Cat. Femenina

Acis "A"-Liceu Egara	33-28
S. Josep C.P.-Sant Pancrac	27-41
S.J. de Mata-Lamparaz "Z"	56-9

Classificació
Acis "A" (18), Provençals (17), S. Joan Mata (16), Sant Pancrac (11), Liceu Egara (10), S. Josep C.P. (4), ADEDI (4), Lamparaz "Z" (0).

Categoria Juvenil

Fabra i Coats-Montseny	32-22
Inamaco-Bon Pastor	36-49
N. Sra. Soletat-B.A.M.	47-28
Esc. Pias 80-ADEDI	4330

Classificació
Soletat (20), Montseny (16), Fabra Coats (14), Bon Pastor (12), Inmaco (8), B.A.M. i ADEDI (7), Esc. Pias (4).

Categoria Infantil

Sant Pancrac-Montseny	57-30
J.M.* J.-Ant. Gaudi	37-23
N. Sra. Soletat-Mas Guinardó	27-24
Esc. Pias 81-ADEDI	28-20

Classificació
B.J.M.* Josep (22), Ant. Gaudi (18), ADEDI (12), Sant Pancrac (11), Esc. Pias (9), N. Sra. Soletat i Montseny (8), Mas Guinardó, 0.

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms.....

Carrer..... N.º..... Pis.....

Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuïu al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

	TRIMESTRAL	SEMESTRAL	ANUAL
Barcelona-ciutat	2.610,-	5.220,-	10.440,-
Catalunya-Estat espanyol			
Correu normal	2.455,-	4.910,-	9.820,-
Correu aeri	2.610,-	5.220,-	10.440,-

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

DIUMENGE 14
PRIMERA CADENA
CIRCUIT ESTATAL

10.00 PARLEM
10.30 SANTA MISSA
11.20 GENT JOVE
12.10 MIRAR UN CUADRE
12.30 TEMPS I MARCA
14.00 SPORT BILLY
14.30 ESPORTIU
15.00 NOTICIES
15.30 LA PANTERA ROSA
16.00 ESTIU BLAU
17.00 NATACIÓ
18.25 SESSIÓ DE TARDA: "Pasaporte para Pimlico". (1949)
20.00 AVANÇAMENT ESPORTIU
20.05 DOCUMENTAL
21.00 NOTICIES
21.15 PROXIMAMENT
21.30 D'ACI ENDEVANT
22.00 ELS LLIBRES
23.00 ESPORTIU
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.15 EL MÓN EN CATALÀ
14.55 NYIGO-NYIGO

CIRCUIT ESTATAL

15.30 TOTES LES CRIATURES GRANS I PETITES
16.20 LES AVENTURES DE SUPER-RATON
17.00 LOU GRANT
18.00 MUSICAL-EXPRESS
19.00 LA PORTA DEL MISTERI
20.00 FUTBOL
21.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
22.00 LLARGMETRATGE: "El cobarde heroico". (1975)
23.45 COMIAT

DILLUNS 15
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TOT I MÉS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA

16.05 NOSALTRES, ELS ACUSATS
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1 CONTACTE
19.30 MATT I JENNY
20.00 DOCUMENTAL
20.30 CONSUM (LA BOSSA I LA VIDA)
21.00 TELEDIARI
21.35 GOL... Y AL MUNDIAL 82
22.35 LA TERRA DE LA GRAN PROMESA
23.35 DARRERES NOTICIES

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

18.30 RETRAT DE DONA
19.00 MÚSICA EN VIU
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 LA ABELLA MAYA
20.30 "ALCORS" (Cultural obert).
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 DIALEGES DE MATRIMONI
22.05 ELS MEUS TERRORS FAVORITS: "La Campana del Infierno". (1973)
24.00 COMIAT

DIMARTS 16
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TERCENCI A LA FRESCA
17.30 RECITAL

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 NOSALTRES, ELS ACUSATS
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1 CONTACTE
19.30 ELS PALLASSOS
20.00 UN MÓN PER A ELLS
20.30 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.40 DALLAS
23.35 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

18.30 LA CUCAFERA

19.00 OBRIR DEBAT
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 EL CARRO DE LA FARSA
20.30 ANIMALS EN ACCIÓ
21.00 AIXÒ S'ENFONSA
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 RAMON I CAJAL
22.30 REDACCIÓ OBERTA
22.35 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
23.45 COMIAT

DIMECRES 17
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 VIDUA PERO NO GAIRE
17.30 CONTRAPUNT

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 NOSALTRES, ELS ACUSATS
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1 CONTACTE
19.30 MICKY I DONALD
20.00 DOCUMENTAL
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "Deseos humanos". (1954)
23.35 DARRERES NOTICIES

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.45 GEOGRAFIA GENERAL
19.00 PENSADORS CATALANS
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 ROBINSON
20.30 AMUNT I AVALL
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 REPORTATGE
22.30 REDACCIÓ OBERTA
22.35 REALITZAT PER...
23.45 COMIAT

DIJOUS 18
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: LLEIDA

14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 OPINIÓ
17.30 VOSTRE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 NOSALTRES, ELS ACUSATS
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 DABADABADA...
20.00 L'ART DE VIURE
21.00 TELEDIARI
21.35 AQUESTA NIT
22.35 HART Y HART
23.35 DARRERES NOTICIES

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

18.30 XOCOLATA DESFETA
19.00 JUSTA LA FUSTA
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 BASQUET
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 CINE-CLUB. Cicle Fernán Gómez: "Botón de ancla". (1947)
23.45 COMIAT

DIVENDRES 19
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

13.30 ART FLASH
14.00 PARLAMENT
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 ESPAI XX
16.05 ALTRES COSES
17.40 UN MÓN FELIÇ?
18.10 NOSALTRES
19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.03 VEUS SENSE VEU
20.00 MUSICAL
20.30 VAL MÉS PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.35 TEATRE: "La pèchuga de la sardina", de Lauro Olmo.
22.35 SEQUÈNCIES DEL MÓN
00.30 DARRERES NOTICIES

SEGONA CADENA
CIRCUIT ESTATAL

19.15 REDACCIÓ OBERTA
19.30 LA CLAVE. (Presentació. Llargmetratge).

22.00 REDACCIÓ OBERTA
22.05 LA CLAVE. (Col.loqui).
23.45 COMIAT

DISSABTE 20
PRIMERA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

09.30 LA CUCAFERA
10.00 DIBUIXOS ANIMATS
10.15 GEOGRAFIA GENERAL

CIRCUIT CATALÀ

09.30 LA CUCAFERA
10.00 DIBUIXOS ANIMATS
10.15 GEOGRAFIA GENERAL

CIRCUIT ESTATAL

10.30 PISTA LLUIRE
12.30 CONCERT: Orquestra Filarmònica d'Israel.
13.30 SEUS DEL MUNDIAL
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 PARLAMENT
15.00 NOTICIES
15.35 FUTBOL EN ACCIÓ
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "Juntos hasta la muerte".
17.45 ERA UNA VEGADA L'ESPAI
18.10 APLAUSO
19.15 BLA, BLA, BLA
19.45 VERITAT O MENTIRA
20.15 FUTBOL
22.30 NOTICIES
22.45 INFORME SETMANAL
23.45 LLARGMETRATGE: "El único camino". (1971)
01.15 DARRERES NOTICIES

SEGONA CADENA
CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.15 EL CASTELL DELS TRES DRAGONS
14.55 BARCELONA TVE

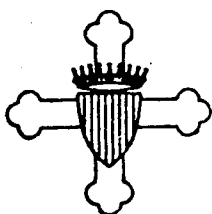
CIRCUIT ESTATAL

15.30 DIARI DE VIATJE AMB ANDRE MALRAUX
16.25 SPIDERMAN
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
18.30 PREMIS INTERNACIONALS DE TEATRE
19.00 POLIESPORTIU
20.05 ESTRENES TV: "Las Hijas de Joshua Cabe vuelven". (1975)
21.30 DOCUMENTAL
21.55 TEATRE REAL: Orquestra i Cors de RTVE.
24.00 COMIAT

Diplomatari

CADA TRIMESTRE, A LA VOSTRA LLIBRERIA

HISTÒRIA MEDIEVAL CATALANA I OCCITANA

- HISTÒRIA DOCUMENTADA
- SIMBOLOGIA ANCESTRAL
- ESOTERISME i CTÒNICA
- GENEALOGIA i HERÀLDICA
- EL GÒTIC i EL ROMÀNIC
- CASTELLS i CASES PAIRALS

REVISTA DISTRIBUÏDA PER "LATINO AMERICANA"

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya
Cristiana

Nom i cognoms

Adreça Població

D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

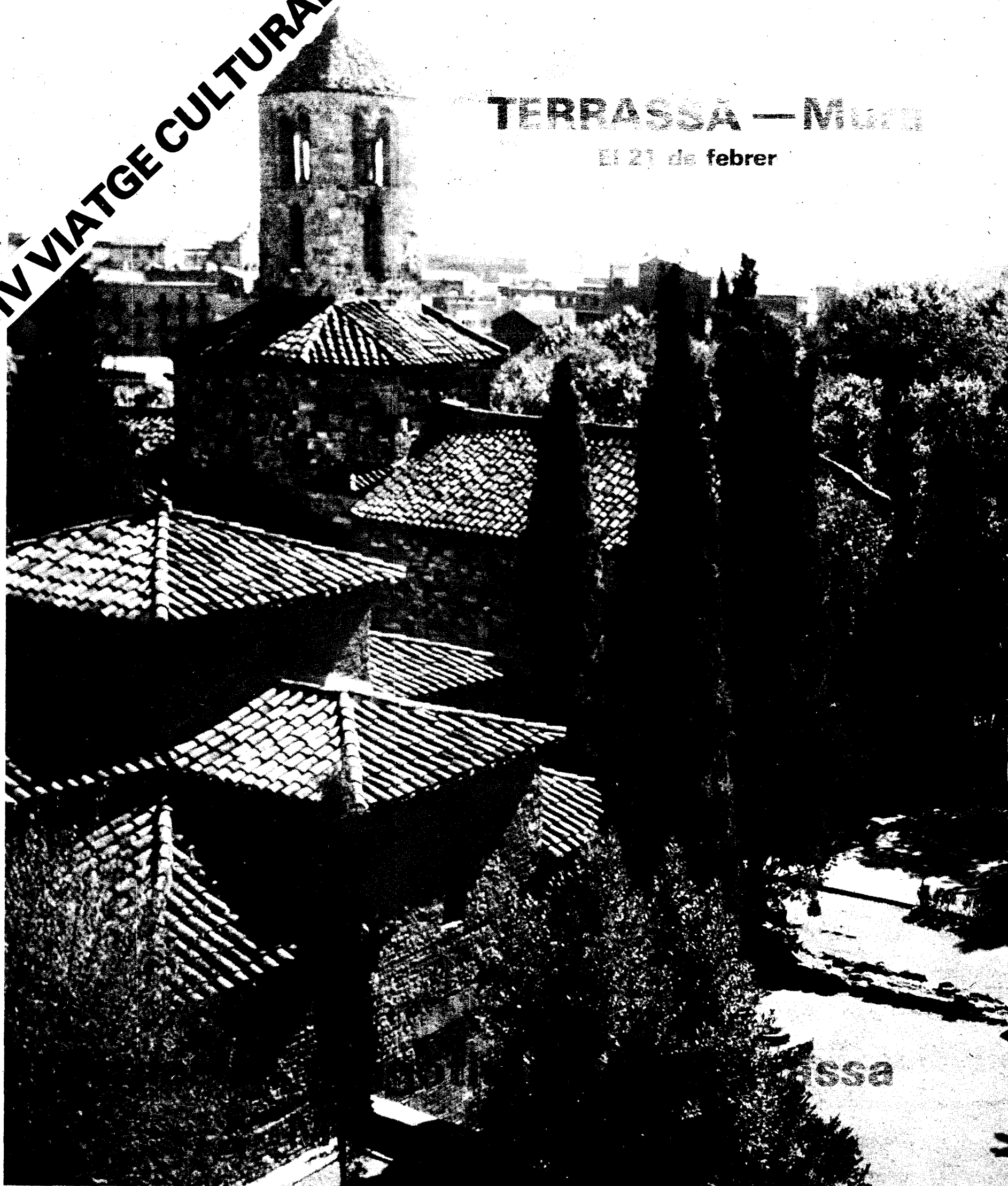
Remetre aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

IV VIATGE CULTURAL

TERRASSA — MURA

El 21 de febrer

Visitarem el museu d'art instal·lat al **CASTELL-CARTOIXA DE VALLPADÍS** (s. XII). Conté pintures i escultures dels XII als XVIII, ceràmica del s. XV al s. XIX, camafeus i esmalts del s. XVII al s. XIX, pintura i escultura del s. XIX, amb firmes destacades. Cal esmentar un sarcòfag metàl·lic paleocristià (II i III), una fíbula visigòtica, una làpida votiva amb inscripcions i dos capitells visigòtics (II i III) entre altres peces molt notables.

Veurem, després, les tres **ESGLÉSIES PRE-ROMÀNNIQUES** sant Pere, sant Miquel i santa Maria. La construcció d'aquest conjunt —pertanyent a la seu episcopal d'Egara—, s'inicià al segle

IX. D'entre els diversos aspectes que es poden contemplar en aquests interessants edificis, destacarem pintures murals dels segles XII, XIII i XIV, retaules del XV i el baptisteri de planta octogonal i el mosaic a l'església de santa Maria.

Acabades aquestes visites, ens dirigirem, rodejant el massís de St. Llorenç del Munt, a **MURA**.

És un poblet antic i pintoresc amb una església romànica (XI-XII) que té una portalada interessant amb un timpà amb l'escena de l'Epifania i, en els capitells, passatges de la vida de sant Martí. Podrem contemplar-ho abans del retorn a casa.

- Viatge en autocar de luxe. • Sorteig-obsequi de llibres. • Visites als monuments i museus. • Dinar al Restaurant "Cal Carter" de Mura. Menú: Escudella, Carn d'olla, amanida, carn a la brasa, vins del país, postres variats, cafè i copeta. • Places limitades • Preu: Tot comprès, 1.300 pessetes. • Informació i inscripcions:

"CATALUNYA CRISTIANA"; tel. 215 37 50, 215 27 39.